Poznań, dnia 17 stycznia 1931 r.

POZNAŃSKI DZIENNIK WOJEWÓDZKI

Nr. 3

TREŚĆ:

DZIAŁ URZĘDOWY:

DZIAŁ NIEURZĘDOWY:

DZIAŁ URZĘDOWY

41.

INSTRUKCJA MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 27 listopada 1930 r.

o prowadzeniu rejestru mieszkańców.

Na podstawie art. 2 i 14 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. o ewidencji i kontroli ruchu ludności (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. poz. 309) i § 55 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 16-go października 1930 r. o meldunkach i księgach ludności (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 653), wydaję następującą instrukcję:

Rozdział I.

Część ogólna.

§ 1.

Zarządzenia szczegółowe w sprawie prowadzenia ewidencji i kontroli ruchu ludności na obszarach dworskich, wydzielonych jako odrębne jednostki samorządu gminnego, tudzież na terenach uzdrowiskowych, wydadzą właściwi p. p. wojewodowie w myśl upoważnienia, udzielonego im w § 48 rozporządzenia Min. Spraw Wewn. i stosownie do art. 1 ust. 2 oraz art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej.

§ 2.

1. Przewidziane w art. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej księgi, rejestry i listy winny być uzgodnione z wzorami, przewidzianemi w § 28 rozp. Min. Spraw Wewn., a to celem ujednostajnienia tych druków na całym obszarze Państwa.

2. Z tych względów domowe księgi meldunkowe powinny zawierać następujące rubryki: 1. Nazwisko i imię. 2. Imiona rodziców. 3. Zawód. 4. Data urodzenia. 5. Wyznanie. 6. Przynależność państwowa. 7. Stosunek do powszechnego obowiązku wojskowego. 8. Skąd przybył (miejsce zamieszkania). 9. Data przybycia na pobyt czasowy. 10. Data przybycia na zamieszkanie. 11. Pokwitowanie biura meldunkowego (data i podpis). 12. Data wyprowadzenia się. Dokąd się wymeldował. 13. Pokwitowanie biura meldunkowego (data i podpis). 14. Uwagi.

§ 3.

1. Druki, zgłoszenia i karty wzorów Nr. 1—4 (1A—4A), 11 i 12 (§ 11 i 53 rozp. Min. Spraw Wewn.) oraz rejestry mieszkańców i księgi pomocnicze wzoru Nr. 6, 7, 8, 8a i 9 (§§ 26—27 rozp. Min. Spraw Wewn.), przeznaczone do długoletniego przechowywania lub do użytku kartotekowego, powinny odpowiadać swemu zadaniu również pod względem jakości, trwałości i wagi papieru, z którego są sporządzone.

2. Rejestry mieszkańców wzoru Nr. 6 powinny być sporządzone z trwałego papieru bezdrzewnego, wymiaru 400×550 mm., wagi 150 gr. 1 mtr. kw.; rejestr mieszkańców wzoru Nr. 7 z takiegoż papieru, wymiaru 200×220 mm., wagi 450 gr. 1 mtr. kw.; zgłoszenia i karty, tudzież druki ankiety — z papieru wyższej jakości, wymiaru 150×113 mm. i wagi 100 gr. 1 mtr. kw. Wymiar odcinka zgłoszenia (karty) 40×113 mm.

§ 4.

1. Ścisłe przestrzeganie postanowień poprzedniego § jest obowiązkiem gminy.

2. W celu zachowania w praktyce wymiarów zgłoszeń i kart, tudzież ankiety, gminy obowiązane są dostarczać osobom zainteresowanym (rozp. Min. Spraw Wewn. § 13 ust. 5) tych druków, za zwrotem kosztów.

§ 5.

1. Rejestry mieszkańców i księgi pomocnicze (§§ 25—27 rozp. Min. Spraw Wewn.) winny być przesznurowane i zaopatrzone w podpis i pieczęć właściwej władzy admin. ogóln., zaś strony tychże ksiąg ponumerowane.

2. Rejestry wzgl. księgi meldunkowe (art. 4 i 5 rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej) winny być ponumerowane i przesznurowane przez gminy.

§ 6.

1. Regulaminy gmin, przewidziane w § 46 rozp. Min. Spraw Wewn., określą organizację biur ewidencji ruchu ludności w gminie, oraz tryb postępowania w sprawach, przekazanych uznaniu gmin, naprzykład §§ 13 ust. 6; 23 ust. 5; 24 ust. 1 i 2, 26 ust. 1 i 2; 30 ust. 8; 43 ust. 1 i inne rozp. Min. Spraw Wewn.

2. Dla gmin mniejszych regulaminy mogą być wydawane przez władze nadzorcze w postaci regulaminów wzorowych.

§ 7.

1. Organizacja pracy biur ewidencji ruchu ludności, ich ilość w danej gminie i rozmieszczenie tychże biur powinny być tak obliczone, ażeby zapewniały ludności możność szybkiego dopełniania przewidzianych w zakresie ewidencji ruchu ludności obowiązków.

2. Zameldowania i wymeldowania powinny być przyjmowane w biurze ewidencji ruchu ludności niezwłocznie. Wszelkie, związane z tem adnotacje i zapisy do odpowiednich ksiąg, tudzież inne wymagane przytem czynności, winny być uskuteczniane we właściwej kolejności z reguły tego samego dnia, o ile przepisany tryb postępowania nie przewiduje specjalnych terminów.

3. Jakiekolwiek opóźnienia i zwłoki w toku urzędowania są niedopuszczalne.

§ 8.

Biuro ewidencji ruchu ludności winno być zaopatrzone przez gminę we wszystkie księgi i druki, przewidziane rozp. Ministra Spraw Wewnętrznych i niniejszą instrukcją, oraz w urządzenia, potrzebne do należytego przechowywania i zabezpieczenia przed zniszczeniem ksiąg, kartotek, akt i archiwów (§§ 23 ust. 5, 42, 44, 46 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych); (§§ 18, 19, 31 niniejszej instrukcji).

§ 9.

1. Wszelkie akty i korespondencję, związaną z prowadzeniem ewidencji ruchu ludności, podpisuje naczelnik gminy, albo urzędnik, upoważniony przez gminę do prowadzenia tych czynności lub urzędnik upoważniony do działania w jego zastępstwie.

2. Przy podpisywaniu korespondencji i aktów urzędowych należy oprócz nazwiska urzędnika wskazać jego stanowisko służbowe.

Rozdział II.

O założeniu rejestru mieszkańców.

§ 10.

1. Rejestr mieszkańców i księgi pomocnicze powinny być założone w każdej gminie do dnia 1 lipca 1931 r.

2. Od tej daty każda zmiana w składzie ludności, zamieszkałej w gminie, powinna być odnotowana w księgach stosownie do postanowień rozdziałów IV, V i VI rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych.

§ 11.

1. Ludność, zamieszkała w gminie w dniu 1 stycznia 1931 r., zostanie wpisana do rejestru mieszkańców na podstawie ankiety, dokonanej przez gminy za pośrednictwem właścicieli domów, względnie miejscowych organów gminy (art. 15 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej).

2. W tym celu p. p. wojewodowie wydadzą rozporządzenia wykonawcze (§ 42 ust. 2 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych), wyznaczając terminy, w których ankieta ma być dokonana na całym obszarze powierzonych im okręgów administracyjnych, względnie w poszczególnych gminach.

3. Rozporządzenie to wskaże zarazem terminy, w których gminy obowiązane będą zakończyć sprawdzanie danych ankiety i zapisanie zebranych w ten sposób danych do rejestru (§ 15 ust. 2 i 3, § 16 niniejszej instrukcji). Czynności powyższe powinny być zakończone jednakże najpóźniej do dnia 1. VII. 1931 r. (porównaj § 10 niniejszej instrukcji).

4. W okresie przejściowym od dnia 1 stycznia do dnia 1 lipca 1931 r., to jest od dnia wejścia w życie rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych do dnia ukończenia czynności przygotowawczych, o których mowa w niniejszym paragrafie, każda zmiana w składzie ludności powinna być zgłoszona w gminie, stosownie do postanowień rozdziału II i III rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych. Otrzymywane w tym okresie zgłoszenia zamieszkania, względnie zmiany miejsca zamieszkania biuro ewidencji sprawdza i segreguje łącznie z otrzymywanemi danemi ankiety (§§ 16, 18 niniejszej instrukcji), utrzymując w ten sposób w stanie aktualności cały materjał, potrzebny do założenia rejestru mieszkańców. Karty meldunkowe wzoru Nr. 3 i 4 (3A i 4A), otrzymywane przez gminę w tym okresie, będą użyte dla celów ewidencji i kontroli ruchu ludności z zachowaniem ogólnych postanowień rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych.

§ 12.

1. Ankieta dokonana zostanie w każdym domu gminy według wzoru Nr. 11 i 11A i dotyczy w zasadzie tylko ludności zamieszkałej w gminie, tudzież cudzoziemców zarówno osiedlonych w Polsce, jak i czasowo w Polsce przebywających. Ankieta cudzoziemców dokonana zostanie przy pomocy zgłoszeń i kart wzorów Nr. Nr. 1A i 3A (§ 13 ust. 2 niniejszej instrukcji).

2. W gminach większych, gdzie dla ustalenia stanu ludności zamieszkałej lub dla potrzeb gminy okaże się pożądane konstatować stan ludności czasowo w gminie przebywającej, rozporządzenia wykonawcze właściwych pp. wojewodów (§ 11 ust. 2 i 3 niniejszej instrukcji) mogą przewidzieć jednocześnie przeprowadzenie ankiety ludności czasowo przebywającej według wzoru Nr. 12.

3. W domach, które są podzielone na mieszkania, ankietę zbiera się według poszczególnych mieszkań (§ 14 niniejszej instrukcji).

4. W celu ułatwienia zbierania ankiety i prowadzenia rejestru mieszkańców tudzież ksiąg pomocniczych, rozporządzenia p. p. wojewodów powinny przewidzieć obowiązek gmin i właścicieli domów dokonania należytej numeracji domów tudzież numeracji poszczególnych mieszkań (lokali) w każdym domu, a nadto obowiązek oznaczenia domów i mieszkań temi numerami w sposób widoczny i trwały (§ 27 ust. 3 i 4 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych).

§ 13.

1. Ankietę A wzoru Nr. 11 wypełnia się analogicznie, jak zgłoszenia zamieszkania wzoru Nr. 1 w dwóch, a w wypadkach wyjątkowych w jednym egzemplarzu, dla każdego indywidualnie mieszkańca gminy (§ 11 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych).

2. Użyte dla celów ankiety zgłoszenia i karty dla cudzoziemców (§ 12 ust. 1 niniejszej instrukcji) wypełniać należy w 1 egzemplarzu łącznie z dwoma odpisami (porównaj § 18 ust. 2 i 3 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych), z których jeden przesyła się miejscowej powiatowej władzy administracji ogólnej, pozostawiając dwa inne do użytku gminy. Zgłoszenie wzoru I A ma przytem zastosowanie dla cudzoziemców, zamieszkujących w Polsce, to jest cudzoziemców, posiadających zezwolenie na osiedlenie się w Polsce (pobyt stały), zaś karty wzoru Nr. 3 A dla cudzoziemców, posiadających zezwolenie na pobyt czasowy, lub pobyt do odwołania.

3. Przeznaczeniem ankiety jest dostarczenie gminom materjału, na podstawie którego zaprowadzą one rejestr mieszkańców i system ewidencji i kontroli ruchu ludności, ustalony rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych i dlatego karty ankiety traktować należy analogicznie, jak zgłoszenia i karty meldunkowe, stosując przytem dotyczące tychże zgłoszeń i kart przepisy i normy postępowania.

§ 14.

1. Arkusz zbiorczy wzoru Nr. 11 A jest przeznaczony do sumarycznego zestawienia ilości osób, zamieszkujących w każdym lokalu, względnie w każdym domu gminy. Wypełnia się go w 1 lub 2 egzemplarzach zależnie od uznania gminy (porównaj § 27 ust. 4—7 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i §§ 43 ust. 1 i 81 niniejszej instrukcji).

2. W rubryce 1 arkusza zbiorczego wskazuje się Nr. porządkowy osób wyszczególnionych w rubryce 11-tej.

3. W rubryce 2 podaje się imię i nazwisko głównego lokatora, sublokatora (sublokatorów) tudzież osób, zamieszkujących tam z jakiegokolwiek innego tytułu (członkowie rodziny, służba domowa etc.), jeżeli noszą inne nazwiska. Poszczególnych członków rodziny oraz krewnych, noszących to samo nazwisko, nie należy w tej rubryce wymieniać.

W rubryce 2 należy wymienić imię i nazwisko członka rodziny, który jest odnajemcą względnie podnajemcą lokalu. Lokatora głównego (sublokatora) nie należy przytem utożsamiać z głową rodziny.

4. Przy wypełnianiu rubryki 2 należy przestrzegać następującej kolejności zapisów: rodzina głównego lokatora, rodziny względnie osoby samotne, zamieszkujące w charakterze sublokatorów, służba domowa.

5. W rubryce 3 przy każdem nazwisku należy wskazać, w jakim charakterze zamieszkuje osoba, której nazwisko zostało wyszczególnione w rubryce 2-giej, np.: „główny lokator", „członek rodziny", „sublokator", „służący" i t. p. (porównaj § 56 niniejszej instrukcji).

6. W rubryce 4 należy wskazać przy każdem nazwisku ogólną, t. j. łącznie z osobą, wymienioną w rubryce 2-giej, ilość mieszkających razem i noszących to samo nazwisko członków danej rodziny, podając osobno ilość mężczyzn i ilość kobiet (porównaj § 81 niniejszej instrukcji).

7. W rubryce „uwagi" należy wskazać przynależność państwową, jeżeli rodzina względnie osoba, wyszczególniona w rubryce 2, nie posiada obywatelstwa polskiego.

§ 15.

1. Przy zbieraniu ankiety winny znaleźć analogiczne zastosowanie postanowienia §§ 11—18 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych.

2. Dane ankiety powinny być sprawdzone przez gminę w drodze przewidzianej w § 43 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych (§§ 17, 18, 24, 34 i 39 niniejszej instrukcji).

3. W miejscowościach, w których według obowiązujących dotychczas przepisów były prowadzone książki meldunkowe, rubrykę 4-tą ankiety A należy sprawdzić na podstawie tych ksiąg; w innych wypadkach dane tej rubryki sprawdzane są zależnie od okoliczności w myśl § 43 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych.

W miejscowościach, w których według dotychczas obowiązujących przepisów właściciele domów prowadzili księgi meldunkowe, gminy mogą wymagać, aby przy dokonywaniu przez nich ankiety okoliczność zapisania do ksiąg ludności stałej lub ksiąg ludności niestałej była uwidoczniona w ankiecie, naprzykład w rubryce: „uwagi".

W celu ułatwienia zebrania i sprawdzenia ankiety rozporządzenie wykonawcze może przewidzieć obowiązek właścicieli domów dostarczania ankiety w kopertach określonego wzoru i wymiaru z uwidocznieniem na nich nazwy ulicy, numeru domu i t. p.

§ 16.

Po sprawdzeniu danych ankiety, należy posegregować ją w alfabetycznym porządku ulic, Nr. domów i lokali, a w gminach wiejskich według wsi i osiedli (§§ 26 i 27 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych) i wciągnąć w tym porządku do księgi kontroli ruchu ludności, a następnie do rejestru mieszkańców i ksiąg pomocniczych, stosując przytem następujący tryb postępowania:

a) Każda gmina założy dwa roczniki księgi kontroli ruchu ludności przybywającej do gminy, a mianowicie: jeden za rok 1930 i lata poprzednie, do którego wpisuje się wszystkich mieszkańców, jacy przybyli do gminy na zamieszkanie przed dniem 1. I. 1931 r., drugi — za rok 1931, do którego wpisuje się mieszkańców, jacy przybyli na zamieszkanie w ciągu tego roku.

b) Przy wpisywaniu do ksiąg kontroli ruchu ludności wyników ankiety wypełnia się tylko rubryki Nr. 1, 2, 3, 4, 6, 10 i 12.

c) Rubryki 1—4 i 10 wpisuje się stosownie do przepisów rozdziału V (§§ 76—80 niniejszej instrukcji. W rubryce nr. 6 wskazuje się datę dokonania zapisu do ksiąg kontroli ruchu ludności. W rubryce 12-tej należy uwidocznić, że zapisanie do rejestru nastąpiło na podstawie ankiety: „według ankiety".

d) Przy wpisywaniu do rejestru mieszkańców i rejestru domów osób, uwidocznionych w ankiecie, należy stosować sie do przepisów, dotyczących prowadzenia tych ksiąg, a wskazanych w rozdziale IV i V (§§ 42—75, 81) niniejszej instrukcji. Wyjątek od powyższej reguły zachodzi w stosunku do rubryki rejestru mieszkańców: „poprzednie miejsce zamieszkania" oraz rubryki: „data wpisania do rejestru", w których zamiast zwykłej treści wpisać należy słowa: „według ankiety".

e) Po wciągnięciu ankiety do ksiąg i rejestrów karty ankiety przechowuje się w porządku alfabetycznym lub innym razem ze zgłoszeniami zamieszkania wzoru Nr. 1 i zmiany miejsca zamieszkania wzoru Nr. 2 stosownie do ogólnych przepisów w tym względzie (§§ 90 i 91 niniejszej instrukcji).

§ 17.

1. Postanowienia § 35 ust. 3 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych, przewidujące obowiązek gmin potwierdzania danych, które mają być wpisane do odpowiednich rubryk reje-

stru mieszkańców, nie mogą być powodem odmowy zapisania do rejestru lub powodem nieprzyjęcia przez gminę ankiety w razie braku wymaganych dokumentów.

2. W następujących wypadkach jednakże zapisanie do rejestru nie powinno być dokonane:

a) jeżeli tożsamość osoby nie może być przez gminę w sposób nienasuwający uzasadnionych wątpliwości stwierdzona (art. 17 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej);

b) jeżeli fakt zamieszkania w danej gminie nie został należycie ustalony.

3. W wypadkach powyższych (ust. 2) gmina powinna wstrzymać się od zapisywania ankiety do księgi kontroli ruchu ludności tudzież do rejestru mieszkańców, czyniąc o tem odpowiednią adnotację na akcie w myśl § 35 ust. 5 niniejszej instrukcji, a zarazem przedsięwziąć niezwłocznie kroki w kierunku definitywnego ustalenia potrzebnych faktów (§ 15 ust. 2 niniejszej instrukcji: § 43 ust. 2, 4 i 5 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych).

4. We wszystkich innych wypadkach osoba, uwidoczniona w ankiecie jako mieszkaniec danej gminy powinna być zapisana do księgi kontroli ruchu ludności i rejestru mieszkańców przy ściesłem zastosowaniu postanowień § 35 ust. 3, t. j. z pozostawieniem bez wypełnienia rubryk, których treść nie została potwierdzona właściwemi dokumentami.

§ 18.

Wykonanie wskazanego w § 35 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych obowiązku będzie uskuteczniane przez gminy stopniowo przy zastosowaniu następującego trybu postępowania:

a) Przy przyjmowaniu druków ankiety należy zbadać, czy odpowiadają one wymaganiom §§ 11, 13 i 14 ust. 4 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych, a w szczególności, czy druki te odpowiadają przepisanemu wzorowi, czy są wypełnione należycie i czytelnie, czy są podpisane przez osoby do tego obowiązane etc.

b) O ile gmina jest w posiadaniu pewnych, dotyczących osób, wymienionych w ankiecie, danych, należy je przy sprawdzaniu ankiety wykorzystać (naprzykład dokumenty dostarczone gminie przy okazji uzyskiwania dowodu osobistego, nadsyłane gminie przez urzędy stanu cywilnego lub przez władze administracji ogólnej i t. p.) patrz § 32 niniejszej instrukcji.

c) W miarę potrzeby i stosownie do okoliczności gminy przystąpią do stopniowego wzywania osób, uwidocznionych w ankiecie, do przedłożenia gminie dowodów i dokumentów osobistych względnie odpisów tychże dokumentów, potwierdzających treść poszczególnych rubryk rejestru mieszkańców, jako to: dokumentów wojskowych, metryk urodzenia, ślubu, dowodów przynależności państwowej i t. p.

Czynności te należy dokonywać systematycznie według kolejności uskutecznianych zapisów w księdze kontroli ruchu ludności (patrz § 16 ust. 1).

Uwierzytelnianie dostarczonych gminie dla jej użytku odpisów dokumentów może być uskuteczniane w miarę potrzeby przez biuro ewidencji ruchu ludności z zachowaniem postanowień § 9 niniejszej instrukcji.

d) W braku wymaganych w myśl punktu „C" dowodów, gmina powinna wyznaczyć w każdym poszczególnym wypadku termin do zaopatrzenia się w potrzebne dowody i dostarczenia ich gminie, pozostawiając do tego czasu rubryki, których treść nie może być potwierdzona, bez wypełnienia.

e) W razie niemożności uzyskania przez osoby interesowane wymaganych dokumentów (naprzykład z powodu zniszczenia odpowiednich ksiąg), albo w razie uchylania się osób od wykonania wezwania gminy (lit. c i d) — gmina powinna zawiadomić o tem miejscową powiatową władzę administracji ogólnej, prosząc stosownie do okoliczności o ustalenie potrzebnych danych w drodze dochodzenia tychże władz albo o zastosowanie środków przymusowych (§ 43 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych; § 24 niniejszej instrukcji).

Przy wykonywaniu niniejszego postanowienia należy odróżniać rubryki, których wypełnianie leży w interesie publicznym, od rubryk, wypełnianie których leży w interesie mieszkańców gminy, albo nie wymaga interwencji gminy. Do rzędu informacyj, które powinny być stwierdzone przez gminę i które wymagają interwencji gminy w myśl punktu e, należy zaliczyć: 1. datę urodzenia, 2. stosunek do wojskowości i 3. przynależność państwową.

f) Niezależnie od środków, przewidzianych powyżej pod literami c, d i e, gmina obowiązana jest z własnej inicjatywy i przy każdej nadarzającej się sposobności mieć na uwadze konieczność systematycznego wypełniania tego zadania, a także w miarę możności wpływać na ludność, aby we własnym, dobrze zrozumianym interesie zaopatrywała się w dokumenty osobiste i współdziałała z działalnością w tym kierunku gminy.

g) Za dokumenty właściwe do stwierdzania w rejestrze mieszkańców poszczególnych faktów i dat należy uznać formalne akty urzędowe, przeznaczone zgodnie z obowiązującemi przepisami do ustalenia danej okoliczności, tak naprzykład dokumentem właściwym do stwierdzenia daty i miejsca urodzenia jest metryka urodzenia, do stwierdzenia stanu cywilnego — metryka ślubu, do stwierdzenia zawodu odpowiednie świadectwo, dyplom, do stwierdzenia stosunku do powszechnego obowiązku wojskowego tudzież przynależności państwowej dokumenty, wskazane w §§ 60 i 63 niniejszej instrukcji.

Posiadacz dowodu powinien być zwolniony od obowiązku ponownego przedkładania gminie dokumentów, które złożone zostały już przez niego przy okazji uzyskiwania dowodu osobistego. W tym wypadku gmina uzyska odpis potrzebnego jej dokumentu w drodze korespondencji urzędowej. Posiadanie dowodu osobistego, jako dokumentu pochodnego, nie zwalnia jed-

nakże od obowiązku dostarczenia innych dokumentów, jakie według uznania gminy okażą się potrzebne do uskutecznienia zapisów w rejestrze mieszkańców, chociażby dane te wskazane były w dowodzie osobistym.

Poświadczenie obywatelstwa polskiego na dowodzie osobistym należy wszakże uznać za dokument właściwy.

§ 19.

1. Równocześnie z założeniem rejestru mieszkańców gminy powinny przystąpić do założenia archiwum (§ 8 niniejszej instrukcji) biura ewidencji ruchu ludności w sposób, przewidziany regulaminem. Pozostające w związku z rejestrem mieszkańców dokumenty osobiste (§ 32 niniejszej instrukcji) mogą być posegregowane według porządku bieżącego tomów i stron rejestru lub stosownie do alfabetycznego układu nazwisk, albo wreszcie w inny sposób, jaki uznany zostanie za najbardziej wskazany przez gminę.

2. Nie jest zalecane łączenie w archiwum biura ewidencji ruchu ludności akt, nieposiadających charakteru dokumentów, tudzież łączenie w archiwum ogólnej korespondencji, chociażby wynikającej z czynności w zakresie prowadzenia ewidencji ruchu ludności.

Rozdział III.

O sposobie postępowania gmin w zakresie prowadzenia ewidencji ruchu ludności.

§ 20.

1. Po otrzymaniu zgłoszenia zmiany miejsca zamieszkania wzoru Nr. 2 (wymeldowanie) gmina powinna zbadać, czy odpowiada ono wymaganiom, przewidzianym w rozdziale II i III rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych, sprawdzić zawarte w zgłoszeniu dane z danemi rejestru mieszkańców (porównaj § 17 niniejszej instrukcji) i po zapisaniu zgłoszenia do księgi kontroli ruchu ludności (§ 76—80 niniejszej instrukcji) przesłać gminie nowego miejsca zamieszkania zawiadomienie wzorów A (§ 82—89 niniejszej instrukcji; §§ 30 i 31 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych).

2. W razie niezgodności pomiędzy treścią zgłoszenia (wymeldunku) a treścią odpowiedniego zapisu w rejestrze mieszkańców, gmina obowiązana jest ustalić rzeczywisty stan rzeczy w myśl § 14, ust. 2 i 3, § 16 ust. 1 i § 43 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych (porównaj § 17, 18, 24, 34 niniejszej instrukcji) przed wysłaniem zawiadomienia wzoru A.

3. Jeżeli nie zachodzi wypadek, przewidziany w § 36 ust. 1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych, skreślenie z rejestru mieszkańców (§§ 46, 67 niniejszej instrukcji) osoby wymeldowanej może nastąpić dopiero po otrzymaniu odpowiedzi od gminy następnego miejsca zamieszkania, czyli po otrzymaniu dowodu zamieszkania (wzoru B) albo też na podstawie zawiadomienia wzoru C (§§ 82—88 niniejszej instrukcji).

4. Jeżeli okaże się, że zmieniający miejsce zamieszkania nie zamieszkał w miejscowości podanej przez niego przy wymeldowaniu, gmina, która otrzymała zawiadomienie wzoru A (gmina nowego miejsca zamieszkania), powiadomi w odpowiedzi gminę poprzedniego miejsca zamieszkania o negatywnym wyniku poszukiwań, przesyłając jej zawiadomienie wzoru D (§§ 30 i 31 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych).

5. Gmina poprzedniego miejsca zamieszkania po otrzymaniu negatywnej odpowiedzi (zawiadomienia wzoru D) powinna wdrożyć dochodzenie celem ustalenia nowego miejsca zamieszkania osoby poszukiwanej i przesłania tam zawiadomienia wzoru A (§ 83 i 84 niniejszej instrukcji) postępując przytem w sposób wskazany w § 21. W razie niemożności ustalenia tej okoliczności gmina powinna utrzymywać nazwisko poszukiwanego w osobnej ewidencji w ciągu 5-ciu miesięcy, a następnie spowodować skreślenie z rejestru mieszkańców w myśl § 67 ust. 3 niniejszej instrukcji. W terminie następnych dni 30 należy przesłać jeden egzemplarz zgłoszenia wzoru Nr. 2 względnie 2 A do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych (§ 34 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych).

§ 21.

1. W wypadku opuszczenia gminy bez wymeldowania (§ 32 ust. 2 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych), gmina, którą opuszczono, powinna spowodować wymeldowanie danej osoby przez właściciela domu w drodze § 15 ust. 1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych, albo też wystawić odpowiedni akt w drodze § 34 niniejszej instrukcji. Akt taki winien być podpisany przez urzędnika gminy tudzież przez właściciela domu, którego lokator opuścił gminę bez wymeldowania.

2. Na podstawie otrzymanego od właściciela domu zgłoszenia lub sporządzonego w myśl poprzedniego ustępu aktu i po ustaleniu w ten sposób miejsca następnego zamieszkania osoby, która gminę opuściła, gmina wystawi zawiadomienie wzoru A (§ 20 niniejszej instrukcji), stwierdzając tem fakt opuszczenia gminy bez wymeldowania i prosząc zarazem gminę następnego miejsca zamieszkania o wezwanie kogo należy do dopełnienia obowiązku, przewidzianego w § 16 ust. 1 i 3 (§§ 83 ust. 3, 84 ust. 4 niniejszej instrukcji).

3. Jeżeli miejsce następnego zamieszkania osoby poszukiwanej nie może być dochodzeniem ustalone — należy postąpić stosownie do § 20 ust. 5.

4. Zawiadomienie wzoru A nie powinno być wystawione, o ile gmina nie jest w posiadaniu zgłoszenia zmiany miejsca zamieszkania (wzór Nr. 2) albo aktu, wskazanego w ust. 1 niniejszego paragrafu.

§ 22.

1. Jeżeli małoletni opuszcza swe prawne miejsce zamieszkania (mieszkanie ojca, matki, opiekuna), zgłoszenie zmiany miejsca zamieszkania winno być podpisane przez osobę, spra-

wującą władzę ojcowską nad małoletnim (§ 65 niniejszej instrukcji).

2. Przepis ten powinien mieć zastosowanie niezależnie od tego, czy małoletni przenosi swe zamieszkanie do innej gminy lub zagranicę, czy też przenosi się z jednego domu do innego w obrębie tej samej gminy.

§ 23.

W wypadku otrzymania zawiadomienia o zawarciu małżeństwa (§ 12 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych) gmina powinna sprawdzić, czy w stosunku do tego z małżonków, którzy w związku z zawarciem małżeństwa opuszczą swe dotychczasowe miejsce zamieszkania, zostały dopełnione czynności przewidziane w §§ 11, 13 i 30 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych (§ 34 niniejszej instrukcji).

§ 24.

1. W razie nasuwających się, uzasadnionych wątpliwości co do tożsamości, przynależności państwowej, daty urodzenia i t. p. danych, oraz w razie uzasadnionych podejrzeń co do autentyczności przedkładanych gminie w tej mierze dowodów lub w wypadkach, wymagających specjalnej oceny z punktu widzenia bezpieczeństwa publicznego względnie z punktu widzenia art. 24 i 25 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej, gmina obowiązana jest spisać odpowiedni protokół i przesłać go miejscowej powiatowej władzy administracji ogólnej albo też powiadomić ją o ujawnionem naruszeniu przepisów, przedkładając odpowiednie dowody i akta i stosując przytem analogicznie postanowienia § 34 ust. 3—5 niniejszej instrukcji.

2. W podobny sposób gmina obowiązana jest postępować w wypadkach nieposiadania wymaganego dokumentu wojskowego (§ 22 ust. 3 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych) tudzież w wypadkach nieposiadania przez cudzoziemca dowodu osobistego, stwierdzającego jego tożsamość i cudzoziemską przynależność państwową albo też nieposiadającego zezwolenia na pobyt w Polsce.

3. W wypadkach uchylania się od wykonania obowiązków, przewidzianych w §§ 11—22 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych albo w wypadkach niewykonania zarządzeń wydanych na podstawie zarządzeń Ministra Spraw Wewnętrznych przez władze do tego powołane lub w razie niestawienia się na wezwanie gminy (§ 14 ust. 2, § 16, § 21 ust. 5, § 22 ust. 3, § 35 i t. p. rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych) będą stosowane środki postępowania przymusowego stosownie do § 43 ust. 5 i 6 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych.

4. Przy wykonywaniu nadzoru nad należytem przestrzeganiem przez ludność postanowień meldunkowych gmina może żądać w miarę potrzeby pomocy i współdziałania ze strony miejscowych organów Policji Państwowej (§ 45 ust. 2 i 3 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych).

§ 25.

1. W wypadkach, gdy w rejestrze mieszkańców figuruje adnotacja o karalności osoby, wymienionej w zawiadomieniu wzoru A, gmina powinna dołączyć do tegoż zawiadomienia w zamkniętej kopercie wyciągi z posiadanych w tym względzie akt.

2. Informacje o karalności traktuje się jako poufne (§ 68 niniejszej instrukcji).

§ 26.

1. Nie należy skreślać z rejestru mieszkańców handlarzy wędrownych, flisaków, włóczęgów i innych osób, o których mowa w § 8 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych, a które opuściły gminę w celu zamieszkania w taborach, wozach i t. p. ruchomych urządzeniach mieszkalnych, o ile w danym wypadku nie zachodzi zmiana miejsca zamieszkania w rozumieniu § 4 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych.

2. Osoby te będą figurowały w rejestrze mieszkańców gminy miejsca ostatniego zamieszkiwania, dopóki nie posiądą ustalonej siedziby zamiast swego ruchomego urządzenia mieszkalnego.

3. Wypadki takie winny być jednakże wyraźnie podkreślone w rejestrze mieszkańców przez dodanie w rubryce „uwagi" następującej adnotacji „bez ustalonej siedziby; wyjechał do . . . ."

4. Gminy mogą prowadzić specjalną ewidencję osób, o których mowa w niniejszym paragrafie, przeznaczając do tego celu specjalne strony rejestru, albo utrzymując specjalny spis lub kartotekę tych osób.

§ 27.

1. Po otrzymaniu zgłoszenia zamieszkania wzoru Nr. 1 (zameldowanie) gmina powinna niezwłocznie sprawdzić, czy nowoprzybyły został wymeldowany z miejsca poprzedniego swego zamieszkania, żądając potwierdzenia wymeldowania, a następnie przesłać zawiadomienie wzoru C (§ 30 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych, § 82—86 niniejszej instrukcji).

2. Jeżeli się okaże, że nowoprzybyły nie został wymeldowany z miejsca poprzedniego swego zamieszkania, należy przed wysłaniem zawiadomienia wzoru C wezwać go do dopełnienia zaniechanego obowiązku w myśl § 16 ust. 1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych (porównaj § 21 ust. 2 niniejszej instrukcji) i po otrzymaniu tegoż zgłoszenia przesłać je przy zawiadomieniu wzoru C, w braku zgłoszenia należy przesłać odpowiedni akt, sporządzając go zgodnie z postanowieniami § 21 ust. 1 niniejszej instrukcji.

3. Jeżeli gmina przed wysłaniem zawiadomienia wzoru C otrzyma z gminy poprzedniego zamieszkania dowód zmiany miejsca zamieszkania wzoru A, należy zamiast zawiadomienia wzoru C przesłać odpowiedź wzoru B (porównaj § 20 ust. 1 i § 21 ust. 2 i 4 niniejszej instrukcji).

4. Zgłoszenie zamieszkania winno być w każdym wypadku sprawdzone i porównane z nadesłanym gminie przy zawiadomieniu wzoru A wyciągiem z rejestru mieszkańców. Jeżeli się okaże przytem, że niektóre rubryki rejestru nie zostały wypełnione przez gminę poprzedniego miejsca zamieszkania (§ 84 ust. 1 niniejszej instrukcji) z powodu braku właściwych dokumentów, należy wezwać nowoprzybyłego do dostarczenia brakujących dokumentów (porównaj § 17 i 18 niniejszej instrukcji).

5. Wykonanie czynności, wskazanych powyżej pod 2 i 3, powinno nastąpić najpóźniej w terminie dwóch tygodni od daty otrzymania zgłoszenia zamieszkania (§ 31 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych).

6. Zapisanie do rejestru (§ 17 i 47 niniejszej instrukcji) mieszkańców może nastąpić tylko po otrzymaniu zawiadomienia wzoru A (§§ 41, 83 i 84 niniejszej instrukcji), o ile nie zachodzi jeden z wypadków, przewidzianych w § 36 ust. 2 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych.

7. W związku z otrzymanem zgłoszeniem zamieszkania gmina powinna zarazem sprawdzić, czy osoba, na miejsce której wprowadził się nowozameldowany, została wymeldowana i w razie negatywnego wyniku — postąpić w myśl § 21 niniejszej instrukcji.

§ 28.

1. W razie niemożności ustalenia miejsca poprzedniego zamieszkania osoby nowoprzybyłej, gmina sporządzi odpowiedni akt (§ 34 niniejszej instrukcji) i w terminie 5 miesięcy od daty zamieszkania nowoprzybyłego prześle sprawę do decyzji miejscowej powiatowej władzy administracji ogólnej z powołaniem się na § 36 ust. 2 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych. W terminie dalszych dni 30 należy przesłać zgłoszenie wzoru Nr. 1 do Min. Spr. Wewn. stosownie do § 34 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych. Zapisanie do rejestru mieszkańców w tym wypadku może nastąpić na podstawie otrzymanej od powiatowej władzy administracji ogólnej decyzji (§ 36 rozporządzenia Min. Spr. Wewn.).

§ 29.

1. Osoby powracające na zamieszkanie do Polski z zagranicy (reemigracja, repatrjacja) powinny wskazać miejsce ostatniego swego zamieszkania w Polsce (§ 33 ust. 1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych) i tam powinno być skierowane zawiadomienie wzoru C.

2. Gmina poprzedniego miejsca zamieszkania, przesyłając w odpowiedzi zawiadomienie wzoru A, winna w tym wypadku w rubryce „uwagi" tegoż zawiadomienia wskazać datę opuszczenia gminy przez nowoprzybyłego (datę wyjazdu zagranicę).

3. W razie, gdyby fakt wyjazdu zagranicę nowoprzybyłego nie był odnotowany w rejestrze i gdyby skutkiem tego zawiadomienie o wyjeździe jego zagranicę nie zostało w swoim czasie przesłane do Min. Spr. Wewn., stosownie do § 34 rozp. Min. Spr. Wewn., należy o tem powiadomić Min. Spr. Wewn. w drodze instancji, t. j. za pośrednictwem powiatowej władzy administracji ogólnej.

4. Zapisanie do rejestru mieszkańców osób, powracających do Polski, oraz osób, przybywających do Polski na zamieszkanie (reemigracja, repatrjacja, imigracja), dokonywują gminy na podstawie decyzji władz administracji ogólnej stosownie do § 36 ust. 2 lit. c rozporządzenia Min. Spr. Wewn.

§ 30.

1. Jeżeli przybywający z zagranicy zamieszkiwał w danej gminie w okresie czasu, kiedy rejestr mieszkańców nie był jeszcze założony, a więc przed wejściem w życie niniejszej instrukcji, w zawiadomieniu wzoru A należy stwierdzić fakt pobytu w drodze dochodzenia, wskazując przytem adres i czas pobytu. W rubryce: „uwagi" zawiadomienia należy dodatkowo zaznaczyć: „Fakt zamieszkania w tutejszej gminie wymienionego stwierdza się stosownie do § 30 instrukcji Ministra Spraw Wewnętrznych".

2. Wzamian wyciągu z rejestru mieszkańców przesyła się w tym wypadku protokół dochodzenia, przeprowadzonego przez gminę w trybie § 34 niniejszej instrukcji. Protokół winien być, o ile możności, podpisany przez właściciela domu względnie osobę upoważnioną do dokonywania czynności meldunkowych.

§ 31.

Dokumenty i akta urzędowe, na podstawie których dokonane zostały zapisy i skreślenia w rejestrze mieszkańców, względnie dokumenty, dotyczące faktów, stwierdzanych w poszczególnych rubrykach tegoż rejestru (§§ 10 ust. 3, 30, 35 ust. 2. 36, 37, 39, 40 i inne rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych), tudzież dokumenty dowody względnie odpisy z nich, złożone gminie przy okazji wystawienia dowodów osobistych, powinny być posegregowane i przechowywane z całą starannością w sposób zabezpieczający przed zniszczeniem oraz umożliwiający łatwe ich odszukanie w razie potrzeby (§ 8, 17—19 niniejszej instrukcji i § 42 ust. 1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych).

Ażeby uniknąć omyłek i aby ułatwić gminie w interesie własnym, lub też w interesie ludności, ustalenie, czy i jakie dokumenty, dotyczące danej osoby, znajdują się w posiadaniu gminy, należy w odpowiednich rubrykach po dokonaniu właściwego zapisu uczynić adnotację „patrz akta" w skróceniu: „p. akt.".

§ 32.

Wszelkie otrzymywane przez gminę, a pozostające w związku z prowadzeniem ewidencji i kontroli ruchu ludności akta, które dotyczą osób niezamieszkałych w gminie, nie powinny być uwidaczniane w rejestrze mieszkańców, ani w księdze kontroli ruchu ludności, lecz skierowywane niezwłocznie do gminy właściwej według miejsca zamieszkania tych osób (§§ 37—39 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i inne).

§ 33.

1. Od chwili założenia rejestru mieszkańców gminy uprawnione są do wydawania dowodów osobistych (art. 18 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej), tylko i wyłącznie osobom, zamieszkującym w gminie, t. j. osobom. zapisanym do rejestru mieszkańców. Wydawanie przez gminy dowodów osobistych innym osobom jest zabronione.

2. W razie, gdy rejestr mieszkańców nie zawiera danych, potrzebnych do wypełnienia dowodu osobistego, gmina zażąda przedłożenia odpowiednich dowodów i dokumentów (§ 18 lit. c niniejszej instrukcji). Do czasu dostarczenia gminie tych dokumentów — wystawienie dowodu osobistego winno być wstrzymane.

3. Fakt wystawienia przez gminę dowodu osobistego winien być odnotowany w odpowiedniej rubryce rejestru mieszkańców.

4. Dokumenty, uzyskane przez gminy przy okazji wystawiania dowodów osobistych, powinny być przechowywane w myśl postanowień § 12 lit. b i § 32 niniejszej instrukcji, niezależnie od tego, czy złożone zostały w gminie przez osoby zainteresowane przed założeniem rejestru mieszkańców, czy też w czasie późniejszym.

5. Posiadane z tego tytułu przez gminy lub powiatowe władze administracji ogólnej dokumenty (względnie ich odpisy) osób, nie będących mieszkańcami gminy, winny być na żądanie przesyłane gminom miejsca zamieszkania osób interesowanych ze wskazaniem daty i numeru dowodu osobistego, który na podstawie tych dokumentów został wystawiony.

§ 34.

1. Przewidzianą w § 43 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych systematyczną kontrolę ruchu ludności dokonują gminy na miejscu (w domach) przez wyznaczonych specjalnie do tego celu stałych urzędników gminy, bądź przy pomocy sołtysów (np. gminy zbiorowe wiejskie). Przy działalności gmin w tym zakresie użyte być mogą z pożytkiem dane rejestrów domów.

2. Urzędnicy ci winni z reguły przedkładać gminie swe spostrzeżenia i sprawozdania na piśmie. W wypadkach. w których okazałoby się to utrudnione, np. w mniejszych gminach wiejskich, gminy powinny, o ile możności, czynić urzędowe adnotacje o ważniejszych spostrzeżeniach, poczynionych w powyższym zakresie przez tych urzędników.

3. Postępowanie to jest obowiązkowe, gdy dane w ten sposób uzyskane mają stać się przedmiotem urzędowego stwierdzenia, względnie zapisu w rejestrze mieszkańców, albo gdy dotyczą dochodzenia, zarządzonego przez gminę w specjalnych przewidzianych w niniejszej instrukcji wypadkach (§§ 21, 24, 28, 29, 35 i t. p.).

4. Czynności gminy w powyższym zakresie są niezależne od nadzoru, dokonywanego w myśl art. 45 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych przez organa Policji Państwowej (§ 24 ust. 4 niniejszej instrukcji).

§ 35.

1. Skreślenie i zapisanie do rejestru mieszkańców, dokonywane przez gminy na podstawie § 36 ust. 1 i 2 lit. a rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych, następuje na podstawie decyzji gminy, która może przekazać to uprawomocnienie urzędnikowi upoważnionemu do prowadzenia ewidencji ruchu ludności.

2. Decyzja o skreśleniu lub zapisaniu do rejestru z urzędu winna być uwidoczniona w postaci, zaopatrzonej w datę i podpis, notatki urzędowej (rezolucji) na dotyczącym poszczególnej sprawy akcie, a więc dowodzie nadesłanym gminie przez urząd stanu cywilnego, nadesłanym gminie zgłoszeniu zamieszkania względnie dowodzie zmiany zamieszkania, doniesieniu lub sprawozdaniu urzędnika gminy (§ 34 niniejszej instrukcji) i t. p.

3. Fakt skreślenia z urzędu należy odnotować w odpowiedniej rubryce rejestru mieszkańców i w księdze kontroli ruchu ludności. W wypadku zapisania do rejestru z decyzji władzy administracji ogólnej (§ 36 ust. 2 lit. b rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych) należy w księdze kontroli ruchu ludności oraz w rejestrze wskazać numer i datę decyzji oraz władzę, która decyzję wydała.

4. Powyższe adnotacje ułatwią gminie urzędowanie, jeżeli kwestja zmiany miejsca zamieszkania powstanie później na skutek prośby osoby zainteresowanej lub interwencji gminy następnego miejsca zamieszkania (§ 36 niniejszej instrukcji).

5. Przewidziany powyżej (ust. 2) tryb postępowania winien znaleźć analogiczne zastosowanie również we wszelkich wypadkach skonstatowania niedopełnienia obowiązku zameldowania i wymeldowania, tudzież we wszystkich wypadkach, w których zachodzi potrzeba przeprowadzenia przez gminę dochodzenia lub czynności uzupełniających, przekazania sprawy do decyzji władz administracji ogólnej, odmowy dokonania zapisu do rejestru mieszkańców (wydania dowodu osobistego, patrz wyżej § 33 ust. 2), pociągnięcia do odpowiedzialności i t. p.

§ 36.

1. Dokonane przez gminę skreślenie z urzędu z rejestru mieszkańców w myśl § 35 niniejszej instrukcji nie zwalnia od obowiązku wznowienia czynności, przewidzianych w §§ 20—34 niniejszej instrukcji, jeżeli gmina znajdzie się w posiadaniu danych, potrzebnych do dokonania tych czynności, jak np. w razie zgłoszenia się osoby interesowanej, interwencji innej gminy i t. p.

2. W rubryce: „uwagi" dowodu zmiany miejsca zamieszkania (wzór A) należy w tym wypadku uwidocznić okoliczność dokonanego uprzednio skreślenia z urzędu (§ 35 ust. 3 i 4)

§ 37.

1. Zgłoszenia przesłane do Min. Spraw Wewnętrznych w myśl § 34 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych (§§ 20 ust. 5 i 28

niniejszej instrukcji) będą gminom zwrócone w razie wyjaśnienia okoliczności, które nadesłane zgłoszenia spowodowały.

2. Gmina, która pomimo wyjaśnienia tych okoliczności nie otrzyma wspomnianego zgłoszenia, powinna zwrotu jego zażądać od Ministerstwa Spraw Wewnętrznych bezpośrednio.

3. Gmina, która po przesłaniu zgłoszenia do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych uzyska następnie poszukiwane przez siebie dane, winna powiadomić o tem Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, żądając zarazem zwrotu zgłoszenia stosownie do ustępu poprzedniego.

4. W razie braku danych do kompletnego wypełnienia zgłoszeń, o których mowa, należy je wypełnić na podstawie posiadanych informacyj osób, obowiązanych do ich udzielenia (§ 15 rozporządzenia Min. Spr. Wewn.) oraz na podstawie informacyj, zebranych przez gminę w drodze § 34 niniejszej instrukcji.

§ 38.

1. Przenoszenie się z jednej miejscowości do innej w wypadkach, wskazanych w § 9 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych, nie jest uważane za zmianę miejsca zamieszkania, ani za zmianę miejsca pobytu i z tego powodu nie podlega obowiązkowi zameldowania względnie wymeldowania, o ile okoliczność zamieszkiwania w kilku miejscowościach została uwidoczniona w zgłoszeniu, na podstawie którego osoba interesowana została zapisana do rejestru mieszkańców.

§ 39.

1. Pojęcie pobytu czasowego nie jest uzależnione od żadnego określonego terminu i może być ustalone jedynie na podstawie oświadczenia osoby interesowanej (zameldowania) oraz na podstawie towarzyszących takiemu pobytowi okoliczności (patrz §§ 3 i 4 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych).

2. Jednakże nikt nie może uchylać się od zapisania względnie skreślenia z rejestru mieszkańców (§ 23 ust. 1 i § 29 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych) przez powołanie się na zamiar pobytu czasowego w danej gminie (art. 24 i 25 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej).

3. Jeżeli zatem pobyt czasowy w pewnej gminie przedłuża się, gmina powinna żądać okazania dowodów, że osoba, o którą w takich wypadkach chodzi, jest zapisana do rejestru mieszkańców innej gminy i że osoba ta rzeczywiście nie opuściła swego dotychczasowego miejsca zamieszkania (§§ 24, 34 niniejszej instrukcji).

4. Ocena faktu zamieszkania względnie pobytu czasowego należy do uznania zainteresowanej gminy, a w razie nasuwających się wątpliwości lub zachodzącego co do tego sporu — właściwej powiatowej władzy administracji ogólnej (§ 10 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych).

§ 40.

Zawiadomienia, przewidziane w § 39 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych, powinny zawierać dokładny wyciąg z odpowiedniego aktu lub też formalnie potwierdzony odpis aktu.

§ 41.

1. W miarę potrzeby gmina może wydawać osobom interesowanym dosłowne wyciągi z rejestru mieszkańców.

2. Wydawane przez gminy wyciągi z rejestru oraz odpisy dowodów wzoru A, B (§ 30 ust. 8 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych) oraz potwierdzenia (§ 17 tegoż rozporządzenia) winny być najzupełniej zgodne z oryginałami (porównaj §§ 82—84 niniejszej instrukcji).

3. Umieszczanie na nich jakichkolwiek dodatkowych, t. j. nieznajdujących się na oryginale poświadczeń gminy, jak np. stwierdzanie tożsamości, przynależności gminnej, zapisania do ksiąg stałej ludności, do ksiąg stanowych i t. p. jest niedozwolone. W rubrykach, które nie zostały wypełnione w myśl § 35 ust. 3 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych, należy wpisywać wyrazy: „brak danych".

4. Umieszczanie na takich dowodach jakichkolwiek poświadczeń władz administracji ogólnej (np. stwierdzenie przynależności państwowej i t. d.) jest również niedozwolone.

5. Dowody powyższe, zaopatrzone w dopisy lub przerobione albo wogóle zmienione w swej treści lub przepisanej formie (np. zaopatrzone w fotografje) należy uznać za nieważne.

6. Władze administracji ogólnej i gminne oraz organa Policji Państwowej powinny w razie skonstatowania takich wypadków dowód odebrać, a w razie stwierdzenia przytem okoliczności, przewidzianych w art. 24 i 25 ust. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej skierować sprawę na drogę tamże wskazaną.

Rozdział IV.

O prowadzeniu rejestru mieszkańców.

§ 42.

1. Jeżeli rejestr mieszkańców składa się z wielu tomów, można je podzielić na serje według istniejącego podziału gminy na dzielnice, okręgi, komisarjaty i t. p. W tym wypadku każda serja tomów winna być oznaczona numerem względnie literą z zachowaniem porządku bieżącego.

2. Tomy każdej serji mogą być posegregowane według alfabetycznego porządku ulic i bieżących numerów domów.

3. W gminach wiejskich (np. w gminach zbiorowych) rejestr mieszkańców może być podzielony na tomy według poszczególnych wsi i osiedli, wchodzących w skład gmin.

4. Tom rejestru może być podzielony na części, np. jeżeli w jednym tomie rejestru prowadzona jest łącznie ewidencja ruchu ludności wioski oraz obszaru dworskiego, — część rejestru może być przeznaczona dla ewidencji mieszkańców wioski, zaś druga część — dla ewidencji mieszkańców obszaru dworskiego i t. p. (§ 44 ust. 2 niniejszej instrukcji).

§ 43.

1. Strona rejestru jest przeznaczona w zasadzie do zapisywania mieszkańców jednego mieszkania. W domach, które tworzą jedno tylko mieszkanie, strona rejestru służy do zapisywania mieszkańców całego domu (§ 27 ust. 5, 6 i 7 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych).

2. Strona rejestru dzieli się poziomo na 15 numerowanych pozycyj, z których każda jest przeznaczona dla wyszczególnienia jednej tylko osoby.

3. Jeżeli w jednym lokalu zamieszkuje więcej aniżeli 15 osób i z tego powodu wszystkie osoby, zajmujące tenże lokal, nie mogą być zapisane na jednej stronie rejestru, — należy przeznaczyć do tego celu odpowiednią ilość stron następnych, czyniąc przytem na każdej stronicy adnotację, wskazaną w § 47 ust. 3 niniejszej instrukcji.

§ 44.

1. Strony rejestru należy zapisywać kolejno jedną po drugiej, bez żadnych przerw w porządku bieżącym mieszkań względnie domów (§ 43 ust. 1 niniejszej instrukcji.

2. Mając jednakże na względzie przyjęty w każdym indywidualnym wypadku podział rejestru na tomy względnie na części (§ 42 ust. 4 niniejszej instrukcji), należy w końcu każdej części rejestru pozostawić stosowną ilość stron czystych, aby w ten sposób zachować możność kontynuowania przyszłych zapisów we właściwem miejscu. (Np. jeżeli w jednym tomie prowadzi się ewidencję mieszkańców dwóch lub więcej osiedli, należących do jednej i tej samej gminy, należy pomiędzy zapisami, dotyczącemi poszczególnych osiedli, pozostawić odpowiednią ilość niezapisanych stron, przeznaczonych do wykorzystania w przyszłości (§§ 45 ust. 1 i 2, 47 niniejszej instrukcji).

§ 45.

1. Każdą osobę, przybywającą na zamieszkanie do jakiegokolwiek domu w danej gminie, należy wpisać do rejestru (§§ 17 i 27 niniejszej instrukcji) na stronie, przeznaczonej dla mieszkania, do którego osoba przybywająca się wprowadza (§ 43 i 44 ust. 1 niniejszej instrukcji).

2. Osoby, które wprowadzają się do nowego domu albo do lokalu, w którym poprzednio nikt nie zamieszkiwał i który skutkiem tego nie jest wyszczególniony w rejestrze mieszkańców. — należy wpisać w odpowiednim tomie względnie części rejestru na najbliższej wolnej stronie (§ 44 ust. 2 niniejszej instrukcji).

3. Ponowne zapisanie osoby wprowadzającej się do lokalu, który poprzednio opuściła, a więc osoby, której zapis figuruje już na tej samej stronie rejestru, uskutecznia się przez dodatkowe zanotowanie w rubryce: „uwagi" daty ponownego zamieszkania w gminie (§ 66 niniejszej instrukcji) oraz miejsca poprzedniego zamieszkania (§ 64 niniejszej instrukcji), np. „przybył 5. VII. 1932 r. z Warszawy, ul. Krucza Nr. 1".

4. Przy następnem wyprowadzaniu się tejże osoby odnotować należy analogicznie: datę opuszczenia gminy oraz wskazać następne miejsce zamieszkania (§ 67 niniejszej instrukcji), np. „wyprowadził się 1. VII. 1934 r. do Pułtuska, ul. . . . . Nr. . . ."

§ 46.

1. Skreślenie z rejestru mieszkańców uskutecznia się przez wypełnienie odpowiednich rubryk w sposób wskazany w § 67 niniejszej instrukcji.

2. W następujących wypadkach należy ponadto przekreślić czerwonym atramentem imię i nazwisko:

a) w razie skreślenia z rejestru z powodu śmierci,

b) w razie przeniesienia poszczególnych pozycyj z jednej stronicy rejestru na inną (§ 47 niniejszej instrukcji).

§ 47.

1. Jeżeli strona rejestru z biegiem czasu zostanie zapełniona, pozostające tam aktualne jeszcze zapisy (pozycje) przenosi się na pierwszą z wolnych w danej grupie stron rejestru (§ 44 ust. 2 niniejszej instrukcji).

2. W tym wypadku w każdej przenoszonej na dalszą stronę pozycji należy przekreślić czerwonym atramentem rubrykę: imię i nazwisko (§ 46 ust. 2 lit. b).

3. Po prawej stronie u dołu stronicy zapisanej należy nadto wskazać: „dalszy ciąg na stronie....", zaś na stronicy nowozałożonej u góry: „poprzednio na stronicy....". Adnotacje te powinny być w razie potrzeby powtórzone w poszczególnych pozycjach, które się przenosi na inną stronę (w rubryce: „uwagi").

§ 48.

1. Każda strona rejestru jest podzielona pionowo na 18 rubryk, które winny być wypełniane stosownie do niżej wskazanych przepisów.

2. Opuszczenie tych rubryk, zmiana ich kolejności lub niezgodne z niniejszą instrukcją wypełnianie ich są niedozwolone.

§ 49.

Napis tytułowy wypełnia się na każdej stronie rejestru stosownie do okoliczności. Np. miejscowość powinna być wskazana na każdej stronie rejestru, jeżeli w jednym i tym samym tomie (zeszycie) dokonuje się zapisów kilku wsi lub osiedli (§§ 42 ust. 4, 44 ust. 2 niniejszej instrukcji), natomiast jeżeli cały tom przeznaczony jest dla jednej miejscowości, jednej ulicy względnie jednego domu, wystarczy uwidocznienie tego na zewnętrznej okładce rejestru oraz na pierwszej jego stronie. Nr. lokalu winien być obowiązkowo wskazany na każdej stronie, jeżeli zapisy w rejestrze prowadzi się według poszczególnych lokali, natomiast wyszczególnianie lokalu nie będzie miało miejsca, jeżeli strona rejestru będzie przeznaczona do zapisywania mieszkanców całego domu (§ 43 ust. 1 niniejszej instrukcji).

§ 50.

W rubryce pierwszej (numer porządkowy) wskazuje się numer kolejny każdego zapisu (pozycji: § 43 ust. 2 niniejszej instrukcji) w porządku bieżącym od pierwszego do piętnastego. W wypadku, przewidzianym w § 43 ust. 3 niniejszej instrukcji, kiedy to zapisy (pozycje), dotyczące mieszkańców jednego lokalu względnie domu, uskutecznia się na dwóch lub więcej stronach (np. § 27 ust. 6 rozporządzenia Min. Spr. Wewn.), numerację pozycji na każdej następnej stronie należy poprawić odręcznie tak, aby była ona dalszym ciągiem numerów bieżących strony poprzedniej.

§ 51.

1. W rubryce drugiej pod lit. a należy wpisać nazwisko osoby, której zapis dotyczy. Jeżeli zapisuje się kilka osób tego samego nazwiska, należy je powtórzyć przy każdym zapisie. Przy zapisywaniu kobiet zamężnych, wdów, rozwódek oraz osób, noszących zmienione nazwisko, należy zależnie od okoliczności wskazać dodatkowo: nazwisko panieńskie z dodaniem: „z domu.......", nazwisko z poprzedniego małżeństwa z dodaniem słów: „1-mo voto ...." lub: „2-do voto .....", nazwisko rodowe, które noszono przed uzyskaniem zezwolenia na zmianę nazwiska. W tym ostatnim wypadku należy wskazać dawne nazwisko z dopiskiem: „dawniej .....".

Używane przez osoby interesowane pseudonimy literackie i artystyczne mogą być na żądanie wpisywane, jednakże pod warunkiem, że dotyczy to wypadków ogólnie znanych i tylko z decyzji powiatowej władzy administracji ogólnej. Pseudonimy należy podawać w nawiasie i z dopiskiem: „pseudonim", np. Aleksander Głowacki (pseudonim literacki: „Bolesław Prus").

2. Przy zapisywaniu należy przestrzegać, o ile możności, następujące kolejności: na pierwszem miejscu wpisuje się głównego lokatora, następnie jego żonę, a dalej dzieci według wieku, poczem krewnych i inne osoby, jak np. sublokatora (sublokatorów), służbę domową etc.

3. W miejscu, przeznaczonem dla dzieci, można pozostawić pewien odstęp (parę wolnych pozycyj), licząc na powiększenie się rodziny.

§ 52.

1. W rubryce 2 pod lit. b należy podać imię względnie imiona, zachowując kolejność i pisownię, użytą w metryce urodzenia.

2. Jeżeli osoba, o którą chodzi, nie używa swego pierwszego imienia, należy imię faktycznie używane podkreślić, utrzymując jednakże ustaloną w metryce urodzenia kolejność imion.

3. W wypadku zmiany imienia (np. przy zmianie wyznania) należy, nie skreślając dawnego imienia, dopisać poniżej imię nowoobrane z dodaniem w nawiasie daty odpowiedniego aktu i z powołaniem się na rubrykę 7-ą, w której zmiana wyznania zostanie odnotowana. Np. Selim Jan (1. IV. 1929 patrz r. 7), a w skróceniu: (1. IV. 1929 r. p. rb. 7).

§ 53.

W rubryce 3-ej wpisuje się imiona rodziców oraz nazwisko panieńskie matki, np. Adam i Marja z domu Łukomska.

§ 54.

W rubryce 4-ej pod lit. a wpisuje się datę urodzenia, a mianowicie: dzień, miesiąc i rok urodzenia. Wpisywanie zamiast daty urodzenia wieku jest niedozwolone.

§ 55.

W rubryce 4-ej pod lit. b należy wskazać miejsce urodzenia przez podanie miejscowości, gminy i powiatu. Jeżeli miejsce urodzenia znajduje się poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej, należy wskazać oprócz nazwy miejscowości nazwę państwa.

§ 56.

1. W rubryce 5-ej należy wskazać, czy zajmujący mieszkanie jest głównym lokatorem, czy też sublokatorem. W wypadkach, gdy stosunek najmu mieszkania nie zachodzi, należy wskazać związek pokrewieństwa względnie stosunek najmu pracy.

2. Przy wyrażaniu związku pokrewieństwa lub stosunku, wynikającego z najmu pracy, należy używać określeń pospolicie przyjętych, jak np. żona, syn, brat stryjeczny, kuzyn albo w odniesieniu do osób pracujących: służący, nauczycielka domowa, bona, gospodyni itp.

3. Jako głównego lokatora należy podać osobę, odnajmującą samodzielnie mieszkanie (lokal) bezpośrednio od właściciela domu; jako sublokatora — osobę, odnajmującą część lokalu lub cały lokal od głównego lokatora.

4. Jeżeli lokal zajmuje właściciel tego samego domu, należy zamiast określenia: „główny lokator" — wskazać: „właściciel domu" lub „właściciel mieszkania" (np. w kooperatywach).

5. Określenia: właściciel domu, główny lokator, sublokator — można używać w skrótach: „wł. domu", „gł. lok.", „subl.".

6. Jeżeli na tej samej stronie zapisano kilka rodzin, należy przy określaniu pokrewieństwa lub stosunku służbowego wskazać dodatkową pozycję bieżącą, pod którą zapisana jest osoba, z którą zachodzi związek pokrewieństwa względnie stosunek służbowy (patrz § 59 niniejszej instrukcji, przykład 2 i 4).

§ 57.

1. W rubryce 6-ej należy podać: 1. dokładne określenie zawodu, który stanowi główne źródło utrzymania danej osoby, np. lekarz, inżynier, buchalter, zecer, tokarz, robotnik niewykwalifikowany, emeryt itp., 2. stanowisko, jakie dana osoba zajmuje w uprawianym przez nią zawodzie, t. j. w jakim charakterze pracuje, np. czy uprawia wolną praktykę, czy jest właścicielem zakładu lub jego kierownikiem, czy jest zatrudniona w charakterze urzędnika, pracownika lub robotnika. Należy więc podawać np.: „fryzjer, właściciel zakładu", „fryzjer-pracownik w zakładzie fryzjerskim", „lekarz

wolnopraktykujący", „naczelny lekarz szpitala", „stolarz — właściciel zakładu", „stolarz — robotnik w fabryce". „robotnik niewykwalifikowany w fabryce" itp.

2. Dla osób, które zajęcia zawodowego nie mają lub dla których zajęcie zawodowe nie jest głównem źródłem ich utrzymania, należy wskazać główne źródło, z którego czerpią środki swego utrzymania. Należy zatem wpisać: „emeryt", „rentjer", „właściciel nieruchomości", „na utrzymaniu w przytułku", „pobiera zapomogę, jako inwalida", „przy mężu", „przy rodzicach", „na dożywociu", „bez środków do życia", „z jałmużny" itp.

3. Przy wypełnianiu tej rubryki należy zwrócić szczególną uwagę na ścisłość używanych określeń stosując się przytem, o ile możności, do następujących wskazówek:

A. Jako zawód, zajęcie i t. p. należy traktować z reguły takie zajęcie lub funkcje, które są źródłem dochodu, a nie stanowiska tytularne z dochodem nie związane.

Jeżeli osoba, której zapis dotyczy, posiada kilka zajęć, funkcji lub czynności, będących źródłem dochodu, należy na pierwszem miejscu wskazać główne źródło dochodu, a następnie zajęcie poboczne.

B. Przy określaniu zawodu, rzemiosła, zajęcia lub funkcji należy używać właściwych terminów dla odróżniania rodzaju zajęć i czynności, unikając określeń ogólnikowych, jak np. technik, kupiec, urzędnik, przemysłowiec, handlowiec, robotnik, rolnik itp. Tak więc należy określać: „kupiec - właściciel sklepu....", „przemysłowiec - właściciel fabryki...", „technik - przedsiębiorca budowlany", „kupiec drzewny", „komiwojażer", „handlarz domokrążny", „buchalter", „subjekt", „robotnik rolny", „robotnik niewykwalifikowany w fabryce", „czeladnik stolarski", „terminator ślusarski", „uczeń szkoły powszechnej", „uczeń gimnazjum", „student uniwersytetu", „gospodyni", „służąca", „robotnik niewykwalifikowany — wyrobnik" itp.

C. Podając zajęcie urzędnika państwowego lub prywatnego, należy wskazać stanowisko i instytucję, w której pracuje.

D. Jako właścicieli nieruchomości i rentjerów należy określać tylko takie osoby, dla których własność nieruchoma względnie renta jest głównem źródłem dochodu.

E. Zawód względnie zajęcie dzieci, jeżeli go posiadają, należycie wskazywać bez względu na ich wiek zarówno tych, które uczą się rzemiosła, pracują bezpłatnie, lub które, pracując dorywczo, nie posiadają zawodu w ścisłem tego słowa znaczeniu, jak i tych, które, kształcąc się w szkołach, nie mają innego zajęcia.

F. Osoby, nie uprawiające żadnego zawodu lub profesji w celu zarobkowym, lecz zatrudnione przy własnem gospodarstwie domowem (np. kobiety, kierujące gospodarstwem we własnej rodzinie) można określać przez wskazanie: „przy własnem gospodarstwie domowem".

Jeżeli członkowie rodziny stale pomagają głowie rodziny lub członkowi rodziny, na którego utrzymaniu pozostają, można podać tę okoliczność, np.: „pomaga mężowi, ojcu itp.". Nie należy tu używać określenia: „gospodyni", gdyż ono wskazuje na rodzaj pracy zarobkowej w gospodarstwie obcem.

G. Jako osoby „bez zajęcia" nie należy określać osób, które utrzymują się z dobroczynności publicznej, jałmużny itp. albo są na utrzymaniu osób obcych. Osoby tej kategorji powinno się określać przez dokładne wskazanie środków, z których czerpią utrzymanie lub zasiłki, będące głównem źródłem dochodu (np. źródła opieki społecznej), a w braku takowych przez wskazanie warunków, w których się znajdują odpowiednio do okoliczności, np. „niezdolny do pracy", „bez środków do życia", „z jałmużny" itp. (patrz wyżej: ust. 2).

§ 58.

W rubryce 7-ej należy wskazać wyznanie, określając je dokładnie według metryki, albo na podstawie innego właściwego dokumentu (§ 18 lit. e, g niniejszej instrukcji), a nie według stosunku danej osoby do kwestji wyznania. Tak więc: rzymsko - katolickie, grecko - katolickie, ewangelicko-augsburskie, ewangelicko-reformowane, prawosławne. Określeń nieścisłych, jak np. katolickie ewangelickie, greckie itp. nie należy używać. W razie zmiany wyznania należy poniżej pierwotnego zapisu podać nowoprzyjęte wyznanie, wskazując przytem miejscowość, dzień, miesiąc i rok dokonania tej zmiany. Skreślanie przytem poprzedniego zapisu nie jest dozwolone.

Np. Rzym. kat.
Prawosł. (15. X. 1925 r. Warszawa p. akt.).

§ 59.

1. W rubryce 8-mej należy wskazać stan cywilny, przyczem stanu wolnego (kawaler, panna) nie należy podawać.

Natomiast każda zmiana w stanie cywilnym, która powstała przez małżeństwo, rozwód lub śmierć jednego z małżonków, zawarcie powtórnego związku małżeńskiego, winna być uwidoczniona.

2. W rubryce tej należy wskazać również fakt uznania legitymacji adopcji.

3. Przy wypełnianiu tej rubryki, należy wskazać imię drugiego z małżonków oraz miejscowość, w której akt został zawarty i datę aktu. Jeżeli drugi z małżonków, osoba adoptująca itp. jest uwidoczniony na tej samej stronie rejestru, można zamiast jego imienia i nazwiska wskazać numer bieżący pozycji, pod którą jest zapisany w rejestrze.

Przykład Nr. 1 „Małż. z Janem Jankowskim,
Warszawa, 14. VII. 1929 r. p. akt.".

Przykład Nr. 2. „Małż. patrz Nr. 1,
Warszawa, 15. II. 1929 r. p. akt.".

Przykład Nr. 3. „Adopt. przez Michała Zajkowskiego,
Wieluń, 21. IX. 1928 r. p. akt.".

Przykład Nr. 4. „Adopt. patrz Nr. 3,
Poznań, 1. X. 1928 r. p. akt.".

4. Faktu urodzenia i zgonu w rubrykach tych nie należy podawać, gdyż są one uwidocznione w osobnych rubrykach.

§ 60.

1. Dane rubryki 9-tej („stosunek do powszechnego obowiązku wojskowego") wpisuje się na podstawie dokumentu wojskowego. Ponieważ one składają się z 3 różnych informacyj, przeto dla uniknięcia omyłek należy przy każdej dacie stawiać litery, odpowiednio do podziału tej rubryki. Tak więc pod lit. a należy notować stopień wojskowy, pod lit. b numer głównej ks. ewid. lub aneksu względnie księgi ewidencji oficerów, albo Nr. listy poborowej lub rejestru, wreszcie pod lit. c P. K. U., np. a) kapitan rezerwy, b) numer ks. ewid. ofic., c) Warszawa.

2. W stosunku do cudzoziemców należy podać: pod lit. a stopień wojskowy i pod lit. b w jakiej armji.

3. Rubryka 9-ta dotyczy tylko osób, podlegających powszechnemu obowiązkowi wojskowemu, a w szczególności:

a) osób, podlegających powszechnemu obowiązkowi wojskowemu od 1 września tego roku, w którym kończą 18 lat życia, do chwili stawienia się przed komisją poborową;

b) poborowych (ochotników) od chwili ogłoszenia im orzeczenia właściwej władzy, uznającego ich za zdolnych (kategorja A) lub czasowo niezdolnych (kat. B) do służby wojskowej, do chwili wcielenia albo zaliczenia do ponadkontyngentowych;

c) zaliczonych do ponadkontyngentowych;

d) szeregowych rezerwy do lat 40 życia;

e) szeregowych pospolitego ruszenia do lat 50 życia;

f) oficerów rezerwy i pospolitego ruszenia do 50 względnie 60 lat życia;

g) szeregowych urlopowanych w myśl art. 72 ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym;

h) szeregowych urlopowanych na ściśle określony termin wskutek czasowej niezdolności do czynnej służby wojskowej;

i) osób, wykluczonych w myśl § 9 ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym.

4. Dowodami, któremi wyżej wymienione kategorje osób powinny się legitymować (§ 22 niniejszej instrukcji), są dla osób wymienionych:

pod lit. a — zaświadczenia urzędów gminnych o spełnieniu obowiązku rejestracji oraz zaświadczenia urzędów gminnych o wpisaniu do spisów poborowych;

pod lit. b — zaświadczenia komisji poborowych o stawieniu się przed komisją poborową (różnych kolorów);

pod lit. c — poświadczenia wojskowe dla ponadkontyngentowych;

pod lit. d — książeczki wojskowe albo zaświadczenia wojskowe koloru zielonego;

pod lit. e — książeczki wojskowe koloru niebieskiego albo różowego;

pod lit. f — książeczki stanu służby oficerskiej;

pod lit. g — wojskowy dokument urlopowy;

pod lit. h — wojskowy dokument urlopowy;

pod lit. i — poświadczenie wojskowe o wykluczeniu.

§ 61.

1. W rubryce 10-tej podaje się nazwę, numer i datę oraz miejsce wystawienia i urząd, wystawiający dowód osobisty. Sposób wypełnienia tej rubryki podany jest przykładowo w § 62 niniejszej instrukcji.

2. W rubryce 10-tej należy wyszczególniać w myśl ust. poprzedniego tylko następujące dowody osobiste:

a) dowody osobiste, wystawiane przez gminy w myśl art. 18 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej (rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 29 listopada 1928 o dowodach osobistych: Dz. U. R. P. Nr. 100, poz. 898);

b) dowody osobiste wzoru A, wystawiane poprzednio przez władze administracji ogólnej na podstawie okólnika Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. 125 z r. 1921 (w postaci książeczki).

3. Polskie paszporty konsularne, t. j. paszporty, wystawiane obywatelom polskim, zamieszkującym zagranicą, przez polskie urzędy konsularne, nie są przeznaczone do użytku w kraju. Posiadacz takiego paszportu, powracający na stałe do kraju, a więc opuszczający poprzednie miejsce zamieszkania zagranicą, winien paszport konsularny zwrócić władzom administracji ogólnej.

4. Analogicznie rzecz się ma z paszportami i dowodami osobistemi, wystawionemi przez Generalnego Komisarza Rzeczypospolitej w w. m. Gdańsku oraz z paszportami zagranicznemi, wystawianemi w kraju obywatelom polskim przez władze administracji ogólnej.

5. Wskazane pod pkt. 3 i 4 dowody nie powinny być zatem uwidaczniane w rejestrze mieszkańców, lecz przekazywane miejscowym władzom administracji ogólnej, o ile ich posiadacze porzucili swe miejsce zamieszkania zagranicą względnie na obszarze w. m. Gdańska i zamieszkali w kraju.

6. W wypadkach, nastręczających jakiekolwiek wątpliwości co do zapisania dowodu osobistego do rejestru mieszkańców, autentyczności dowodu lub co do prawdziwości zawartych w nich danych, należy niezwłocznie zwrócić się do miejscowej władzy administracji ogólnej w myśl § 24 niniejszej instrukcji.

Przy wypełnianiu zgłoszenia (karty) ograniczenia, przewidziane w ust. 5 niniejszego paragrafu, nie mają zastosowania, gdyż w zgłoszeniu (karcie) należy wskazać w rubryce: „jaki po-

siada dowód osobisty" każdy dowód osobisty, którym legitymuje się osoba meldowana (np. legitymacje urzędnicze itp.).

Natomiast gmina, otrzymawszy zgłoszenie lub kartę meldunkową i sprawdzając zawarte w nich dane, oceni, czy wymieniony w zgłoszeniu dowód osobisty należy wskazać w rejestrze mieszkańców, czy na podstawie wskazanego w zgłoszeniu dowodu osobistego można uznać tożsamość meldowanego za ustaloną, czy kwestja przynależności państwowej jego jest dostatecznie udowodniona, czy dowód podlega zatrzymaniu w myśl ust. 5 niniejszego paragrafu etc., a następnie postąpi odpowiednio do okoliczności (patrz ust. 5 i 6 niniejszego paragrafu).

Inaczej rzecz się przedstawia przy wypełnianiu kart zameldowania lub wymeldowania. Tam bowiem na pytanie, czem się legitymuje, należy wskazać nietylko dowód osobisty, lecz każdy dokument, którym osoba meldowana się legitymuje, jak np. metrykę urodzenia etc.

§ 62.

1. Rubrykę 11-tą wypełnia się przez podanie przynależności państwowej oraz nazwy dokumentu, stwierdzającego tę przynależność ze wskazaniem jego numeru, daty, miejsca wystawienia i władzy wystawiającej.

2. Adnotację powyższą uskutecznia się przy użyciu skrótów, wskazujących początkowe litery nazwy odpowiedniego dokumentu, a więc „D. O." — zamiast dowód osobisty, „Z. O." — zamiast: „Zaświadczenie obywatelstwa", „P. O." — zamiast: „Poświadczenie obywatelstwa", „U. O." i „N. O." — zamiast: „Uznanie względnie nadanie obywatelstwa", „P. Z." — zamiast „Paszport zagraniczny cudzoziemca". Wyraz Starostwo skraca się przez: „St." Np. „Polska D. O. Nr. 182 z dnia 15. II. 1929 St. Brześć" lub: „Turecka P. Z. Nr. 502 z dnia 9. X. 1928 r. Stambuł".

3. Wypełnienie tej rubryki przez gminę może nastąpić tylko na podstawie jednego z wyszczególnionych poniżej (§ 63) dokumentów. Wskazanie w rejestrze mieszkańców przynależności państwowej na podstawie innych jakichkolwiek dokumentów jest niedozwolone.

4. W rubryce tej winna być uwidoczniona również każda zmiana obywatelstwa, np. przez nabycie innego obywatelstwa, utratę, nadanie, uznanie lub stwierdzenie polskiego obywatelstwa, lub przez małżeństwo cudzoziemki z obywatelem polskim względnie odwrotnie i t. p. Zmiana obywatelstwa może być stwierdzona w rejestrze również tylko na podstawie formalnych dokumentów i w sposób analogiczny, jak przy zmianie wyznania (§§ 18 lit. e, 58 niniejszej instrukcji), np. obywatel francuski, któremu następnie nadano obywatelstwo polskie, będzie odnotowany w następujący sposób:

„Francuska: P. Z. z dnia 1. V. 1922 r. Paryż."

„Polska: N. O. z dnia 10. I. 1930 r. Nr.... St. Łuc."

5. Fakt zrzeczenia się obywatelstwa należy odnotować analogicznie, np.:

„Niemiecką P. Z. z dnia 15. XII. 1924 r. Nr. 275 Berlin."

„Zrzeczenie 27. VI. 1932 r. St. Konin" (p. art.).

Wskazane powyżej adnotacje powinny być uskuteczniane tylko na podstawie danych, nadsyłanych gminom przez władze administracji ogólnej stosownie do § 40 niniejszej instrukcji.

6. Postanowienia § 24 niniejszej instrukcji mają przytem analogiczne zastosowanie.

§ 63.

1. Dowodami polskiej przynależności państwowej, upoważniającemi gminę do uskutecznienia zapisu w rubryce II-giej rejestru mieszkańców (§ 62 ust. 3 niniejszej instrukcji), są:

a) zaświadczenie obywatelstwa, wystawione na dowodzie osobistym wskazanym w § 61 ust. 2 litera a;

b) dowód osobisty, wskazany w tymże 61 paragrafie pod lit. b;

c) poświadczenie obywatelstwa polskiego, przewidziane w rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 7. VI. 1920 r. w przedmiocie wykonania ustawy o obywatelstwie polskiem (Dz. U. R. P. Nr. 52, poz. 320);

d) akt uznania oraz akt nadania obywatelstwa polskiego, przewidziany we wskazanem wyżej rozporządzeniu w przedmiocie obywatelstwa polskiego;

e) zawiadomienia władz administracji ogólnej (§ 39 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i § 40 niniejszej instrukcji).

2. Dowodem cudzoziemskiej przynależności państwowej może być z reguły tylko paszport cudzoziemca, stwierdzający jego tożsamość i przynależność państwową, a wystawiany przez władze ojczyste cudzoziemca.

3. W wypadkach wyjątkowych dowodem cudzoziemskiej przynależności państwowej może być dowód, wystawiony przez polskie władze administracji ogólnej w myśl art. 9 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13. VIII. 1926 r. o cudzoziemcach (Dz. U. R. P. Nr. 83, poz. 465).

4. Przy zapisywaniu do rejestru mieszkańców cudzoziemców, posiadających takie dowody, władza administracji ogólnej, wyrażająca w myśl § 40 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych zgodę na wciągnięcie cudzoziemca do rejestru mieszkańców, powinna jednocześnie wskazać, w jaki sposób należy w tym wypadku określić w rejestrze mieszkańców przynależność państwową oraz dowód osobisty cudzoziemca (porównaj § 42 niniejszej instrukcji).

Osoby, korzystające z przywileju zakrajowości (§ 51 ust. 3 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych), nie podlegają obowiązkowi meldunkowemu, ani innym obowiązkom w zakresie ewidencji ruchu ludności. Osoby tej kategorji nie mogą być zatem zapisywane do rejestru mieszkańców.

§ 64.

1. W rubryce 12-ej należy podać miejsce poprzedniego zamieszkania, czyli miejscowość,

z której nowoprzybyły wyprowadził się ostatnio w zamiarze zmiany miejsca zamieszkania. Rubrykę tę wypełnia się przez wskazanie nazwy miejscowości, gminy, powiatu oraz ulicy i numeru domu, w którym nowoprzybyły zamieszkiwał.

2. Przy zapisywaniu osób, które zamieszkiwały poprzednio w innym domu tej samej gminy, należy w rubryce 12-ej podać ulicę i Nr. domu tudzież tom i stronę rejestru, na której dana osoba była ostatnio zapisana.

3. Jeżeli adnotacja ta stosuje się również do innych wpisanych bezpośrednio jedna po drugiej osób — powtarzanie jej w dalszych pozycjach tej samej strony jest zbędne i może być wyrażone przez napis: „j. w." (jak wyżej).

4. Przy zapisywaniu osób, które zamieszkują w gminie od urodzenia i nigdy stamtąd się nie wyprowadzały, rubrykę 12-tą wypełnia się przez wpisanie wyrazu: „od urodzenia". Stosuje się to również do osób, które urodziły się podczas czasowego pobytu matki w innej gminie.

§ 65.

1. Rubryka 13-ta przeznaczona jest do uwidocznienia prawnego miejsca zamieszkania (§ 7 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych).

2. Rubrykę tę wypełnia się w sposób, przewidziany w § 64 ust. 1 niniejszej instrukcji.

3. Przy zapisywaniu małoletnich, niezamieszkujących przy swych rodzicach względnie opiekunach, należy wskazać adres ojca lub osoby, sprawującej władzę ojcowską, podając przytem jej imię i nazwisko (§ 22 niniejszej instrukcji).

4. Rubryka ta może być wykorzystana przez gminę również dla uwidocznienia domicylu wyborczego, domicylu w zakresie opieki społecznej, głównego miejsca zamieszkania (siedziba główna: § 9 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych) i t. p.

5. W wypadkach, wskazanych w poprzednim ustępie, gmina winna uzupełnić odpowiednim napisem tytuł rubryki 13-ej, t. j. dodać w miarę potrzeby do rubryki tytuł lub tytuły uzupełniające, oznaczając je kolejnemi literami alfabetu, np. a, b, c, i t. p., i postępować w sposób, podany w § 60 ust. 1 niniejszej instrukcji. Uzupełnienie tej rubryki w myśl powyższego winno być przewidziane w regulaminie gminy.

§ 66.

1. Rubryka 14-ta wskazuje pod lit. „a" datę zamieszkania w gminie (§ 29 ust. 3 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych) czyli datę, uwidocznioną w rubryce 4-ej zgłoszenia Nr. 1.

2. Data ta jednakże nie może być wcześniejsza od daty opuszczenia gminy poprzedniego zamieszkania (§ 29 ust. 2 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych).

3. W wypadku, wskazanym w § 64 ust. 4, zamiast daty należy wpisać wyraz: „od urodzenia".

Pod lit. b i c tej rubryki wskazuje się kolejno Nr. księgi kontr. r. 1 oraz datę zapisania do rejestru, t. j. datę czynności biura ewidencji ludności.

§ 67.

1. Rubryki 15 i 16 wypełnia się analogicznie, jak rubryka 12 i 14.

2. Datą opuszczenia gminy jest data ustalona w rubryce 4-ej zgłoszenia wzoru Nr. 2.

3. W wypadkach, kiedy następne miejsce zamieszkania nie zostało ujawnione, rubrykę: „nast. m. zam." należy pozostawić bez wypełnienia, zaś w rubryce „data skreślenia" podać: „skreślono z urzędu", wskazując zarazem datę decyzji gminy o skreśleniu z urzędu.

4. Przy skreślaniu z rejestru z powodu śmierci należy w rubryce: „nast. m. zam." wskazać: „zmarł", podając zarazem w rubryce 16 datę i miejsce zgonu, np. „zmarł, Warszawa 15. XI. 1930 r. p. akta" (§ 46 ust. 2 niniejszej instrukcji).

§ 68.

Rubrykę 17-tą wypełnia się stosownie do posiadanych przez gminę zawiadomień o karalności przez wskazanie o ile możności Nr. rejestru karnego, nie podając bliższych szczegółów, dotyczących sprawy. Odnośną korespondencję należy przechowywać w aktach (§ 25 niniejszej instrukcji).

§ 69.

1. Rubryka 18-ta jest przeznaczona do notowania informacyj i danych, których ewidencja byłaby wskazana, a które z racji swego wyjątkowego charakteru nie wymagają osobnej rubryki w rejestrze mieszkańców.

2. Do rzędu takich informacyj można między innemi zaliczyć:

a) wskazanie ponownego zamieszkania (patrz § 45 ust. 3 i 4 niniejszej instrukcji);

b) wskazanie zakładów karnych, w których przebywają osoby pozbawione wolności (§ 5 punkt f rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych) oraz wskazanie zakładów, w których umieszczono dzieci porzucone lub oddane na wykarmienie;

c) adnotacje o czasowej nieobecności względnie pobycie czasowym osób przebywających w innej gminie w celach kształcenia się i t. p.;

d) wskazanie oddziału i miejsca przydziału szeregowych, odbywających służbę wojskową;

e) adnotacje o pozbawieniu lub ograniczeniu praw wyborczych, wykonywaniu określonych zawodów lub profesyj, dysponowaniu swą własnością i t. p. oraz adnotacje o przywróceniu tych praw;

f) niektóre gminy mogą uznać za pożyteczne odnotowywać w tej rubryce informacje, dotyczące np. stopnia wykształcenia osób zapisanych do rejestru i inne, albo danych, które mogą być przedmiotem corocznych obliczeń statystycznych, jak np. dotyczących głuchoniemych, ślepych i t. p.;

g) analogicznie mogą być uwidaczniane dane, dotyczące innych działów administracji, np. w zakresie opieki społecznej (o ile dane rubryki 6-ej okazałyby się niewystarczające), ochrony pracy, obowiązkowego nauczania powszechnego i t. p.

3. Dla ułatwienia tych zadań gminy mogą posługiwać się systemem znaków lub liter umówionych, t. j. znaków lub liter, określających pewien fakt lub pewną kategorję osób. Np. lit. „T" względnie inna litera może oznaczać osobę, korzystającą z trwałej opieki społecznej, znak „L" może oznaczać osoby lub kategorję osób, podlegającą pewnym formom specjalnej ewidencji gminy i t. p.

4. Zastosowanie znaków umówionych oraz prowadzenie dodatkowej ewidencji winno być jednakże obowiązkowo przewidziane w regulaminie, a to dla uniknięcia dowolności w praktycznem ich zastosowaniu.

5. Przy każdej adnotacji w rubryce „uwagi" należy podać numer pozycji, do której adnotacja się odnosi, a to dla należytego uwidocznienia osoby, której adnotacja dotyczy.

§ 70.

1. Rejestr mieszkańców wzoru Nr. 7 składa się z kart rodzinnych (§§ 26 i 27 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych).

2. Na jednej karcie rodzinnej zapisuje się tylko wspólnie mieszkających członków rodziny, t. j. ojca, matkę i dzieci, zajmujące wspólne mieszkanie i noszące to samo nazwisko.

3. W rubryce tytułowej wpisuje się nazwisko głowy rodziny.

4. Głową rodziny jest w zrozumieniu niniejszego ojciec albo matka, o ile zamieszkuje z dziećmi osobno od męża.

5. Dzieci nieślubne zapisuje się na karcie rodzinnej matki przy uwzględnieniu postanowień § 71 niniejszej instrukcji.

§ 71.

1. Dla dzieci, mieszkających osobno od głowy rodziny, chociażby w obrębie tej samej gminy, oraz dla osób samotnych zakłada się w kartotece własne karty (karty indywidualne), tego samego wzoru.

2. Dzieci zapisane na karcie rodzinnej głowy rodziny otrzymują również własne karty (karty indywidualne), jeżeli przestają mieszkać z głową rodziny, albo jeżeli zakładają własną rodzinę.

3. Karty indywidualne wystawia się nadto dzieciom, które noszą inne nazwisko, aniżeli głowa rodziny (np. dzieci z innego małżeństwa).

4. Karty indywidualne mogą być poza tem zakładane w wypadkach, określonych przez zainteresowane gminy, np. dla osób pełnoletnich, dla mężczyzn w wieku poborowym etc., a także w wypadku, przewidzianym w § 74 ust. 4 niniejszej instrukcji.

§ 72.

1. Założenie rejestru mieszkańców, prowadzonego w postaci kartoteki, uskutecznia się przez wypisywanie mieszkańcom gminy kart rodzinnych z zachowaniem powyżej wskazanych zasad (§§ 70 i 71 niniejszej instrukcji).

2. Karty rodzinne wypełnia się na podstawie danych ankiety A i B (§ 10—18 niniejszej instrukcji), ułożonej ściśle w porządku ulic i numerów domów względnie lokali i wpisanej uprzednio do księgi kontroli ruchu ludności (§ 16 niniejszej instrukcji).

3. Wypełnione w takim porządku karty rodzinne należy sprawdzić z danemi ankiety, poczem układa się je w porządku alfabetycznym i przechowuje się w odpowiednio urządzonych szafach lub kasetach.

4. Gminy, prowadzące rejestr mieszkańców systemem kartoteki, obowiązane są w konsekwencji zaopatrzyć biuro ewidencji i kontroli ruchu ludności w stosowne urządzenia, zabezpieczające w sposób wystarczający karty przed zniszczeniem lub zagubieniem (§§ 42 ust. 1, 44 ust. 1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych; § 8 niniejszej instrukcji).

§ 73.

1. Jedną z najważniejszych reguł prowadzenia rejestru w postaci kartoteki jest konieczność zachowania bezwzględnej ścisłości w alfabetycznym jego układzie.

2. Z tego powodu we wszystkich wypadkach podobieństwa dźwiękowego początkowych liter nazwiska należy wypisywać karty pomocnicze.

§ 74.

1. W stosunku do członków rodziny (żony, dzieci) karta rodzinna nie zawiera wszystkich przewidzianych dla rejestru rubryk. Z tego powodu w wypadkach, w których stosownie do przepisów niniejszej instrukcji zachodzi potrzeba uwidocznienia bliższych informacyj, dotyczących członków rodziny (dzieci, żony), można posiłkować się odpowiedniemi rubrykami: „zawód i stanowisko", „stan cywilny", „zmiany miejsca zamieszkania", „uwagi".

2. W wypadkach wyjątkowych dopuszczalne jest również posiłkowanie się rubryką: „adnotacje", jakkolwiek należy mieć przytem na względzie, że rubryka ta jest przeznaczona z reguły tylko dla notowania wypadków śmierci oraz wypadków założenia karty indywidualnej.

3. Przed tekstem wskazanych w ust. 1 zapisów należy podać, do którego z członków rodziny adnotacja się odnosi. Uskutecznia się to przez umieszczenie przed tekstem następujących liter umówionych: „G" — głowa rodziny, „Ż" — żona. Dzieci oznacza się Nr. bieżącym, pod którym są one zapisane w swej rubryce.

4. Zastosowanie przepisów ust. 1 może mieć jednakże miejsce tylko o tyle, o ile nie spowodowałoby to nadmiernego nagromadzenia informacyj w poszczególnych rubrykach i o ileby nie przyniosło uszczerbku dla przejrzystości i jasności zapisów, gdyż w takich wypadkach należałoby uznać za bardziej wskazane założenie karty indywidualnej (§ 71 ust. 4 niniejszej instrukcji).

§ 75.

1. Zapisy i skreślenia w kartach rodzinnych dokonują się stosownie do przepisów niniejszej instrukcji, dotyczących prowadzenia rejestru mieszkańców.

2. Przy skreślaniu z kart rodzinnych mają analogiczne zastosowanie postanowienia § 46 ni-

niejszej instrukcji, przyczem do wypadków, przewidzianych w ust. 2 lit. b tegoż paragrafu, należy tu zaliczyć analogiczne wypadki założenia karty indywidualnej dla osoby, która nie opuszcza gminy (§ 71 ust. 2 niniejszej instrukcji). Tak więc, jeżeli osoba zapisana na wspólnej karcie rodzinnej otrzymuje własną kartę (kartę indywidualną), jakkolwiek gminy nie opuszcza, należy oprócz wypełnienia, stosownie do okoliczności, właściwej rubryki (§ 74 ust. 1 niniejszej instrukcji) przekreślić imię tej osoby czerwonym atramentem.

Rozdział V.

O prowadzeniu ksiąg pomocniczych.

§ 76.

1. Księga kontroli ruchu ludności, przybywającej do gminy, wzoru Nr. 8, składa się z numerowanych kolejno pozycyj, podzielonych pionowo na 13 rubryk.

2. Każda pozycja przeznaczona jest tu dla odnotowania tylu osób, ile zostało zameldowanych jednocześnie we wspólnem mieszkaniu, albo które wspólnie zmieniają miejsce swego zamieszkania (§ 80 niniejszej instrukcji). Zapis uskutecznia się przez wpisanie głowy rodziny oraz wskazanie łącznej ilości osób, przybywających razem do danego mieszkania (patrz § 77 ust. 1 i 2).

Należy przytem przyjąć za regułę, że jedna pozycja księgi kontroli ruchu ludności, wzoru Nr. 8, obejmuje wszystkie osoby, wyszczególnione na wspólnym dowodzie zmiany miejsca zamieszkania, wzoru A.

3. Nr. bieżący księgi kontroli ruchu ludności wzoru Nr. 8 jest zarazem numerem dowodu zamieszkania.

§ 77.

1. W rubryce 2-ej i 3-ej księgi kontroli ruchu ludności, wzoru Nr. 8, wpisuje się nazwisko i imię osoby, która przybywa do gminy sama albo łącznie z rodziną (domownikami).

2. Jeżeli zapis dotyczy kilku osób (§ 76 ust. 2 niniejszej instrukcji), w rubrykach tych podaje się nazwisko i imię tylko jednej z nich, a mianowicie tej, która, jako głowa rodziny, pracodawca, względnie lokator główny, obowiązana jest do powiadomienia o przybyciu lub wyjeździe (art. 10 ust. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej; § 13 ust. 3 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych).

3. W rubryce 4-ej wskazuje się ogólną ilość osób przybywających, dzieląc je na mężczyzn i kobiety.

4. Rubryki 5—11 wypełniają się stosownie do tytułów tamże wskazanych.

5. Rubryka 12-ta wypełnia się przez wskazanie czynności, dokonanej przez gminę oraz daty dokonania tej czynności. Przy zapisaniu z urzędu należy podać datę odpowiedniej decyzji (§ 35 niniejszej instrukcji), np.: „ponaglono 18. V. 1930 r.", „zap. z urzędu 17. XI. 1933 r.". „Wysł. odpis zgłoszenia do M. S. W. 1. XII. 1930".

6. Rubryka 13-ta ma znaczenie pomocnicze i może być użyta w miarę potrzeby, np. w wypadku dokonania czynności, nieprzewidzianej w żadnej rubryce.

7. Gminy, które uznają to za pożyteczne, mogą uzupełniać powyższe dane wskazaniem powiatu, województwa, względnie kraju, skąd zapisana do księgi kontroli ruchu ludności osoba, względnie rodzina przybywa. Adnotacje tego rodzaju dają możność osiągnięcia danych statystycznych co do kraju pochodzenia mieszkańców gminy bez potrzeby dokonywania skomplikowanych obliczeń na podstawie rejestru mieszkańców.

§ 78.

1. Księgę kontroli ruchu ludności opuszczającej gminę wzoru 8-A prowadzi się analogicznie (§§ 76, 77 niniejszej instrukcji).

2. Nr. bieżący jest zarazem numerem dowodu zmiany miejsca zamieszkania, wzoru A.

§ 79.

1. Księgi kontroli ruchu ludności pozwalają ustalić w każdej chwili ilość mieszkańców gminy oraz skontrolować bieg czynności gminy i prawidłowość oraz regularność urzędowania w każdym poszczególnym wypadku.

2. Do ksiąg kontroli ruchu ludności zapisuje się również wypadki urodzeń i zgonów, dotyczące mieszkańców gminy. W tych wypadkach w rubryce 5-ej należy wskazać: „zamieszkuje od urodzenia" (w skróceniu: „zam. od ur.") względnie: „zmarł dnia . . . w . . . . .", w rubryce 6-ej — datę otrzymania zawiadomienia, w rubryce 10-ej datę dokonania zapisu, względnie skreślenia, oraz tom i stronę rejestru. W rubryce „uwagi" należy powołać się na Nr., datę i nazwę urzędu, od którego otrzymano zawiadomienie o urodzeniu, względnie zgonie (art. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej). Należy tu również odnotować fakt wysłania do urzędu stanu cywilnego reklamacji, jeżeli reklamacja taka z powodu nieotrzymania zawiadomienia miała miejsce.

§ 80.

Przewidziane w § 11 i 12 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych zgłoszenia i zawiadomienia należy niezwłocznie po otrzymaniu i sprawdzeniu wciągnąć do odpowiedniej księgi kontroli ruchu ludności (§§ 17, 18, 20, 21, 27, 76, 78 niniejszej instrukcji), wystawiając zarazem zawiadomienie odpowiedniego wzoru (§ 30 i 31 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych). Dopiero po dokonaniu wszelkich przedwstępnych czynności, uwidocznionych w rozdziale 3 niniejszej instrukcji i po uzyskaniu wymaganej odpowiedzi od gminy poprzedniego, względnie następnego miejsca zamieszkania — osoba zameldowana, względnie wymeldowana zostaje zapisana względnie skreślona z rejestru mieszkańców.

§ 81.

1. Rejestr domów (§ 27 rozporzadzenia Ministra Spraw Wewnętrznych) może składać sie z tomów (zeszytów) analogicznie, jak rejestr

mieszkańców (§ 26 ust. 3 i 4 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych).

2. Każda strona rejestru domów przeznaczona jest do utrzymywania ewidencji mieszkańców jednego mieszkania (lokalu), względnie jednego domu, zależnie od tego, czy dom składa się z jednego, czy też większej ilości mieszkań (porównaj § 14 niniejszej instrukcji).

3. W rejestrze domów podaje się nazwisko głównego lokatora, sublokatora względnie sublokatorów tudzież osób, zajmujących lokal z jakiegokolwiek innego tytułu, jeżeli noszą inne nazwiska, oraz ilość członków rodziny z uwidocznieniem płci, przyczem postanowienia § 14 niniejszej instrukcji mają tu analogiczne zastosowanie.

Poszczególne rubryki działki 4-tej są przeznaczone dla uwidocznienia zmian w składzie (w ilości) rodzin. Tak n. p. w wypadku, gdy rodzina składa się z ojca, matki, 2 synów i jednej córki, w jednej podziałce rubryki 4-tej będzie wskazana ilość mężczyzn: — 3. tudzież ilość kobiet: — 2. W razie śmierci jednego z synów liczba 3 winna być przekreślona 3, zaś w następnej podziałce tejże rubryki należy wpisać ilość mężczyzn: 2. W ten sposób otrzymamy kolejno: 3, 2, 2. W razie wprowadzenia się do lokalu bratanicy głowy rodziny, noszącej to samo nazwisko, wskazana poprzednio w pierwszej podziałce ilość kobiet ulegnie zmianie: po przekreśleniu w pierwszej podziałce liczby 2, należy w drugiej podziałce wpisać ilość kobiet: 3. W ten sposób otrzymamy następujący obraz kolejnych zmian: 3, 2, 2 i 3. Jeżeli wprowadza się do lokalu członek rodziny, względnie sublokator, noszący inne nazwisko, należy pod kolejną pozycją bieżącą wpisać jego imię i nazwisko w rubryce 2-giej, a w rubryce 4-tej wskazać ilość osób i t. d.

Rozdział VI.

O wypełnianiu formularzy.

§ 82.

1. Przewidziane w rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych formularze należy wypełniać czytelnie, stosując się ściśle do przepisów niniejszej instrukcji.

2. Zmiana rubryk formularzy względnie niedokładne ich wypełnienie jest niedozwolone.

3. Wszelkie spostrzeżone podczas inspekcji niedokładności w tym względzie winny być podawane do wiadomości właściwych władz administracji ogólnej.

§ 83.

1. Dowód zmiany miejsca zamieszkania wzoru A. wystawia gmina w wypadkach, wskazanych w § 30 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych (§ 20 niniejszej instrukcji).

2. Zawiadomienie to może być wystawione przez gminę tylko na podstawie otrzymanego zgłoszenia zmiany miejsca zamieszkania albo na podstawie aktu, przewidzianego w § 21 niniejszej instrukcji.

3. Jeżeli ma miejsce wypadek, przewidziany w § 21 ust. 1 niniejszej instrukcji, gmina powinna (w dowodzie zmiany miejsca zamieszkania wzoru A.) skonstatować fakt opuszczenia gminy bez wymeldowania (patrz wzór) i prosić o nadesłanie brakującego zgłoszenia wzoru Nr. 2. W razie nieotrzymania przez gminę brakującego zgłoszenia gmina winna usprawiedliwić dalsze swe czynności odpowiednim aktem (rezolucją) stosownie do postanowień § 35 ust. 5 niniejszej instrukcji.

§ 84.

1. W podanym przy zawiadomieniu wzoru A. wyciągu z rejestru mieszkańców wpisać należy dosłowny tekst rejestru mieszkańców. W rubrykach, które nie zostały wypełnione z braku dokumentów (§ 35 ust. 3 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych; §§ 17, 18 niniejszej instrukcji), należy wpisać wyrazy: „brak danych".

2. Postanowienia § 41 niniejszej instrukcji mają przytem analogiczne zastosowanie.

3. Ustęp 3 formularza (patrz wzór A.) przewiduje dwa teksty: jeden z prośbą o nadesłanie odpowiedzi wzoru B. i drugi potwierdzający odbiór zawiadomienia wzoru C. Zależnie od okoliczności jeden z tych tekstów powinien być skreślony.

4. Ustęp 4 formularza zawiera prośbę o nadesłanie brakujących zgłoszeń wzoru Nr. 2 (§ 83 ust. 3 niniejszej instrukcji) i winien być skreślony, jeżeli wypadek taki nie zachodzi.

§ 85.

1. Dowód zamieszkania wzoru B. przesyła gmina tylko wówczas, jeżeli uprzednio otrzymała dowód zamiany miejsca zamieszkania wzoru A. (§ 27 niniejszej instrukcji).

2. Dowód ten zawiera zarazem stwierdzenie faktu zapisania do rejestru mieszkańców, wskazując datę zamieszkania w gminie oraz tom i stronę rejestru, na której nowoprzybyły został zapisany.

§ 86.

Zawiadomienie wzoru C. różni się od dowodu zamieszkania tem, że nie stwierdza ono faktu zapisania do rejestru mieszkańców, lecz tylko fakt przybycia do gminy w zamiarze zamieszkania.

§ 87.

1. W wypadku, przewidzianym ust. 3 § 83, do zawiadomień wzoru B. i C. dołącza się odpowiednie zgłoszenia.

2. Wydawanie osobom interesowanym odpisu zawiadomienia wzoru C. w charakterze dowodu zamieszkania nie jest dozwolone (§ 30 ust. ostatni rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych).

§ 88.

1. Zawiadomienie wzoru B. zawiera tekst negatywnej odpowiedzi na zawiadomienie wzoru A. oraz na zawiadomienie wzoru C.

2. Przy wypełnianiu go należy skreślić wyrazy niepotrzebne stosownie do okoliczności.

§ 89.

Ponaglenie wzoru E. należy adresować do gminy w wypadkach, przewidzianych w § 31

ust. 3 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych, zaś do właściwego starostwa w wypadku, przewidzianym w ust. 4 tegoż paragrafu.

§ 90.

1. Stosownie do postanowień § 27 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych gminy obowiązane są prowadzić alfabetyczny skorowidz do rejestru mieszkańców.

2. Forma tego skorowidza zależna jest od stanu liczebnego mieszkańców gminy oraz od posiadanych przez nią środków technicznych. Wybór rodzaju skorowidza pozostawia się uznaniu gminy i miejscowych władz administracji ogólnej stosownie do § 26 ust. 2 i 46 ust. 1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych, a bliższe określenie sposobu prowadzenia tegoż skorowidza powinno być przewidziane w regulaminie (§ 6 niniejszej instrukcji).

3. Jeżeli skorowidz prowadzony jest w postaci kartoteki, mogą być do tego celu użyte zgłoszenia zamieszkania i zmiany miejsca zamieszkania.

4. Koniecznym warunkiem jednakże użycia tej formy skorowidza (kartoteka) będzie zaprowadzenie przez gminę należytych urządzeń zabezpieczających przed zniszczeniem kartoteki (§§ 8, 72 ust. 5 niniejszej instrukcji). Brak odpowiednich urządzeń może być powodem zarządzenia władz nadzorczych (§ 46 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych), nakazującego zaprowadzenie skorowidza w formie księgi.

5. Jeżeli skorowidz prowadzony jest przez gminę w formie księgi, — rubryki księgi będą określone w drodze regulaminu:

a) w gminach mniejszych może okazać się wystarczające prowadzenie tylko 2 rubryk, a mianowicie: „imię i nazwisko" oraz „tom i strona rejestru mieszkańców";

b) w gminach, w których jedne i te same imiona i nazwiska mogą powtarzać się wielokrotnie, należy w miarę potrzeby dodawać rubryki pomocnicze, jak n. p. imiona rodziców, data urodzenia, zawód i t. d.

§ 91.

1. Przewidziane w § 11 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych zgłoszenia i karty są wykorzystywane przez gminy do celów ewidencji i kontroli ruchu ludności w sposób, określony regulaminem gminy. Mogą być one układane w porządku alfabetycznym, chronologicznym lub w porządku bieżącym numerów domów, tworząc odpowiednie kartoteki.

2. Zgłoszenia nieaktualne wzorów Nr. 1 i 2 (np. takie, po których nastąpiły nowe, dotyczące tej samej osoby zgłoszenia lub karty, czyli ponowne zameldowanie względnie wymeldowanie), każdego dziesięciolecia powinny być wydzielane w odrębne jednostki archiwalne i przechowywane tam w jednym egzemplarzu stosownie do § 23 ust. 3—5 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych (§§ 23 ust. 5, 46 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych; §§ 6—8 niniejszej instrukcji.

3. Karty nieaktualne wzorów Nr. Nr. 3 i 4 są wydzielane w odrębne jednostki archiwalne co roku. W gminach, na terenie których nie zostanie rozciągnięty obowiązek wymeldowania zmiany miejsca pobytu (porównaj §§ 47 i 48 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych), karty zameldowania będą przenoszone do kartoteki archiwalnej perjodycznie na skutek sprawozdań, otrzymanych przez gminę od ich funkcjonarjuszów (§§ 43 i 46 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych; § 34 niniejszej instrukcji).

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) Składkowski.

42.

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE WOJEWODY POZNAŃSKIEGO

z dnia 12 stycznia 1931 r.

w sprawie czynności przygotowawczych do wprowadzenia w życie przepisów Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. o ewidencji i kontroli ruchu ludności (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 309).

Na podstawie przepisów § 27 punkt 8 Rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 16 października 1930 r. o meldunkach i księgach ludności (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 653) zarządzam co następuje:

§ 1.

Zarządy wszystkich gmin miejskich oraz wiejskich i przełożeni obszarów dworskich przeprowadzą względnie uzupełnią istniejącą numerację wszystkich domów mieszkalnych, położonych na swoim terenie.

§ 2.

Każdy dom winien być zaopatrzony we właściwy kolejny numer porządkowy w formie tabliczki umieszczonej przez właściciela i na jego koszt przy wejściu od strony zewnętrznej w sposób widoczny i trwały.

Ten sam przepis dotyczy także takich budynków, które tylko czasowo są zamieszkane.

Należących do domu mieszkalnego zabudowań jako objętych jego numerem nie należy osobno numerować.

§ 3.

Wszelkie domy, w których istnieją conajmniej dwa odrębne mieszkania względnie lokale handlowe, przemysłowe lub inne muszą być w terminie do 1 marca 1931 r. zaopatrzone przez właściciela i na jego koszt w kolejny numer w sposób widoczny i trwały za pomocą tabliczki metalowej o rozmiarach 12 na 8 cm. z czarnym numerem arabskim na białem tle, umieszczonej w środku nad każdem wejściem do danego lokalu w ten sposób, ażeby porządek cyfr szedł od dołu przyczem lewa strona domu od wejścia licząc ma być początkowa.

Wykaz numerów lokali winien być umieszczony przy wejściu od strony wewnętrznej bu-

dynku z podaniem nazwiska osoby względnie nazwy firmy użytkującej lokal.

W zakładach i instytucjach prowadzących gospodarstwo domowe pod wspólnym zarządem (np. bursy, przytuliska dla starców, sierocińce, klasztory i t. p.) numeracja mieszkań nie jest wymagana.

§ 4.

Zarządy gmin miejskich, wiejskich i przełożeni obszarów dworskich sporządzą w terminie do 1 marca 1931 wykazy domów według kolejnej numeracji dla całej miejscowości a w miejscowościach, w których istnieją ulice zaopatrzone nazwami, według alfabetycznego porządku placów i ulic oraz kolejnych numerów domów.

W wykazie domów należy również podać imię i nazwisko oraz bliższy adres właściciela względnie osób zobowiązanych do wykonywania czynności meldunkowych w wypadku, jeśli właściciel wyznaczy zastępcę zgodnie z art. 9 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. o ewidencji i kontroli ruchu ludności (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 309).

§ 5.

Domy zaopatrzone w kilka numerów (np. narożne, przechodnie itp.), figurujące w spisie domów przy różnych ulicach, należy w wykazie oznaczyć uwagą, że dom taki figuruje również pod odnośnym numerem innej ulicy.

§ 6.

W razie niewykonania przez właścicieli domów należycie w oznaczonym terminie obowiązków, wynikających z niniejszego rozporządzenia, ulegną oni karom przewidzianym w art. 24—27 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. o ewidencji i kontroli ruchu ludności (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 309), a nadto będą względem nich w myśl § 43 ustęp 5 powołanego wyżej Rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych stosowane środki, przewidziane w Rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 22 marca 1928 o postępowaniu przymusowem (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 342).

§ 7.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Poznańskim Dzienniku Wojewódzkim.

Równocześnie tracą moc obowiązującą przepisy sprzeczne.

Wojewoda:
w z. (—) Dr. Typrowicz, Wicewojewoda.

43.

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE WOJEWODY POZNAŃSKIEGO
z dnia 12 stycznia 1931 r.
w sprawie prowadzenia domowych ksiąg i list meldunkowych.

Na podstawie art. 4 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. o ewidencji i kontroli ruchu ludności (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 309) zarządzam co następuje:

§ 1.

W miastach: Poznaniu i Bydgoszczy nakłada się na właścicieli domów względnie na ustanowionych przez właścicieli domów zastępców, powołanych do wykonywania czynności meldunkowych na podstawie art. 9 wyżej powołanego rozporządzenia, obowiązek prowadzenia „Domowych ksiąg meldunkowych" od dnia 15 lutego 1931 począwszy.

Domowe księgi meldunkowe powinny zawierać następujące rubryki:

1. Nazwisko i imię,
2. imiona rodziców,
3. zawód,
4. data urodzenia,
5. wyznanie,
6. przynależność państwowa,
7. stosunek do powszechnego obowiązku wojskowego,
8. skąd przybył (miejsce zamieszkania),
9. data przybycia na pobyt czasowy.
10. data przybycia na zamieszkanie,
11. pokwitowanie biura meldunkowego (data i podpis),
12. data wyprowadzenia się. Dokąd się wymeldował,
13. pokwitowanie biura meldunkowego (data i podpis),
14. uwagi.

Obowiązkiem zarządu gminy jest dostarczenie zainteresowanym na żądanie odnośnych formularzy po cenie kosztów własnych.

§ 2.

We wszystkich gminach miejskich za wyjątkiem Poznania i Bydgoszczy na terenie Województwa Poznańskiego oraz we wszystkich gminach wiejskich, obszarach dworskich w powiatach: czarnkowskim, chodzieskim, kępińskim, krotoszyńskim, leszczyńskim, międzychodzkim, nowotomyskim, odolanowskim, ostrzeszowskim, rawickim, wolsztyńskim i wyrzyskim nakłada się na właścicieli domów względnie ustanowionych przez właścicieli domów zastępców (vide § 1 rozp.) obowiązek prowadzenia „List osób w domu zamieszkałych" z dniem 15 lutego 1931 r. począwszy.

Lista osób w domu zamieszkałych winna zawierać następujące rubryki:

1. Numer porządkowy,
2. nazwisko i imię,
3. skąd przybył (miejsce zamieszkania),
4. data przybycia,
5. uwagi (data wymeldowania i t. p.).

§ 3.

Przewidziany w poprzednich paragrafach obowiązek prowadzenia „Domowych ksiąg meldunkowych" i „List osób w domu zamieszkałych" nie dotyczy właścicieli, dzierżawców lub innych odpowiedzialnych kierowników hoteli, pensjonatów, domów noclegowych i innych wszelkiego rodzaju zakładów, przeznaczonych do przyjmowania osób na mieszkania lub nocleg za opłatą lub bezpłatnie.

W zakładach tych stosownie do postanowień art. 5 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 o ewidencji i kontroli ruchu ludności (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 309) mają być prowadzone księgi meldunkowe i listy osób przebywających w zakładzie wzoru Nr. 10 i 10 A, ustalonego w § 28 i § 50 Rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 16 października 1930 o meldunkach i księgach ludności (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 653).

§ 4.

Winni przekroczenia postanowień niniejszego rozporządzenia ulegną karom, przewidzianym w art. 24—27 powołanego na wstępie rozporządzenia a nadto przeciwko winnym mogą być zastosowane środki, przewidziane w Rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu przymusowem (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 342).

§ 5.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Poznańskim Dzienniku Wojewódzkim.

Wojewoda:
w z. (—) Dr. Typrowicz, Wicewojewoda.

44.

OBWIESZCZENIE URZĘDU WOJEWÓDZKIEGO POZNAŃSKIEGO

z dnia 9 grudnia 1930 r.

w sprawie nadania uprawnienia wodnego na rzece Brdzie dla elektrowni miasta Bydgoszczy.

W myśl artykułu 195 ust. 2 ustawy wodnej z dnia 19 września 1922 r. (Dz. Ust. Nr. 62, poz. 574/28 r.), podaję do publicznej wiadomości, że Magistrat miasta Bydgoszczy złożył wniosek o udzielenie mu po myśli art. 45, ustęp 1, pkt. 1 wyżej cytowanej ustawy wodno - prawnego pozwolenia dla nowej elektrowni miasta Bydgoszczy na pobór wody z rzeki Brdy i odprowadzanie wody zużytej.

Projekt techniczny wraz ze sprawozdaniem technicznem, wyjaśniającem sposób wykonania budowli i urządzeń, wyłożone są do publicznego wglądu w Starostwie Powiatowem w Bydgoszczy pokój Nr. 5 oraz w Magistracie miasta Bydgoszczy w czasie od 22 grudnia 1930 r. do 3 lutego 1931 r. włącznie.

Podania lub protokólarne oświadczenia przeciwko nadaniu powyższego prawa, jak również żądania w przedmiocie wzniesienia i utrzymania urządzeń oraz wypłaty odszkodowań złożyć można w powyższym czasokresie w Starostwie Powiatowem względnie Magistracie oraz na rozprawie komisyjnej, której termin wyznacza się na dzień 6 lutego 1931 r. o godzinie 9-tej rano.

Punkt zborny komisji w gmachu Starostwa Powiatowego Bydgoskiego, sala posiedzeń Nr. 20.

Równocześnie ostrzega się, że ci, którzy we wskazanym terminie lub w ciągu dochodzenia komisyjnego, nie podniosą przeciw nadaniu powyższego prawa żadnych zarzutów, tracą do nich prawo i mogą przeciw szkodliwemu działaniu wykonywania nadanego prawa, żądać tylko wzniesienia i utrzymywania urządzeń zapobiegających szkodzie, lub też odszkodowania, gdyby takie urządzenia nie dały się pogodzić z przedsiębiorstwem lub gospodarczo usprawiedliwić.

Wreszcie ostrzegam, iż wniesione po upływie podanego wyżej czasokresu podania o udzielenie pozwoleń na takie prawo użytkowania wody, przez które mogłoby ulec ograniczeniom użytkowanie zamierzone przez Magistrat miasta Bydgoszczy, nie będą rozpatrywane w trakcie niniejszego postępowania wodno - prawnego.

Za Wojewodę:
(—) Dr. Zieliński, Radca Wojewódzki.

45.

OBWIESZCZENIE URZĘDU WOJEWÓDZKIEGO POZNAŃSKIEGO

z dnia 8 stycznia 1931 r.

dotyczące pozwolenia na założenie stawów rybnych w Smogulcu.

Pan Bogdan Hutten - Czapski ze Smogulca wniósł o udzielenie mu pozwolenia na założenie sztucznych stawów rybnych w oparciu o prawo piętrzenia wody na Strudze Prostkowskiej celem doprowadzenia jej do stawów oraz na odprowadzenie wody ze stawów do rzeki Noteci.

Podając powyższe do publicznej wiadomości, wyznaczam termin do komisyjnego dochodzenia na miejscu na dzień 9 lutego 1931 r. o godz. 11 przedpołudniem.

Projekty techniczne wyłożone są do publicznego wglądu w Starostwie Powiatowem w Wągrówcu, gdzie należy wnosić podania lub protokólarne oświadczenia przeciwko udzieleniu pozwolenia, jak również żądania w przedmiocie wzniesienia i utrzymania urządzeń i wypłaty odszkodowań.

Ostrzegam, że ci, którzy do dnia rozprawy komisyjnej lub w trakcie dochodzenia komisyjnego nie podniosą przeciw udzieleniu pozwolenia żadnych zarzutów, tracą do nich prawo i mogą przeciw szkodliwemu działaniu wykonywania nadanego prawa żądać tylko wzniesienia i utrzymania urządzeń, zapobiegających szkodzie, albo też odszkodowania, gdyby takie urządzenia nie dały się pogodzić z przedsiębiorstwem lub gospodarczo usprawiedliwić.

W tym samym terminie wnieść należy ewent. inne podania o udzielenie pozwolenia na prawo użytkowania wody, przez które mogłoby podlec ograniczeniom użytkowanie zamierzone przez pierwszego wnioskodawcę. Podania o udzielenie takiego pozwolenia, złożone po upływie wskazanego terminu, nie będą rozpatrywane w tem samem postępowaniu.

Za Wojewodę:
(—) Dr. Zieliński, Radca Wojewódzki.

46.

ZARZĄDZENIE WOJEWODY POZNAŃSKIEGO

z dnia 9 stycznia 1931 r.

w sprawie terytorjalnych ograniczeń w wykonywaniu przemysłu okrężnego w województwie poznańskiem.

Uwzględniając wniosek Rady Miejskiej w Jarocinie, Pleszewie, Borku (pow. Koźmin), Czempiniu (pow. Kościan) i Żerkowie (pow. Jarocin), zarządzam na podstawie art. 55 ustęp 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7-go czerwca 1927 r. o prawie przemysłowem (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 468), że na wykonywanie w tych miastach przemysłu okrężnego, wymienionego w art. 45 l. 1 i 3 wspomnianego prawa przemysłowego t. j. na sprzedaż towarów i proponowanie oraz wykonywanie świadczeń natury przemysłowej na podstawie licencji, wydanej przez inną władzę przemysłową, musi być uzyskane osobne zezwolenie (wiza) miejscowej władzy przemysłowej t. j. właściwego terytorjalnie starosty powiatowego.

Wojewoda:
w z.: (—) Dr. Typrowicz, Wicewojewoda.

47.

OBWIESZCZENIE STAROSTY POWIATOWEGO KOŚCIAŃSKIEGO

z dnia 23 grudnia 1930 r.

dot. cen maksymalnych przetworów zbóż chlebowych oraz mięsa i jego przetworów.

Na podstawie § 1 rozp. Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 29 października 1929 r., o uregulowaniu cen przetworów zbóż chlebowych, mięsa i t. d. (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 607), którego moc obowiązująca została przedłużona rozporządzeniem Min. Spraw Wewn. z dnia 21 sierpnia 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 60, poz. 486) oraz § 1 rozporządzenia Wojewody Poznańskiego z dnia 5 września 1930 r. (Pozn. Dz. Wojew. Nr. 41, poz. 503) i po wysłuchaniu opinji Powiatowej Komisji Badania Cen ustanawia się na obszarze powiatu kościańskiego następujące ceny maksymalne:

I. Przetwory zbóż chlebowych.

Cenę maksymalną chleba żytniego reguluje się automatycznie według cen mąki żytniej typu rządowego, notowanych przez giełdę zbożową i towarową w Poznaniu w ten sposób, że 1 klg. chleba żytniego winien kosztować nie więcej jak najwyżej 2 grosze ponad cenę 1 klg. tej mąki, czyli obecnie 50 gr. za 1½ klg.

Cenę bułki pszennej, wagi 50 gr., ustala się na 4 grosze.

II. Mięso.

a) Wieprzowe:

za 1 kg.:

karbonady	2,40 zł
sadła	2,50 „
od brzucha	2,20 zł
od szynki	2,40 „
nóg cieńkich	0,50 „
siekanego	2,80 „
kości	0,30 „
słoniny świeżej	2,50 „
karkówki	2,40 „
plecek	2,20 „
nóg grubych	1,60 „
smalcu czystego	4,— „
słoniny wędzonej	3,— „
boczku wędzonego	3,— „

b) Wołowe:

karkówki z kośćmi	1,60 zł
łopatki	1,60 „
bez kości z kulki	3,20 „
kości	0,30 „
rozbewu	2,40 „
mostku	2,— „
siekanego	2,80 „
zrazówki	3,20 „
łoju topionego	2,— „
polędwicy	3,60 „

c) Cielęce:

od przodku z kośćmi	2,20 zł
od mostku	2,60 „
kulki bez kości	3,80 „

d) Skopowe:

od przodku z kośćmi	2,60 zł
od kulki tylnej	2,80 „

III. Wyroby mięsne.

kiełbasy czysto wieprzowej	3,20 zł
kiełbasy czosnkowej	2,— „
kiełbasy polskiej	2,— „
kiełbasy tłustej	2,80 „
kiełbasy chudej wyborowej	3,20 „
salcesonu ozorowego	3,20 „
salcesonu tłustego	2,80 „
salcesonu białego (głowizna)	3,20 „
salcesonu chudego	1,40 „
wątrobianki I gatunek	3,20 „
wątrobianki II gatunek	2,— „
królewieckiej tłustej	3,60 „
królewieckiej suchej	4,60 „
krakowskiej suchej	4,60 „
krakowskiej gotowanej	3,80 „
kiszki z bułek	1,— „
kiszki z kaszy	0,80 „
serwelatki suchej	6,— „
serwelatki świeżej	4,60 „
parówek	3,40 „
krakowskich kiełbasek	4,— „
metki	4,— „
szynki wędzonej surowej	4,20 „
szynki gotowanej	5,60 „
salami	6,— „

Ceny powyższe obowiązują od dnia 23 grudnia 1930 r. i to nietylko właścicieli składów rzeźnickich, lecz także właścicieli wszelkich przedsiębiorstw, sprzedających pieczywo, mięso i wyroby mięsne.

Winni pobierania lub żądania cen wyższych od wyznaczonych lub nieujawniania ich na cenniku ulegną w myśl art. 4 i 5 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 31 sierpnia 1926 r. o zabezpieczeniu podaży przedmiotów powszechnego użytku w brzmieniu ustalonem rozporządzeniem z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 374/28) w trybie administracyjnym karze aresztu do 6-ciu tygodni lub grzywnie do 3000 złotych. Z karą orzeczoną po myśli powołanego rozporządzenia może być połączona konfiskata przedmiotów, do których odnosi się czyn przestępczy.

Starosta Powiatowy: (—) Narajewski.

48.

OBWIESZCZENIE STAROSTY POWIATOWEGO SZUBIŃSKIEGO

z dnia 16 grudnia 1930 r.

dot. cen maksymalnych na przetwory zbóż chlebowych, mięso i wyroby mięsne.

Na podstawie § 1 rozp. Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 29 października 1929 r. o uregulowaniu cen przetworów zbóż chlebowych, mięsa i t. d. (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 607), którego moc obowiązująca została przedłużona rozporządzeniem Minist. Spraw Wewnętrznych z dnia 21 sierpnia 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 60, poz. 486) oraz § 1 rozp. Wojewody Poznańskiego z dnia 5 września 1930 r. (Poznański Dziennik Wojewódzki Nr. 41, poz. 503) i po wysłuchaniu opinji Powiatowej Komisji Badania Cen, ustanawia się na obszarze powiatu szubińskiego następujące ceny maksymalne:

	za 1 kg.
Mięso wieprzowe:	
karbonada, karkówka i od szynki	2,60 zł
boczek świeży	2,40 „
żeberka świeże	2,40 „
słonina świeża	2,80 „
nogi wieprzowe grube i uszy . . .	1,60 „
stópki	0,60 „
wołowe:	
na rosół z kością	2,40 zł
na pieczeń bez kości	2,90 „
kości	0,40 „
cielęce:	
kulka	2,60 zł
przodek i boczek	2,40 „
skopowe:	
kula	2,60 zł
przodek i boczek	2,40 „
Wyroby mięsne:	
kiełbasa czysto wieprzowa (królewiecka — polska)	3,20 zł
kiełbasa czysto wieprzowa (biała) .	3,20 „
wątrobianka I. gatunku . . .	3,20 „
wątrobianka II. gatunku . . .	2,60 „
wątrobianka III. gatunku . . .	2,— „
salceson I. gatunku	3,20 „
salceson II. gatunku	2,60 zł
salceson III. gatunku	2,— „
krakowska sucha	4,— „
serwolatka świeża	4,— „
serwolatka sucha	5,— „
szynka gotowana	5,— „
szynka wędzona	4,40 „
kiszki z bułek	1,80 „
kiszki z kaszy I. gatunku	1,40 „
kiszki z kaszy II. gatunku	1,— „
parówki	3,40 „
Pieczywo:	
Bułki à 50 gramów	0,05 zł
chleb 1½ kg.	0,50 „

Ceny powyższe obowiązują od dnia następnego po ogłoszeniu i to nietylko właścicieli składów piekarskich względnie rzeźnickich, lecz właścicieli wszelkich przedsiębiorstw, sprzedających przetwory zbóż chlebowych, mięso i wyroby mięsne.

Winni pobierania lub żądania cen wyższych od cen wyżej podanych lub nieujawniania ich na cennikach, ulegną grzywnie do 3 000 zł lub karze aresztu do 6 tygodni po myśli art. 4 rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 31 sierpnia 1926 r. o zabezpieczeniu podaży przedmiotów powszedniego użytku.

Równocześnie uchylam wszelkie dotychczasowe rozporządzenia, obowiązujące na obszarze powiatu szubińskiego.

Starosta Powiatowy: (—) Schmidt.

49.

OBWIESZCZENIE STAROSTY POWIATOWEGO GNIEŹNIEŃSKIEGO

z dnia 10 stycznia 1930 r.

dot. postępowania odszkodowawczego za grunta własn. Michała i Katarzyny małż. Cieślickich z Gniezna.

Na podstawie § 25 ust. 4 ustawy wywłaszczeniowej z dnia 11. VI. 1874 r. (Zb. ust. pr. str. 221) wyznaczam w celu ustalenia odszkodowania za 700 m² gruntu jako części z parceli Nr. 840/212, 1328/358, 1329/359, Nr. matrykuły katastralnej 245 — z parceli Nr. 834/218, Nr. matrykuły katastralnej 867 i z parceli 831/211, Nr. matrykuły kat. 245 — zapisanych w księdze wieczystej Gniezno tom VIII, wykaz L. 248, własność Michała i Katarzyny małż. Cieślickich z Gniezna, ustną rozprawę na dzień 23 stycznia 1931 r. o godz. 11 w sali posiedzeń Starostwa Powiatowego w Gnieźnie pokój 5.

Stosownie do § 25 ust. 5 ustawy wywłaszczeniowej z dnia 11 czerwca 1874 r. (Zb. ust. pr. str. 221) wzywam wszystkich interesowanych do stawienia się na powyższy termin z tem ostrzeżeniem, że w razie niestawiennictwa zapozwanych odszkodowanie ustanowione i wypłacenie lub zdeponowanie kwoty wynagrodzenia zarządzone będzie bez ich udziału.

Komisarz
dla postępowania odszkodowawczego:
(—) Słaby, Starosta Powiatowy.

50.

ZARZĄDZENIE STAROSTY POWIATOWEGO KĘPIŃSKIEGO

z dnia 29 grudnia 1930 r.

dotycz. ustalenia taryfy maksymalnej na prace kominiarskie.

Na podstawie art. 131 łącznie z art. 43 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 7 czerwca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 468) o prawie przemysłowem, po wysłuchaniu opinji Izby Przemysłowo-Handlowej i Izby Rzemieślniczej w Poznaniu oraz Rad Gminnych w powiecie, ustanawiam na obszar całego powiatu kępińskiego następującą taryfę kominiarską:

A. W miejscowościach liczących poniżej 5000 mieszkańców (miasto Rychtal, gminy wiejskie i obszary dworskie).

1. Za czyszczenie ruskiej rury w budynkach parterowych . . . . . 0.20 zł
   Za każde dalsze piętro więcej . . 0,05 „
2. Za czyszczenie rozszerzonej ruskiej rury, szerokości od 18—30 cm. . . 0.25 „
   Za każde dalsze piętro więcej . . 0,05 „
3. Za czyszczenie sztygara lub komina tyczkowego włącznie z kominami i kanałami . . . . 0 35 „
   Za każde dalsze piętro więcej . . 0,10 „
4. Za czyszczenie komina procederowego lub centralnego ogrzewania, o 100% więcej niż w pozycjach 1, 2 i 3
5. Za wypalanie sadzy w kominie, albo ruskiej rurze . . . . 1,30 „

Uwaga: W budynkach piętrowych dopłata wynosi 5 gr od każdego faktycznego piętra.

B. W miejscowościach liczących ponad 5000 mieszkańców (miasto Kępno).

1. Za czyszczenie ruskiej rury w budynkach parterowych . . . . . 0,15 zł
   Za każde dalsze piętro więcej o . 0,05 „
2. Za czyszczenie sztygara parterowego . . . . 0,30 „
   Za każde dalsze piętro więcej o . . 0,10 „
3. Za czyszczenie komina procederowego lub centralnego ogrzewania w budynkach parterowych . . . 0,70 „
   Za każde dalsze piętro więcej o . 0,20 „
4. Za czyszczenie kominów i rur pobocznych . . . . 0,10 „

Uwaga: Poddasza i piwnice zarówno pod A jak i B, w których znajdują się paleniska, liczy się jako piętro, jednak wtedy dopiero, gdy przestrzeń do korony komina wynosi conajmniej 5 mtr. Opłatę reguluje się stosownie do opłat wykazanych w pozycjach 1—5.

Ponadto uzgadnia się następujące normy wytyczne dla dodatkowych prac kominiarskich **bez różnicy w klasyfikacji miejscowości.**

1. Za czyszczenie pieca kuchennego do użytku prywatnego:
   Z jednym piecykiem do pieczenia . 0,50 zł
   Z dwoma piecykami do pieczenia . 0,75 „
2. Za czyszczenie kotła w pralni włącznie kanału . . . . 0,25 „
3. Za czyszczenie procederowych piecy kuchennych . . . . 3,— „
4. Za czyszczenie rur blaszanych, glinianych, kanałów od metr. bież. . 0,20 „
5. Za rewidowanie kominów w nowowybudowanych budynkach oraz kominów przerobionych:
   Od jednego kominowego przewodu — włącznie z usunięciem gruzów . 0,60 „

Zapłata obejmuje od 1 kwietnia do 30 września tylko przewody kuchenne, zaś od 1 października do 31 marca wszystkie, nawet przejściowo używane przewody kominowe.

Za prace dodatkowe, wyliczone powyżej od 1—5, wykonane na żądanie przed godziną 7 lub po godz. 17, płaci się o 50% więcej.

Za płace kominiarskie taryfą nieobjęte, płaci się według specjalnej umowy.

Niniejsza taryfa kominiarska obowiązuje od dnia 1-go listopada 1930 r.

Starosta Powiatowy: (—) Kasprzak.

51.

ZARZĄDZENIE STAROSTY POWIATOWEGO KOŚCIAŃSKIEGO

z dnia 1 października 1930 r.

dot. taryfy maksymalnej na prace kominiarskie.

Na podstawie art. 43 prawa przemysłowego z dnia 7-go sierpnia 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 55, poz. 468) ustalam poniżej maksymalną taryfę na prace kominiarskie:

A. W miejscowościach, liczących poniżej 5000 mieszkańców:

1.	Za czyszczenie	wąskiej ruskiej rury	0,22 zł
2.	„ „	rozszerzonej ruskiej rury szerokości 18-30 cm	0,30 „
3.	„ „	sztygara lub komina tyczkowego łącznie z kominami i kanałami	0,43 „
4.	„ „	komina procederowego lub centralnego ogrzewania o 100% więcej niż w pozycjach 1, 2 i 3,	
5.	„	wypalanie sadzy w ruskiej rurze	1,50 „

Uwaga: W budynkach piętrowych dopłata wynosi 5 gr od każdego faktycztycznego piętra.

B. W miejscowościach, liczących od 5—25 000 mieszkańców:

1.	Za czyszczenie ruskiej rury od sklepu do pierwszego piętra włącznie	0,10 zł
	za każde dalsze piętro więcej o	0,05 „

U w a g a: Zapłata obejmuje od 1. IV. do 30. IX. tylko przewody kuchenne, zaś od 1. X. wszystkie, nawet przejściowo używane przewody kominowe, za wyłączeniem przewodów wentylacyjnych (t. zw. parowników). Piwnicy, parteru i poddasza nie liczy się jako piętro.

2.	Za czyszczenie sztygara parterowego	0,30 zł
	za każde dalsze piętro więcej o	0,10 „
3.	za czyszczenie komina procederowego lub centralnego ogrzewania w budynku parterowym . .	0,50 „
4.	za każde dalsze piętro więcej o	0,20 „
C. 1.	Za czyszczenie pieca kuchennego do użytku prywatnego z jednym piecykiem do pieczywa	0,50 „
	z dwoma piecykami do pieczywa	0,75 „
2.	Za czyszczenie kotła w pralni łącznie kanału	0,25 „
3.	za czyszczenie procederowych piecy kuchennych	3,— „
4.	za czyszczenie rur blaszanych, glinianych kanałów od 1 m. bież.	0,20 „
5.	za rewidowanie kominów w nowo wybudowanych budynkach, oraz kominów przerobionych: od jednego kominowego przewodu (włącznie z usunięciem gruzów)	0,60 „

U w a g a: Za prace dodatkowe, wyliczone powyżej od 1. do 5., wykonane na żądanie przed godziną 7-mą lub po godz. 17-tej, płaci się o 50% więcej.

Za prace kominiarskie, taryfą nieobjęte, płaci się według specjalnej umowy.

Taryfa niniejsza obowiązuje od 1 września 1930 r. aż do odwołania.

Starosta Powiatowy: (—) Narajewski.

52.

OGŁOSZENIE STAROSTY POWIATOWEGO ŚREMSKIEGO

z dnia 5 stycznia 1931 r.

dot. doręczenia nakazu karnego.

Na podstawie art. 24 punkt 3 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 22. III. 28. o postępowaniu administracyjnem (Dz. U. R. P. Nr. 36. poz. 341) zawiadamiam, że w Starostwie Pow. w Śremie, pokój nr. 18, jest do odebrania nakaz karny z dnia 8 sierpnia 1930 r. L. dz. 18/30 kr. prz., wystawiony na nazwisko Jana Wójtasiaka, urodzonego 11 maja 1909 r., zamieszkałego poprzednio w Piwowicach, gmina Żydów, powiat kaliski, którego obecne miejsce pobytu jest nieznane.

Doręczenie uważa się za dokonane w dniu powtórnego ogłoszenia w Poznańskim Dzienniku Wojewódzkim.

Starosta Powiatowy: (—) Wilczek.

53.

OGŁOSZENIE STAROSTY POWIATOWEGO SZAMOTULSKIEGO

z dnia 30 grudnia 1930 r.

dot. doręczenia nakazu karnego.

Na zasadzie art. 24 p. 3 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 22. III. 1928 o postępowaniu administracyjnem (Dz. Ust. R. P. Nr.36/28 poz. 341) zawiadamiam niniejszem Jana Kusiołka, urodz. 22 listopada 1908 r., dawniej zamieszkałego w Poznaniu, ul. Kolejowa nr. 48, obecnie o nieznanem miejscu zamieszkania lub pobytu, że w tut. Starostwie złożono dla niego nakaz karny z dnia 15-go października 1930 r. Nr. B. 456/30. K. za używanie broni palnej bez zezwolenia.

Jeżeli obwiniony nakazu karnego nie odbierze, uważać się będzie za doręczony w terminie przewidzianym w powyżej przytoczonem rozporządzeniu.

Starosta Powiatowy: w z. (—) Dziembowski.

54.

OGŁOSZENIE STAROSTY POWIATOWEGO JAROCIŃSKIEGO

z dnia 10 stycznia 1931 r.

w sprawie doręczenia orzeczenia karno-administracyjnego

Na zasadzie art. 24, ustęp 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnem (Dz. Ust. Nr. 36, poz. 341) zawiadamiam niniejszem Stanisława Kaźmierczaka, dawniej zamieszkałego w Pacanowicach, powiat pleszewski, obecnie o nieznanem miejscu zamieszkania, że w pokoju Nr. 10 tutejszego Starostwa pozostawiono w celu odebrania przez niego orzeczenie karno-administracyjne z dnia 11 grudnia 1930, Nr. 999/30 K, tutejszego Starostwa, adresowane do Stanisława Kaźmierczaka, rzeźnika, dawniej zamieszkałego w Pacanowie, powiat pleszewski, miejsce obecnego pobytu nieznane.

Doręczenie uważa się za dokonane w dniu drugiego ogłoszenia w Poznańskim Dzienniku Wojewódzkim.

Starosta Powiatowy: (—) Libucha.

55.

OGŁOSZENIE STAROSTY POWIATOWEGO KROTOSZYŃSKIEGO

z dnia 29 grudnia 1930 r.

w sprawie doręczenia nakazu karnego.

Na podstawie przepisu art. 24 ustęp 3 rozporządzenia Prez. Rz. P. z dnia 22. III. 1928 r.

o postępowaniu administracyjnem (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 341) zawiadamia się, że w Starostwie Pow. w Krotoszynie, pokój nr. 14, jest do odebrania nakaz karny l. dz. 5919/30 z dnia 19. XII. 1930 r. tut. Starostwa, adresowany na nazwisko p. Michała Nowackiego, urodz. 4. IX. 1899 r. w Krotoszynie, o nieznanem miejscu zamieszkania.

Doręczenie uważa się za dokonane w dniu 2-go ogłoszenia w Poznańskim Dzienniku Wojewódzkim.

Starosta Powiatowy: (—) Jan Krykiewicz.

56.
OGŁOSZENIE STAROSTY POWIATOWEGO GRODZISKIEGO

z dnia 23 grudnia 1930 r.

w sprawie doręczenia listu urzędowego.

Na podstawie art. 24 pkt. 3 rozp. Prezydenta R. P. z dnia 22. III. 1928 o postępowaniu administracyjnem (Dz. Ustaw 36/28, poz. 341), zawiadamiam niniejszem Edmunda Burdajewicza, dawniej zamieszkałego w Opalenicy, pow. grodziskiego, obecnie przebywającego w nieznanem miejscu pobytu, że w Starostwie Pow. w Grodzisku, pokój nr. 10 znajduje się dla niego list urzędowy Starostwa Powiatowego w Grodzisku z dnia 23. XII. 1930 r.

Starosta Powiatowy: (—) Kaysiewicz.

57.
OGŁOSZENIE STAROSTY POWIATOWEGO STRZELIŃSKIEGO

z dnia 31 grudnia 1930 r.

w sprawie doręczenia nakazu karnego.

Na zasadzie art. 24 ust. 3 rozporządzenia Prez. Rzplitej P. z dnia 22. III. 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 341), zawiadamiam niniejszem p. Sylwestra Gotówkę, urodz. 12 grudnia 1904 w Rzepowie, pow. Strzelno, o nieznanem obecnie miejscu pobytu, że w Starostwie Powiatowem Strzelińskiem, pokój Nr. 8 jest złożone dla niego orzeczenie karno-administracyjne Starosty Powiatowego Strzelińskiego z dnia 20-go grudnia 1930. Nr. rej. 1/30 K.

Doręczenie uważa się za dokonane w dniu powtórnego ogłoszenia w Poznańskim Dzienniku Wojewódzkim.

Starosta Powiatowy:
w z. (—) Ratajczak, prakt. I kat.

58.
KOMUNIKAT MAGISTRATU MIASTA POZNANIA

z dnia 9 stycznia 1931 r.

dot. zniesienia drogi Bocianki.

Na mocy § 57 ustawy o właściwości władz i sądów administracyjnych z dnia 1. VIII. 1883 znosi się niniejszem ulicę Bociankę oznaczoną na karcie mapy 16 parcela 132/66 ks. wiecz. św. Marcin 600, parcela 133/66 ks. wiecz. Kolumbja 49, parcela 73/66 ks. wiecz. Kolumbja 29 — właściciel Gmina st. m. Poznania.

Magistrat stoł. miasta Poznania:
(—) Ratajski. (—) Ruge.

59.
RUCH SŁUŻBOWY.

Urząd Wojewódzki Poznański.

a) Resort Ministerstwa Spraw Wewnętrznych:

Mianowani:

Dr. Bolesław Żmigród. insp. lek. i kier. Wydz. Zdr. Publ. w Urz. Wojew. Pozn. — Naczelnikiem Wydziału w dotych. VI st. sł.

Jan Kozłowski, kier. Starostwa Powiatowego w Obornikach — Starostą Powiat. w dotych. VII st. sł.

Mateusz Korniak. prow. Starosta Powiat. VII st. sł. w Gostyniu — Starostą Powiat. w dotychcz. st. sł.

Gustaw Bojanowski. asesor VIII st. sł. w Starostwie Powiat. w Ostrowie — referendarzem VIII st. sł. w dotychcz. miejscu służbowem z równoczesnem powierzeniem zastępstwa starosty w kierownictwie powiatem i wydziałem powiatowym.

Antoni Jaśkiewicz. prakt. admin. I kat. w star. powiat. poznańskiem, — prow. referendarzem VIII st. sł.

Kazimierz Śmigielski. prakt. admin. I kat. w urz. wojew. pozn. — prow. referendarzem VIII st. sł.

Leon Michalak. prakt. admin. I kat. w star. pow. Bydgoszcz — prow. referendarzem VIII st. sł.

Jan Holz. sekr. IX st. sł. w urz. wojew. pozn. — asesorem VIII st. sł.

Jan Brzek. sekr. IX st. sł. w star. powiat. w Obornikach — asesorem VIII st. sł.

Ignacy Wardaszko. sekr. IX st. sł. w star. pow. w Rawiczu — asesorem VIII st. sł.

Zofia Knapowska, kontroler IX st. sł. w urz. wojew. pozn. — kontrolerem VIII st. sł.

Jan Pijarowski adjunkt kancel. IX st. sł. w urz. wojew. pozn. sekr. IX st. sł.

Antoni Wolniewicz. sekr. X st. sł. w urz. wojew. pozn. sekr. IX st. sł.

Julian Lisowski sekr. X st. sł. w urz. wojew. pozn. — sekr. IX st. sł.

Wacław Wojciechowski. sekr. X st. sł. w star. powiat. w Lesznie — sekr. IX st. sł.

Aleksander Lasocki. sekr. X st. sł. w star. powiat. w Strzelnie — sekr. IX st. sł.

Stanisław Panek. sekr. X st. sł. w star. powiatowem w Krotoszynie — sekr. IX st. sł.

Zygmunt Echaust, sekr. X st. sł. w star. powiat. w Grodzisku — sekr. IX st. sł.

Stanisław Czarnecki. sekr. X st. sł. w star. powiat. w Poznaniu — sekr. IX st. sł.

Stanisław Karasiński, asyst. rach. X st. w urz. wojew. pozn. — kontrolerem IX st. sł.

Wacław Zeidler, prow. sekr. X st. sł. w star. pow. w Inowrocławiu — prow. sekr. IX st. sł.

Jan Dachtera, prakt. admin. II kat. w star. pow. w Szamotułach — prow. sekr. X st. sł.

Stanisław Masłoń, prakt. admin. II kat. w star. pow. w Poznaniu — prow. sekr. X st. sł.

Stanisław Łoza, adjunkt kancel. X st. sł. w star. pow. w Poznaniu — adjunktem admin. IX st. sł.

Marja Hoffmannowa, rejestr. X st. sł. w urz. wojew. pozn. — adjunktem kancel. IX st. sł.

Józef Kubiaczyk, rejestr. X st. sł. w urz. wojew. pozn. — adjunktem kancel. IX st. sł.

Kazimierz Tomaszewski, rejestr. X st. sł. w urz. wojew. pozn. — adjunktem kancel. IX st. sł.

Kazimiera Sobocińska, rejestr. X st. sł. w urz. wojew. pozn. — adjunktem kancel. IX st. sł.

Józef Witkowski, rejestr. X st. sł. w urz. wojew. pozn. — adjunktem kancel. IX st. sł.

Władysław Kasprowicz, rejestr. X st. sł. w urz. wojew. pozn. adjunktem kancel. IX st. sł.

Aniela Tomyślakówna, kancel. XI st. sł. w urz. wojew. pozn. — rejestr. X st. sł.

Mieczysław Pankowski, rejestr. XI st. sł. w urz. wojew. pozn. — rejestr. X st. sł.

Edmund Antczak, rejestr. XI st. sł. w urz. wojew. pozn. — adjunkt. kancel. X st. sł.

Wojciech Dekiert, rejestr. XI st. sł. w star. pow. w Wrześni — adjunktem admin. X st. sł.

Franciszek Fabiś, rejestr. XI st. sł. w star. pow. w Szamotułach — adjunktem admin. X st. sł.

Stanisław Kryjon, rejestr. XI st. sł. w star. pow. w Odolanowie — adjunktem admin. X st. sł.

Ludwik Gajska, rejestr. XI st. sł. w star. pow. w Wolsztynie — adjunktem administr. X st. sł.

Józef Barczak, rejestr. XI st. sł. w star. pow. w Śremie — adjunktem admin. X st. sł.

Jan Stępniak, rejestr. XI st. sł. w star. pow. w Środzie — adjunktem admin. X st. sł.

Feliks Jaśkowiak, rejestr. XI st. sł. w star. pow. w Środzie — adjunktem admin. X st. sł.

Józef Grzela, rejestr. XI st. sł. w star. pow. w Gostyniu — adjunktem admin. X st. sł.

Józef Markowski, rejestr. XI st. sł. w star. pow. w Gostyniu — adjunktem admin. X st. sł.

Antoni Ratajczak, rejestr. XI st. sł. w star. pow. w Kościanie — adjunktem admin. X st. sł.

Jan Drążkiewicz, rejestr. XI st. sł. w star. pow. w Grodzisku — adjunktem admin. X st. sł.

Zofja Gawrońska, kancel. XI st. sł. w star. pow. w Koźminie — rejestr. X st. sł.

Irena Poprawianka, kancel. XI st. sł. w star. pow. w Krotoszynie — rejestr. X st. sł.

Feliks Kwaśnik, kancel. XII st. sł. w star. pow. w Grodzisku — rejestr. XI st. sł.

Stanisław Kabat, prow. kancel. XII st. sł. w star. pow. w Wyrzysku — kancel. XII st. sł.

Przeniesieni:

Antoni Jaśkiewicz, prow. refer. VIII st. sł. w star. pow. w Poznaniu — do Star. Powiat. w Koźminie z powierzeniem zastępstwa starosty w kierownictwie powiatem i wydziałem powiatowym.

Edmund Rahn, prow. refer. VIII st. sł. w star. pow. w Jarocinie — do Starostwa Powiatowego w Odolanowie z powierzeniem zastępstwa starosty w kierownictwie powiatem i wydziałem powiatowym.

Stanisław Fryza, prow. refer. VIII st. sł. w star. pow. w Odolanowie — do Starostwa Powiatowego w Jarocinie z powierzeniem zastępstwa starosty w kierownictwie powiatem i wydziałem powiatowym.

Przeniesiony w stan nieczynny:

Dr. Emanuel Twórz, lek. pow. VI st. sł. w star. powiat. w Kościanie — uchwałą Rady Ministrów z 12. XI. 30, na podstawie art. 54 ust. o p. sł. c.

Przeniesieni w stan spoczynku:

Michał Siciński, pozost. w st. niecz. starosta powiat. VI st. sł. w Ostrzeszowie na zasadzie art. 56 ust. o p. sł. c.

Jan Guttmann, pozost. w st. niecz. kontroler VIII st. sł. w urz. wojew. pozn. na zasadzie art. 56 ust. o p. sł. c.

Stanisław Rydliński, pozost. w st. niecz. asesor VIII st. sł. w star. pow. w Krotoszynie na zasadzie art. 56 o p. sł. c.

Władysław Litkowski, asesor VIII st. sł. w star. powiat. w Poznaniu na własną prośbę.

Bronisław Wojciechowski, adjunkt kanc. IX st. sł. w star. powiat. w Odolanowie na własną prośbę.

Zwolnieni:

Stefan Wojciechowski, insp. farmaceutyczny VI st. sł. w urz. wojew. pozn. na własną prośbę z dn. 31 grudnia 1930 r.

Władysław Kluczyński, prakt. admin. II kat. w star. powiat. w Mogilnie na własną prośbę z dn. 1 grudnia 1930 r.

Stanisław Jaworski, prow. kancel. XII st. sł. w star. powiat. w Pleszewie na własną prośbę z dn. 30. XI. 1930 r.

b) Resort Ministerstwa Rolnictwa:

Inż. Wojciech Wójtowicz, p. o. komisarz ochrony lasów w urz. wojew. pozn. mianowany prow. kom. ochrony lasów w VIII st. sł.

c) Resort Minist. Pracy i Opieki Społecznej:

Sylwester Maciejewski, kontr. urz. P. U. P. P. Poznań, mianowany praktykantem admin. II kat.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

Wyciąg ze statutu Spółki Drenarskiej Pruszewiec.

§ 1.

Nazwa Spółki brzmi: Spółka Drenarska w Pruszewcu.

Siedzibą Spółki jest Pruszewiec, powiat Poznań.

§ 2.

Celem Spółki jest drenowanie roli w Pruszewcu, Kołacie i Skórzęcinie według projektu z dnia 23-go listopada 1899 r., sporządzonego przez p. Schwantesa z Poznania, oraz utrzymanie urządzeń do tego potrzebnych.

§ 10.

Zgromadzenie członków stanowi o:
1. wyborze członków zarządu i ich zastępców,
2. wysokości odszkodowania dla przewodniczącego,
3. wyborze sędziów polubownych i ich zastępców,
4. zmianie statutu,
5. ustanowieniu budżetu oraz zatwierdzeniu i przyjęciu rachunkowości i bilansu,
6. rozwiązaniu Spółki,
7. wyborze komisji rewizyjnej.

§ 11.

Pierwsze, celem wyboru członków zarządu potrzebne, zgromadzenie członków zwołuje władza nadzorcza, sporządzająca w tym celu tymczasową listę głosujących według stosunku obszarów, wykazanych w rejestrze gruntowym Spółki, a zaokrąglonych do pełnej liczby hektarów.

Następne zgromadzenia członków zwołuje przewodniczący zarządu w okolicznościach, przewidzianych niniejszym statutem i artykułem 161 ustawy wodnej conajmniej jeden raz w roku.

Zapozwanie członków na zgromadzenie ogłasza się z podaniem przedmiotu obrad conajmniej 7 dni wprzód w sposób przyjęty w gminach, leżących całkowicie lub częściowo w obrębie Spółki.

Uchwały zgromadzenia członków są ważne przy obecności nie mniej, niż połowy członków, którzy ponadto przedstawiać muszą właścicieli przynajmniej połowy obszaru gruntów, włączonych do Spółki. Jeżeli nie stawi się potrzebna ilość członków, zwołuje się powtórne zgromadzenie według postanowień § 9 ust. 2 statutu niniejszego.

§ 12.

Obowiązkiem przewodniczącego zarządu jest poza innemi, statutem oznaczonemi zadaniami:
i) zadokumentowanie uchwał zarządu i zgromadzenia członków wydziału.

§ 28.

Spółka umieszcza ogłoszenia w swojem imieniu z podpisem przewodniczącego zarządu Spółki.

Ogłoszenia przeznaczone do publicznej wiadomości umieszcza Spółka w Poznańskim Dzienniku Wojewódzkim i według zwyczaju miejscowości, należących całkowicie lub częściowo do obrębu Spółki, a także według swego uznania i w prasie.

Przetargi na roboty spółkowe mogą być ogłaszane tylko w prasie.

Poznań, dnia 11 grudnia 1930 r.

Starosta Powiatowy:
w z.: (—) Dziedzic, Referendarz Wojewódzki.
L. dz. 17869/30. III.

Wyciąg ze statutu Spółki Drenarskiej Rabowice.

§ 1.

Nazwa Spółki brzmi: Spółka Drenarska Rabowice, powiat poznański.

Siedzibą Spółki są Rabowice, powiat poznański.

§ 2.

Celem Spółki jest odwodnienie gruntów według projektu z dnia 10 października 1904, sporządzonego przez Brodbecka i Lötza w Poznaniu oraz utrzymanie urządzeń do tego potrzebnych.

§ 10.

Zgromadzenie członków stanowi o:
1. wyborze członków zarządu i ich zastępców,
2. wysokości odszkodowania dla przewodniczącego,
3. wyborze sędziów polubownych i ich zastępców,
4. zmianie statutu,
5. ustanowieniu budżetu oraz zatwierdzeniu i przyjęciu rachunkowości i bilansu,
6. rozwiązaniu Spółki,
7. wyborze komisji rewizyjnej.

§ 11.

Pierwsze celem wyboru członków zarządu potrzebne zgromadzenie członków zwołuje władza nadzorcza, sporządzająca w tym celu tymczasową listę głosujących według stosunku obszarów, wykazanych w rejestrze gruntowym Spółki, a zaokrąglonych do pełnej liczby hektarów.

Następne zgromadzenia członków zwołuje przewodniczący zarządu w okolicznościach, przewidzianych niniejszym statutem i artykułem 161 ustawy wodnej conajmniej jeden raz w roku.

Zapozwanie członków na zgromadzenie ogłasza się z podaniem przedmiotu obrad conajmniej 7 dni wprzód w sposób przyjęty w gminach, leżących całkowicie lub częściowo w obrębie Spółki.

Uchwały zgromadzenia członków są ważne przy obecności niemniej, niż połowy członków, którzy ponadto przedstawiać muszą właścicieli przynajmniej połowy obszaru gruntów, włączo-

nych do Spółki. Jeżeli nie stawi się potrzebna ilość członków, zwołuje się powtórne zgromadzenie według postanowień § 9 ust. 2 statutu niniejszego.

§ 12.

Obowiązkiem przewodniczącego zarządu jest poza innemi, statutem oznaczonemi zadaniami:

i) zadokumentowanie uchwał zarządu i zgromadzenia członków wydziału.

§ 28.

Spółka umieszcza ogłoszenia w swojem imieniu z podpisem przewodniczącego zarządu Spółki.

Ogłoszenia przeznaczone do publicznej wiadomości umieszcza Spółka w Poznańskim Dzienniku Wojewódzkim i według zwyczaju miejscowości, należących całkowicie lub częściowo do obrębu Spółki, a także według swego uznania i w prasie.

Przetargi na roboty spółkowe mogą być ogłaszane tylko w prasie.

Poznań, 9 grudnia 1930 r.

Starosta Powiatowy:
w z.: (—) Dziedzic, Referendarz Wojewódzki.
L. dz. 13019/30. III.

Komunikat.

Ministerstwo Poczt i Telegrafów zawiadamia, że w agencjach pocztowych Rojca k. Tarnowskich Gór, powiat Tarnowskie Góry, Bąkowa, powiat Iłża, Tylmanowa, powiat Nowy Targ, Bystrzejowice, powiat Lublin i w urzędzie pocztowym Smorze, powiat Skole, zaprowadzono służbę telegraficzną i telefoniczną.

Zagubione dokumenty.

Skradziono dowód tożsamości konia Serja A Nr. 924 555 na nazwisko Michała Utke'go z Strychowa.

Licytacje.

Subhastacje przymusowe.

Poniżej pod poz. 172—192 oznaczone nieruchomości zostaną w drodze egzekucji w terminach odnośnej pozycji podanych sprzedane. W każdej z tych spraw subhastacyjnych zarządzają podpisane poniżej Sądy:

Niniejszem wzywa się wszystkich, których prawa w chwili zapisania wzmianki o przetargu nie były w księdze gruntowej uwidocznione, aby się z niemi zgłosili najpóźniej w dniu przetargu, przed wezwaniem do wnoszenia ofert i prawa te uprawdopodobnili, gdyby wierzyciel im przeczył. W razie niezastosowania się do powyższego wezwania, prawa te przy oznaczeniu najniższej oferty nie zostaną wcale uwzględnione a przy rozdziale ceny kupna dopiero po roszczeniu wierzyciela i innych prawach.

Zaleca się dwa tygodnie przed terminem podać na piśmie albo do protokółu sekretarza sądowego dokładne obliczenie swych roszczeń w kapitale, odsetkach, kosztach wypowiedzenia i kosztach sądowego dochodzenia swych praw, oraz oznaczyć pierwszeństwo, którego się żąda.

Tych, którym służy prawo sprzeciwienia się przetargowi, wzywa się, aby przed udzieleniem przybicia targu postarali się o zniesienie lub zawieszenie postępowania, gdyż inaczej prawo ich odnosić się będzie zamiast do nieruchomości, tylko do uzyskanej ceny kupna.

172

Nieruchomość położona w Jarocinie, przy Al. Tad. Kościuszki, obszaru 1 ha bez budynków, i w chwili uczynienia wzmianki o przetargu zapisana w księdze gruntowej Jarocin t. XIII, wykaz l. 499 na imię Jana Hugona Radolina w Jarocinie, zostanie w drodze egzekucji **dnia 12 marca 1931 r. o godz. 10-tej przedpołudniem** wystawioną na przetarg w niżej oznaczonym Sądzie, pokój Nr. 9. Wzmiankę o przetargu zapisano w księdze gruntowej dnia 16 grudnia 1927. — Jarocin, dnia 30-go grudnia 1930. Sąd Powiatowy.

173

Nieruchomość, położona w Żernikach, pow. żniński, i w chwili uczynienia wzmianki o przetargu zapisana w księdze gruntowej Żerniki tom I, karta 27 na imię Ignacego Rutkowskiego, przedsiębiorcy budowli w Żernikach, zostanie w drodze egzekucji **dnia 13-go marca 1931 r. o godz. 10-tej przedpołudniem** wystawioną na przetarg w niżej oznaczonym Sądzie, pokój Nr. 9. Nieruchomość ta jest gruntem zabudowanym o obszarze 56 a, 37 kw. mtr., o czystym dochodzie 1,75 tlr. jako podstawie podatku gruntowego i o wartości użytkowej 84 mk. jako podstawie podatku budynkowego. O bliższych szczegółach można się dowiedzieć w sekretarjacie pokój 5 niżej oznaczonego Sądu. Wzmiankę o przetargu zapisano w księdze gruntowej dnia 27 maja 1930. Żnin, dnia 22-go grudnia 1930. Sąd Powiatowy.

174

Nieruchomość położona w Żninie i w chwili uczynienia wzmianki o przetargu zapisana w księdze gruntowej Żnin tom II, k. 73 na imię Mieczysława Eisa, malarza w Żninie, zostanie w drodze egzekucji **dnia 27-go marca 1931 r. o godz. 10-tej przedpołudniem** wystawioną na przetarg w niżej oznaczonym Sądzie, pokój Nr. 9. Nieruchomość ta jest gruntem zabudowanym, o obszarze 3 a, 64 kw. mtr., o wartości użytkowej 3640 mk. jako podstawie podatku budynkowego. O bliższych szczegółach można się dowiedzieć w sekretarjacie pokój 5 niżej oznaczonego Sądu. Wzmiankę o przetargu zapisano w księdze gruntowej dnia 19 lutego 1930 r. — Żnin, dnia 22 grudnia 1930. Sąd Powiatowy.

175

Nieruchomość położona w Wiewiórczynie, pow. żniński i w chwili uczynienia wzmianki o przetargu zapisana w księdze gruntowej Wiewiórczyn tom I, karta 10 na imię Tomasza Maciejewskiego, rolnika w Wiewiórczynie, zostanie w drodze egzekucji **dnia 17-go kwietnia 1931 r. o godz. 10-tej przedpołudniem** wystawioną na przetarg w niżej oznaczonym Sądzie, pokój Nr. 9. Nieruchomość ta jest osadą rentową o obszarze 17 ha, 19 a, 07 kw. mtr., o czystym dochodzie 42,46 tlr. jako podstawie podatku gruntowego, oraz 105 mk. wartości użytkowej jako podstawie podatku budynkowego. O bliższych szczegółach można się dowiedzieć w sekretarjacie pokój 5 niżej oznaczonego Sądu. Wzmiankę o przetargu zapisano w księdze gruntowej dnia 29 września 1930 r. — Żnin, dnia 22 grudnia 1930. Sąd Powiatowy.

176

Nieruchomość położona w Grodzisku i w chwili uczynienia wzmianki o przetargu zapisana w księdze gruntowej Grodzisk tom II, wykaz liczba 72 na imię Jadwiga Wellengerowa z domu Rabska w Grodzisku zostanie

dnia 9 marca 1931 o godz. 10$^{1}/_{2}$ popołudniu wystawioną na przetarg w niżej oznaczonym Sądzie, pokój Nr. 20. Nieruchomość składa się z zabudowanego podwórza, przy ul. Rakoniewieckiej, obszaru 0,83,23 ha, mapa 1, parcela 99/6, 100/68, czystego dochodu gruntowego 4 tal. $^{39}/_{100}$, wartości użytkowej budynków 1335 zł. Wzmiankę o przetargu zapisano w księdze gruntowej dnia 8 marca 1930 r. — Grodzisk, dnia 15 grudnia 1930. Sąd Powiatowy.

177

Nieruchomość położona w Nowej Wsi i w chwili uczynienia wzmianki o przetargu zapisana w księdze gruntowej Nowa Wieś, tom I, karta 10 i tom V, karta 199, na imię Franciszki Bałowej, Agnieszki Mogiłowej, Józefy Kmiecikowej oraz Franciszka, Stanisława, Piotra, Józefa, Jana, Ludwika, Władysława, Heleny i Walentego, rodzeństwa Sitarzów, zostanie w celu zniesienia wspólności spadkowej **dnia 21 marca 1931 o godz. 10-tej przedpoł.** wystawioną na przetarg w niżej oznaczonym Sądzie, pokój Nr. 9. Pierwsza nieruchomość stanowi zabudowane gospodarstwo wiejskie, art. 66 matrykuły podatku gruntowego i nr. 11 księgi podatku budynkowego, obszaru 9,55,10 ha, czystego dochodu 38,55 talarów i rocznej wartości użytkowej 90 mk. Druga obejmuje rolę, art. 214 matrykuły podatku gruntowego, obszaru 2,92,70 ha, czystego dochodu 11,46 talarów. Wzmiankę o przetargu zapisano w księdze gruntowej dnia 27 listopada 1930 r. Koźmin, dnia 2 stycznia 1931. Sąd Powiatowy.

178

Nieruchomość położona w Skokach i w chwili uczynienia wzmianki o przetargu zapisana w księdze gruntowej Skoki, tom III, karta 115, na imię rolnika Stefana Burzyńskiego, zostanie **dnia 4 marca 1931 o godz. 10-tej przedpołudniem** wystawioną w drodze egzekucji na przetarg w niżej oznaczonym Sądzie, pokój nr. 3. — Wągrowiec, dnia 3 stycznia 1931. Sąd Grodzki.

179

Nieruchomość położona w Berzynie i w chwili uczynienia wzmianki o przetargu zapisana w księdze gruntowej Berzyna, k. 2, na imię kupca Ignacego Kozłowskiego i tegoż żony Franciszki z domu Kullus do wspólności majątkowej zostanie **dnia 27 lutego 1931 o godz. 11-tej przedpołudniem** wystawioną na przetarg w niżej oznaczonym Sądzie, pokój Nr. 8. Wzmiankę o przetargu zapisano w księdze gruntowej dnia 22 grudnia 1930 r. — Wolsztyn, dnia 29 grudnia 1930. Sąd Grodzki.

180

Nieruchomość położona w Lubaszczy i w Nakle i w chwili uczynienia wzmianki o przetargu zapisana w księdze gruntowej Lubaszcz, wykaz 5, na imię Mikołaja Kowalskiego, a składająca się: a) z gospodarstwa gruntowego w Lubaszczy, obszaru 266 ha,-29 a, 02 m², Nr. 1 księgi podatku budynkowego, a Nr. 7 i 25 matrykuły podatku gruntowego, z wszelkiemi budynkami i urządzeniami; b) z folwarku w Nakle—Bielawy, obszaru 35 ha, 80 a, 63 m². Nr. 598 księgi podatku budynkowego a Nr. 1125 matrykuły podatku gruntowego, zostanie w drodze egzekucji **dnia 13 kwietnia 1931 o godz. 9-tej przedpoł.** wystawioną na przetarg w niżej oznaczonym Sądzie, pokój Nr. 5. Wzmiankę o przetargu zapisano w księdze gruntowej dnia 1 kwietnia 1930 r. — Nakło, dnia 2 stycznia 1931. Sąd Grodzki.

181

Nieruchomość położona w Kotuszu, powiecie śmigielskim i w chwili uczynienia wzmianki o przetargu zapisana w księdze gruntowej Kotusz, tom III, wykaz liczba 109, składająca się ze zabudowanego podwórza, obszaru 05,85,86 ha. Czysty dochód, jako podstawa podatku gruntowego 10,11 tal. Wartość użytkowa, jako podstawa podatku budynkowego 396 zł. Matrykuła nr. 91, księga podatku budynkowego nr. 66, na imię gospodarza Henryka Dymkego w Kotuszu, zostanie **dnia 21 marca 1931 o godz. 10-tej przedpołudniem w drodze egzekucji** wystawioną na przetarg w niżej oznaczonym Sądzie, pokój Nr. 8. Wzmiankę o przetargu zapisano w księdze gruntowej dnia 18 listopada 1930 r. — Śmigiel, dnia 12 grudnia 1930. Sąd Powiatowy.

182

Nieruchomość położona w Radomicku, powiatu śmigielskiego i w chwili uczynienia wzmianki o przetargu zapisana w księdze gruntowej Radomicko, tom II, wykaz liczba 83, składająca się ze zabudowanej zagrody, wielkości 4,94,81 ha, nr. matrykuły 71. Czysty dochód, jako podstawa podatku gruntowego 13,55 tal., wartość użytkowa, jako podstawa podatku budynkowego 125 zł., na imię mistrza kowalskiego Franciszka Mejzy i żony jego Marjanny, urodzonej Maćkowskiej w Radomicku, którzy żyją w ogólnej wspólności majątkowej, zostanie **dnia 14 marca 1931 o godz. 10-tej przedpołud.** w drodze egzekucji wystawioną na przetarg w niżej oznaczonym Sądzie pokój Nr. 8. Wzmiankę o przetargu zapisano w księdze gruntowej dnia 18 grudnia 1930 r. — Śmigiel, dnia 30 grudnia 1930. Sąd Powiatowy.

183

Nieruchomość położona w Kuźnicy Myślniewskiej i Myślniewie i w chwili uczynienia wzmianki o przetargu zapisana w księdze gruntowej Kuźnica Myślniewska, wykaz liczba 26 i Myślniew, wykaz liczba 121, na imię rolnika Feliksa Dzirżawskiego, zostanie **dnia 21 lipca 1931 o godz. 10-tej przedpołudniem** wystawioną na przetarg w niżej oznaczonym Sądzie, pokój Nr. 38. Nieruchomość Kuźnica Myślniewska, wyk. l. 26, zabudowany grunt, obszaru 12,13,60 ha, przynosząca 18,08 talarów czystego dochodu gruntowego, podlegająca podatkowi gruntowemu, 90 mk. wartości używalnej budynków, księga podatku gruntowego art 26, księga podatku budynkowego 42. Myślniew, wykaz liczba 121, las, obszaru 12,03,11 ha, przynoszący 6,60 talarów czystego dochodu, podlegającego podatkowi gruntowemu, księga podatku gruntowego art. 19. Wzmiankę o przetargu zapisano w księdze gruntowej dnia 15 lipca 1928 r. — Ostrzeszów, dnia 22 grudnia 1930. Sąd Powiatowy.

184

Nieruchomość położona w Myjach i w chwili uczynienia wzmianki o przetargu zapisana w księdze gruntowej Myje, wykaz liczba 58, na imię Gottlieba Knittla w Słońsku, powiat Inowrocław, zostanie **dnia 14 lipca 1931 o godz. 10-tej przedpołudniem** wystawioną na przetarg w niżej oznaczonym Sądzie, pokój Nr. 38. Nieruchomość składa się z roli, obszaru 2,71,40 ha, przynosząca 6,02 talarów czystego dochodu gruntowego, podlegającemu podatkowi gruntowemu, wartość używalna budynków 45 mk. Art. 57 matrykuły podatku gruntowego, nr. 42 księgi podatku budynkowego. Wzmiankę o przetargu zapisano w księdze gruntowej dnia 27-go czerwca 2929 r. — Ostrzeszów, dnia 22 grudnia 1930 r. Sąd Powiatowy.

185

Nieruchomość położona w Ligocie i w chwili uczynienia wzmianki o przetargu zapisana w księdze gruntowej Ligota, wykaz liczba 39, na imię gospodarza Marcina Spika w Blewąsce Młyn, zostanie **dnia 23 czerwca 1931 o godz. 10-tej przedpołudniem** wystawioną na przetarg w niżej oznaczonym Sądzie, pokój Nr. 38. Nieruchomość Ligota 39, zabudowany grunt, obszaru 20,13,64 ha, przynoszący 31,59 talarów czystego dochodu, wartość używalna budynków 195 mk., matrykuła podatku gruntowego art. 51, księga podatku budynkowego nr. 35. — Wzmiankę o przetargu zapisano w księdze gruntowej dnia 5 kwietnia 1930 r. — Ostrzeszów, dnia 18 grudnia 1930 r. Sąd Powiatowy.

186

Nieruchomość położona w Siedlikowie i w chwili uczynienia wzmianki o przetargu zapisana w księdze gruntowej Siedlików, wykaz liczba 76 i 168, na imię Jana Jakóba w Konstantynówce, gmina Niemowicze, powiat Sarny, zostanie **dnia 7 lipca 1931 o godz. 10-tej przedpołudniem** wystawioną na przetarg w niżej oznaczonym Sądzie, pokój Nr. 38. Nieruchomość Siedlików 76, zabudowany grunt, obszaru 3,12,99 ha, podlegający podatkowi gruntowemu, przynoszący 7,33 talarów czystego dochodu, wartość używalna budynków 60 marek, księga podatku gruntowego art. 87, księgi podatku budynkowego nr. 12. Siedlików 168, zabudowany grunt, łąka i pastwisko, obszaru 4.45,72 ha, podlegający podatkowi gruntowemu, przynoszący 14,92 talarów czystego dochodu, księga podatku gruntowego art. 326. —

Wzmiankę o przetargu zapisano w księdze gruntowej dnia 16 września 1929 r. — Ostrzeszów, dnia 20 grudnia 1930 r. Sąd Powiatowy.

187

Nieruchomość położona w Doruchowie i w chwili uczynienia wzmianki o przetargu zapisana w księdze gruntowej Doruchów, wykaz liczba 302, na imię rolnika Stefana Szecla z Doruchowa, obecnie niewiadomego miejsca pobytu, zostanie **dnia 30 czerwca 1931 o godz. 10-tej przedpołudniem** wystawioną na przetarg w niżej oznaczonym Sądzie, pokój Nr. 38. Nieruchomość Doruchów 302, rola, obszaru 3,60,20 ha, przynosząca 4,50 talarów czystego dochodu, matrykuła podatku gruntowego art. 271. Wzmiankę o przetargu zapisano w księdze gruntowej dnia 30 listopada 1929 r. — Ostrzeszów, dnia 18 grudnia 1930. Sąd Powiatowy.

188

Nieruchomość położona w Poznaniu, przy ul. Św. Marcina Nr. 62 i w chwili uczynienia wzmianki o przetargu zapisana w księdze gruntowej Poznań, Św. Marcin, tom IV, w. 1. 92, na imię Maksymiljana Mrugowskiego, zostanie w drodze egzekucji **dnia 6 marca 1931 o godz. 11-tej przedpołudniem** wystawioną na przetarg w niżej oznaczonym Sądzie, pokój Nr. 23. Nieruchomość obejmuje parcelę Nr. 100, ogólnego obszaru 0,5,90 ha. Nieruchomość składa się z domu frontowego mieszkalnego z prawem i lewem skrzydłem bocznem, podwórza, ogrodu domowego i pralni. Roczna wartość użytkowa wynosi 14 064 mk., roczna kwota podatku budynk. 410,60 mk. Nr. 1440 księgi podatku budynkowego, nr. 739 matrykuły podatku gruntowego. Wzmiankę o przetargu zapisano w księdze gruntowej dnia 15 września 1930 r. — Poznań, dnia 7 października 1930. Sąd Powiatowy 2a.

189

Nieruchomości położone w Bralinie i w chwili uczynienia wzmianki o przetargu zapisane w księdze gruntowej Bralin, tom IV, karta nr. 192 i Bralin, tom XIX, karta nr. 497, na imię handlarza Maksymiljana Bunka w Bralinie, zostaną **dnia 18 marca 1931 o godz. 9-tej przedpołudniem** wystawione na przetarg w niżej oznaczonym Sądzie, pokój Nr. 7. Nieruchomości stanowią: Bralin nr. 192: rolę, łąkę i las, o powierzchni 2,08,40 ha, o czystym dochodzie 3,52 tal., matrykuła podatku gruntowego nr. 128. Bralin nr. 497: role, las i pastwisko, o powierzchni 1,83,76 ha, o czystym dochodzie 3,33 tal., matrykuła podatku gruntowego nr. 460. Wzmiankę o przetargu zapisano w księdze gruntowej dnia 25 października 1930 r. — Kępno, dnia 10 grudnia 1930. Sąd Powiatowy.

190

Nieruchomość położona w Koźminie i w chwili uczynienia wzmianki o przetargu zapisana w księdze gruntowej Koźmin, tom XXIII, karta 1072, na imię Władysława Grodzkiego, hotelisty w Koźminie zostanie w drodze egzekucji **dnia 14 marca 1931 o godz. 10-tej przepoł.** wystawioną na przetarg w niżej oznaczonym Sądzie, pokój Nr. 9. Jest to zabudowana posiadłość z ogrodem, art. 615 matrykuły podatku gruntowego i nr. 35 księgi podatku budynkowego, obszaru 0,74,30 ha, czystego dochodu 8,28 tal. i rocznej wartości użytkowej 2883 mk. Wzmiankę o przetargu zapisano w księdze gruntowej dnia 28 października 1930 r. — Koźmin, dnia 2 stycznia 1931. Sąd Grodzki.

191

Nieruchomość położona w Kcyni i w chwili uczynienia wzmianki o przetargu zapisana w księdze gruntowej Kcynia, tom I, karta 32, na imię Antoniego Rybaka, kupca w Kcyni, zostanie **dnia 11 marca 1931 o godz. 11-tej przedpołudniem** w drodze egzekucji wystawioną na przetarg w niżej oznaczonym Sądzie, pokój Nr. 1. Nieruchomość powyższa stanowi zabudowany grunt z parcelą ogrodową, łącznego obszaru 09 a, 61 m^2. Wzmiankę o przetargu zapisano w księdze gruntowej dnia 28-go stycznia 1930 r. — Kcynia, dnia 25 października 1930 r. Sąd Powiatowy.

192

W sprawie przymusowego przetargu nieruchomości Zamorze, tom I, karta 9, właściciele Jakób i Helena Macioszkowie, znosi się termin do przetargu, wyznaczony na dzień 7 stycznia 1931 r., a nowy termin wyznacza się na **dzień 24 marca 1931 o godz. 11-tej przedpołudniem** w niżej wyznaczonym Sądzie, pokój 11. — Pniewy, dnia 29 grudnia 1930. Sąd Powiatowy.

Sprawy konkursowe.

193

Co do majątku kupca Marjana Bielskiego w Grabowie nad Prosną, wdraża się z dniem dzisiejszym t. j. z **dniem 27 grudnia 1930 o godz. 12-tej w południe** postępowanie upadłościowe, ponieważ dłużnik popadł w niewypłacalność i nie jest w stanie interesu nadal prowadzić. Zarządcą masy upadłościowej mianuje się kupca Antoniego Hołdowskiego z Grabowa nad Prosną. Wierzytelności należy zgłaszać w Sądzie najpóźniej do **dnia 9 lutego 1931.** Do powzięcia uchwały, czy mianowany zarządca masy ma pozostać, ewentualnie celem wyboru nowego zarządcy, dalej celem ustanowienia wydziału wierzycieli, a także celem powzięcia uchwały co do kwestyj, wymienionych w § 132 ustawy o upadłościach, wyznacza się w niżej wymienionym Sądzie termin na **dzień 3 lutego 1931 o godz. 10-tej przedpołudniem,** zaś celem zbadania zgłoszonych wierzytelności termin na **dzień 23 marca 1931 o godz. 10-tej przedpołudniem.** — Wszystkim, którzy posiadają jakiekolwiek rzeczy należące do masy upadłościowej, lub którzy tej masie są cokolwiek dłużni, zakazuje się owe rzeczy wydawać dłużnikowi upadłemu względnie uiszczać się z długu, a nawet poleca się im, aby najpóźniej do **dnia 27 stycznia 1931** donieśli zarządcy masy o posiadaniu takich rzeczy i o tem, czy przysługują im jakie wierzytelności, z powodu których mieliby prawo żądać odrębnego zaspokojenia z owych rzeczy. — Ostrzeszów, dnia 27 grudna 1930. Sąd Powiatowy.

194

W majątek firmy „Gastronomja" S. A. w Poznaniu, wdrożono z dniem dzisiejszym t. j. z **dniem 8 stycznia 1931 o godz. 10-tej przedpołudniem** postępowanie upadłościowe. Zarządcą masy upadłościowej mianowano p. Zygmunta Gizellę w Poznaniu, ul. Spokojna 11. Wierzytelności należy zgłaszać w Sądzie najpóźniej do **dnia 19 marca 1931.** Do powzięcia uchwały, czy mianowany zarządca masy ma pozostać, ewentualnie celem wyboru nowego zarządcy, dalej celem ustanowienia wydziału wierzycieli, a także celem powzięcia uchwały co do kwestyj, wymienionych w § 172 ustawy o upadłościach, wyznaczono w niżej wymienionym Sądzie termin na **dzień 29 stycznia 1931 o godz. 10-tej przedpołudniem,** zaś celem zbadania zgłoszonych wierzytelności termin na **dzień 3 kwietnia 1931 o godz. 10-tej przedpołudniem.** — Wszystkim, którzy posiadają jakiekolwiek rzeczy, należące do masy upadłościowej, lub którzy tej masie są cokolwiek dłużni, zakazuje się owe rzeczy wydawać dłużnikowi upadłemu względnie uiszczać się z długu, a nadto poleca się im, aby najpóźniej do **dnia 19 marca 1931** donieśli zarządcy masy o posiadaniu takich rzeczy i o tem, czy przysługują im jakie wierzytelności, z powodu których mieliby prawo żądać odrębnego zaspokojenia z owych rzeczy. — Sekretarjat Oddział IIa Sądu Grodzkiego w Poznaniu.

195

W majątek kupca Antoniego Cieślaka w Poznaniu, wdrożono z dniem dzisiejszym t. j. z **dniem 2 stycznia 1931 o godz. 12-tej w południe** postępowanie upadłościowe. Zarządcą masy upadłościowej mianowano p. Zygmunta Gizellę w Poznaniu, Spokojna 11. Wierzytelności należy zgłaszać w Sądzie najpóźniej do **dnia 16-go marca 1931.** Do powzięcia uchwały, czy mianowany zarządca masy ma pozostać, ewentualnie celem wyboru nowego zarządcy, dalej celem ustanowienia wydziału wierzycieli, a także celem powzięcia uchwały co do kwestyj, wymienionych w § 172 ustawy o upadłościach, wyznaczono w niżej wymienionym Sądzie termin na **dzień 26 stycznia 1931 o godz. 10-tej przedpołudniem,** zaś celem zbadania zgłoszonych wierzytelności termin na **dzień 30 marca 1931 o godz. 11-tej przedpołudniem,** pokój 23. Wszystkim, którzy posiadają jakiekolwiek rzeczy, należące do masy upadłościowej, lub którzy tej masie są cokolwiek dłużni, zakazuje się owe rzeczy wydawać dłużnikowi upadłemu względnie uiszczać się z długu, a nadto poleca się im, aby najpóźniej do **dnia 16 marca**

1931 donieśli zarządcy masy o posiadaniu takich rzeczy i o tem czy przysługują im jakie wierzytelności, z powodu których mieliby prawo żądać odrębnego zaspokojenia z owych rzeczy. — Sekretarjat Oddział IIa Sądu Grodzkiego w Poznaniu.

196

W postępowaniu upadłościowem nad majątkiem firmy „Prowidentia" Dom Komisowo-Handlowy T. z o. p. Poznań, Pl. Sapieżyński 5, wyznaczono w tut. Sądzie Grodzkim termin końcowy w celu odebrania od zarządcy rachunku końcowego — podniesienia ewentualnych zarzutów przeciw uwzględnić się mającym wierzytelnościom, zapisanym w końcowym spisie, na **dzień 19-go stycznia 1931 o godz. 11-tej przedpołudniem.** — Poznań, dnia 8 stycznia 1931. Wydział 2a Sądu Grodzkiego.

197

W sprawie upadłościowej nad majątkiem kupca Czesława Jasińskiego z Kępna, mianuje się w miejsce zmarłego zawiadowcy, adwokata Dr. Białeckiego z Kępna, zawiadowcą upadłościowym Dr. Aleksandra Aleksandrowicza, emerytowanego naczelnika Sądu z Kępna. — Kępno, dnia 2 stycznia 1931. Sąd Grodzki.

198

W postępowaniu upadłościowem nad majątkiem firmy Rolnik Sp. z odp. ogr. w Barcinie ma nastąpić 1 podział częściowy. Do podziału przyjdą 11 046,10 zł. Uwzględnione zostaną 944,25 zł. wierzytelności uprzywilejowanych oraz 10 101,85 zł. stanowiących 12% zgłoszonych wierzytelności nieuprzywilejowanych. Spis uwzględnić się mających wierzytelności leży do wglądu w Sekretarjacie Sądu Powiatowego w Łabiszynie. — Szubin dnia 15 listopada 1930. Stanisław Synoracki, zarządca upadłości, Szubin.

199

Na wniosek Banku Gospodarstwa Krajowego, Oddział w Poznaniu, zast. przez adwokatów Dr. Prądzyńskiego i Echausta w Poznaniu, jako wierzyciela, przeciwko Zygmuntowi Kozierowskiemu, właścicielowi ziemskiemu w Kamieńcu, jako dłużnikowi, zarządza się, celem ściągnięcia przysługującej wierzycielowi na podstawie wykonalnych zarządzeń egzekucyjnych z dnia 9 grudnia 1930 r., wierzytelności w kwocie 32 477,41 zł. (trzydzieści dwa tysiące czterysta siedmdziesiąt siedm złotych 41 gr.) przymusowy zarząd nieruchomości w gminie Kamieniec położonej, w księdze wieczystej Kamieniec dobra, tom I, wykaz liczba 1, na nazwisko Zygmunta Kozierowskiego, właściciela ziemskiego zapisanej, we własnem posiadaniu Zygmunta Kozierowskiego będącej. Uchwała niniejsza stanowi dla wierzyciela, obłożenie aresztem nieruchomości. Przez obłożenie aresztem, traci dłużnik prawo zarządzania i używania zajętej nieruchomości. Przymusowym zarządcą mianuje się Kazimierza Smulkowskiego, administratora w Goździchowie. Zajęta nieruchomość winna być oddaną w zarząd przymusowemu zarządcy, przez komornika sądowego Rykaczewskiego w Śmiglu. Zarządcę upoważnia się do objęcia w posiadanie powyższej nieruchomości, we własnym zakresie działania. — Śmigiel, dnia 10 grudnia 1930. Sąd Grodzki.

200

Co do majątku kupca Szczepana Błaszczyką we Wrześni, wdraża się z dniem dzisiejszym t. j. **z dniem 11 grudnia 1930 o godz. 12-tej w południe** postępowanie upadłościowe, ponieważ dłużnik stawił wniosek o wdrożenie upadłości, złożył bilans, wykazujący znaczną przewyżkę stanu biernego nad stanem czynnym i zaręczył w miejsce przysięgi że bilans zestawił sumiennie, wedle swej najlepszej wiedzy. Zarządcą masy upadłościowej mianuje się p. Emila Szusta z Wrześni, ul. Poznańska. Wierzytelności należy zgłaszać w Sądzie, najpóźniej do **dnia 29 stycznia 1931 r.** Do powzięcia uchwały, czy mianowany zarządca masy ma pozostać, ewentualnie celem wyboru nowego zarządcy, dalej celem ustanowienia wydziału wierzycieli, a także celem powzięcia uchwały co do kwestyj, wymienionych w § 132 ustawy o upadłościach, wyznacza się w niżej wymienionym Sądzie termin na **dzień 12 lutego 1931 o godz. 10-tej przedpołudniem**, zaś celem zbadania zgłoszonych wierzytelności termin na **dzień 12 lutego 1931 o godz. 10½ przedpołudniem.** Wszystkim, którzy posiadają jakiekolwiek **rzeczy, należące do masy upadłościowej, lub którzy tej** masie są cokolwiek dłużni, zakazuje się owe rzeczy wydawać dłużnikowi upadłemu względnie uiszczać się z długu, a nawet poleca się im, aby najpóźniej do **dnia 29 stycznia 1931 r.** donieśli zarządcy masy o posiadaniu takich rzeczy i o tem, czy przysługują im jakie wierzytelności, z powodu których mieliby prawo żądać odrębnego zaspokojenia z owych rzeczy. — Sąd Powiatowy we Wrześni.

201

W sprawie upadłościowej nad majątkiem kupca Wiktora Cebulskiego w Kępnie, właściciela firmy Wiktor Cebulski, dawniej Bracia Lewek w Kępnie, mianuje się w miejsce zmarłego zawiadowcy, adwokata Dr. Białeckiego z Kępna, zawiadowcą upadłościowym adwokata Włodzimierza Zakrzewskiego w Kępnie. — Kępno, dnia 2-go stycznia 1931. Sąd Grodzki.

Wywołania publiczne i zapozwy.

202

Karol Kadach, mistrz kominiarski i Józef Matyja, urzędnik kolejowy w Kościanie, postawili wniosek na wywołanie zaginionego listu gruntowego dla zapisanego dnia 4 października 1905 długu gruntowego dla poliera murarskiego Jana Woźniaka w Kościanie, w księdze wieczystej Kościan, wykaz liczba 525 pod nr. 4 z 5% odsetkami od 29 września 1905, a odstąpionego wnioskodawcy Karolowi Kadachowi w dniu 10 stycznia 1907. Posiadacza tego listu gruntowego wzywa się, by najpóźniej na terminie **w dniu 21-go sierpnia 1931, przedpołudniem o godzinie 11-tej** w podpisanym Sądzie (pokój L. 18) odbyć się mającym, swoje prawa zgłosił i dokument ten przedłożył, w przeciwnym bowiem razie nastąpi unieważnienie dokumentu. — Kościan, dnia 8 grudnia 1930. Sąd Powiatowy.

203

Wyrokiem wykluczającym tut. Sądu z dnia 1 października 1930 pozbawiono mocy prawnej następujące weksle i to: 1. weksel własny, wystawiony dnia 11 listopada 1929, przez Magistrat Miasta Słupcy, indosowany przez Powszechne Towarzystwo Elektryczne, a płatny w dniu 20 lutego 1930, na kwotę 1000.— zł.; 2. weksel trasowany, wystawiony przez firmę „Elektromierz" A. Englert w Poznaniu, indosowany przez wystawcę, a płatny w dniu 12 grudnia 1929, przez Fr. Dybizbańskiego w Szamotułach, na kwotę 100,— zł.; 3. weksel własny, wystawiony przez Kurczewskiego z Poznania, indosowany przez firmę „Elektromierz" w Poznaniu, a płatny w dniu 10 lutego 1930. na kwotę 95,— zł.; 4. weksel własny, wystawiony dnia 9 listopada 1929, przez firmę „Biuro Technun" właśc. Stanisław Makowski w Poznaniu, a płatny dnia 8 stycznia 1930, na sumę 200,— zł. oraz 5. weksel własny, wystawiony dnia 9-go listopada 1929. przez firmę „Biuro Technun" właśc. Stanisław Makowski w Poznaniu, a płatny dnia 14 kwietnia 1930, na kwotę 299,87 zł. — Poznań, dnia 1 października 1930. Sąd Powiatowy.

204

Wyrokiem wykluczającym tutejszego Sądu z dnia 17 grudnia 1930, pozbawiono mocy książeczkę oszczędnościową nr. 3461 IIIa. 106, wystawioną przez Bank Miasta Poznania, na nazwisko Łucyny Wojciechowskiej z Poznania, opiewającej na kwotę 700 zł. — Poznań, dnia 17 grudnia 1930. Sąd Powiatowy.

205

Rozalja Witkowska z Poznania, wniosła o wywołanie celem wykluczenia właścicieli gruntu Zawady, karta 385, stanowiącego rolę niezabudowaną, o powierzchni 2 ha, 46 a, 90 m², numer parceli 9, Tadeusza Kobylińskiego, Tomasza Kobylińskiego, Wincentego Kobylińskiego, żyjącego ze swą żoną Magdaleną z domu Tykszyńską, w spólności majątkowej, Franciszkę Konieczyńską z domu Kobylińską, żyjącą z mężem Józefem Konieczyńskim w spólności majątkowej, Teklę Grzybowską z domu Kobylińską, żyjącą z mężem Rochem Grzybowskim w spólności majątkowej, którzy są zapisanymi właścicielami wymienionego gruntu, wzywa się aby zgłosili swe prawo w tutejszym Sądzie, pokój 69, najpóźniej w terminie wy**znaczonym na dzień 18 lutego 1931 o godz. 12-tej w poł.,**

gdyż w przeciwnym razie nastąpi ich wykluczenie. — Poznań, dnia 29 grudnia 1930. Sąd Powiatowy.

206

Wyrokiem wykluczającym tutejszego Sądu z dnia 5 grudnia 1930, pozbawiono mocy prawnej list gruntowy z dnia 13 października 1906, dla długu gruntowego, zapisanego w księdze wieczystej Poznań Stare Miasto, tom IV, lwh. 118, w dziale III, pod lb. 19 i tom V, wykaz 434, w dziale III, pod lb. 18, na rzecz kupca Georga Wassermanna, w kwocie 10 000 marek. — Poznań, dnia 5 grudnia 1930. Sąd Powiatowy.

207

Liceum Krzemienieckie w Krzemieńcu, na Wołyniu, wniosło o pozbawienie mocy weksla trasowanego, wystawionego w dniu 4 grudnia 1929, przez Liceum Krzemienieckie, na zlecenie własne, a płatnego w Poznaniu w dniu 21 stycznia 1930, przez firmę Koraszewski i Marweg z Poznania, na kwotę 1 000 zł. Posiadacza weksla wzywa się, aby się zgłosił w tutejszym Sądzie, pokój 69, najpóźniej w terminie w **dniu 18 marca 1931 o godz. 12-tej w południe** i okazał weksel Sądowi, gdyż w przeciwnym wypadku weksel zostanie pozbawiony mocy prawnej. — Poznań, dnia 3 stycznia 1931. Sąd Grodzki.

208

Ogrodnik Stanisław Brzeczkowski w Inowrocławiu, ul. Marulewska 20, wystąpił z wnioskiem o wywołanie nieznanych spadkobierców, mężatki Bronisławy Brzeczkowskiej z domu Barańska, która na ostatku zamieszkiwała w Inowrocławiu, przy ul. Marulewskiej 20, a zmarła 9 stycznia 1923. Spadkobierców po zmarłej Bronisławie Brzeczkowskiej wzywa się, aby w niżej oznaczonym Sądzie stawili się najpóźniej na terminie **dnia 28 lipca 1931 o godz. 1-tej przedpołudniem** i zgłosili swoje prawa do spadku, poparte odpowiedniemi dokumentami, gdyż inaczej zostanie wydany wyrok wykluczający spadkobierców nieznanych. — Inowrocław, dnia 2 stycznia 1931 r. Sąd Grodzki.

209

List hipoteczny z dnia 23 maja 1908 r. na zapisaną w księdze wieczystej Dobrzyca, tom III, karta 109, w dziale III, pod nr. 7, hipotekę dla pożyczki w kwocie 2000 mk. wraz 6% odsetkami na rzecz „Vorschussverein" Spółdzielni z nieograniczoną odpowiedzialnością w Dobrzycy, zaginął i na wniosek właściciela nieruchomości, Mieczysława Stachowiaka, kupca w Dobrzycy, który wierzytelność spłacił, ma być pozbawiony mocy. Posiadacza tego dokumentu wzywa się, by najpóźniej w terminie wywoławczym, który wyznacza się na **dzień 2 maja 1931 o godz. 10-tej przedpołudniem** w niżej podpisanym Sądzie, pokój 9, zgłosił swe prawa i list hipoteczny przedłożył, w przeciwnym razie list ten zostanie pozbawiony mocy. — Koźmin, dnia 2 stycznia 1931. Sąd Grodzki.

210

Mistrz rzeźnicki Ignacy Jończyk w Moszczenicach, pow. Piotrków, dawniej w Buku, postawił wniosek o wywołanie listów hipotecznych dla hipotek: a) 6000 mk. z $6^1/_2$% odsetkami, zapisanej w księdze wieczystej Buk, tom I, wykaz liczba 15, dział III, pod liczb. 32, na rzecz Banku Ludowego, Sp. z n. odp. w Poznaniu-Jeżyce; b) 5000 mk. z 5% odsetkami zapisanej w księdze wieczystej Buk, tom I, wykaz liczba 15, dział III, pod liczb. 33, na rzecz Banku Związku Spółek Zarobkowych w Poznaniu. Posiadacza tych dokumentów wzywa się, by najpóźniej w terminie w **dniu 16 marca 1931 o godz. 11-tej przedpołudniem** w podpisanym Sądzie, pokój liczba 20, swoje prawa zgłosił, w przeciwnym bowiem razie nastąpi unieważnienie dokumentów. — Grodzisk, dnia 23-go grudnia 1930. Sąd Powiatowy.

211

Wierzyciel hipoteczny Karol Kottke, starszy sekretarz rejencyjny w Podsdamie w Niemczech, postawił wniosek na wywołanie rzekomo zaginionego częściowego listu hipotecznego na hipotekę, zapisaną w księdze wieczystej Kocanowo, wykaz 8, dział III, l. 13. List ten został wystawiony przez tutejszy Sąd w dniu 15 czerwca 1896 i dotyczy wierzytelności o resztę ceny kupna w sumie 3 000,— mk. z 5% odsetkami od 1 października 1894, stosownie do kontraktu kupna-sprzedaży z dnia 7 sierpnia 1894. Posiadacza tego dokumentu wzywa się, by najpóźniej na terminie w **dniu 5 maja 1931 o godz. 12-tej w południe** w podpisanym Sądzie, pokój 10, odbyć się mającym, swoje prawa zgłosił i dokument ten przedłożył, w przeciwnym bowiem razie nastąpi unieważnienie dokumentu. — Pobiedziska, dnia 5 stycznia 1931. Sąd Grodzki.

212

Kazimierz Wąsowicz, mistrz stolarski w Buku, zastąp. przez adwokata Dr. Majchrzyckiego w Grodzisku, postawił wniosek na wywołanie listu hipotecznego dla hipoteki 4000 mk. z % zapisanej na nieruchomości Buk, wykaz liczba 100, pod liczb. 11, dla Banku Ludowego w Buku. Posiadacza tego dokumentu wzywa się, by najpóźniej na terminie w **dniu 16 marca 1931 o godz. $10^1/_2$** w podpisanym Sądzie, pokój liczba 11, odbyć się mającym, swoje prawa zgłosił i dokument ten przedłożył, w przeciwnym bowiem razie nastąpi unieważnienie dokumentu. — Grodzisk, dnia 16 grudnia 1930. Sąd Powiatowy.

213

Walentyna Wąsowiczowa z domu Trenner w Buku, zastąp. przez adwokata Dr. Majchrzyckiego w Grodzisku, wniosła o wywołanie wierzyciela hipotecznego, zapisanej na jej nieruchomości Buk, wykaz liczba 101, w dziale III, pod liczbą 15, dla Maksa Jonasa, dawniej w Poznaniu, obecnie nieznanego miejsca pobytu. Wyżej wymienionego wierzyciela wzywa się, aby najpóźniej w terminie wyznaczonym na **dzień 16 marca 1931 o godz. $10^1/_2$ przedpołudniem** w niżej oznaczonym Sądzie, pokój nr. 11, swoje prawa do powyższej hipoteki zgłosił, w przeciwnym razie zostanie ze swemi prawami wykluczony. — Grodzisk, dnia 16 grudnia 1930. Sąd Powiatowy.

214

Wilhelm Hübscher, rolnik w Jasnempolu, wystąpił z wnioskiem, by swego brata piekarza Pawła Hübschera, urodzonego dnia 26 września 1897 r., który na ostatku mieszkał w Krotoszynie, a w roku 1914 powołany do armji niemieckiej i zaginął, uznać za zmarłego. Wspomnianego zaginionego wzywa się, aby w niżej oznaczonym Sądzie stawił się najpóźniej na terminie **dnia 6 sierpnia 1931 o godz. 12-tej w południe,** gdyż inaczej zostanie uznany za zmarłego. Wszyscy, którzyby mieli jaką wiadomość o życiu lub śmierci zaginionego, winni o tem donieść Sądowi, najpóźniej w terminie powyższym. — Krotoszyn, dnia 17 grudnia 1930. Sąd Powiatowy.

215

Helena Plutowa z Raczyc, powódka, zastąpiona przez adwokata Garlińskiego w Ostrowie, wniosła dnia 26-go sierpnia 1930, przeciwko Marjannie Grześkowiak, dawniej w Pogorzeli, obecnie nieznanego miejsca pobytu, skargę o pretensję 1 180 zł. z wnioskiem o wyznaczenie terminu do ustnej rozprawy, na którym stawi wniosek: I. Pozwana winna zapłacić powódce 1 180 zł. z ustawowemi odsetkami od dnia skargi. II. Pozwana ponosi koszta sporu. III. Wyrok jest tymczasowo wykonalny za lub bez kaucji. Na skutek powyższej skargi wyznaczony został termin do ustnej rozprawy na **dzień 11-go marca 1931 o godz. 10-tej przedpołudniem** przed Sądem Okręgowym w Ostrowie, sala 32 I. ptr., na który to termin wzywa się pozwaną, by powierzyła swe zastępstwo adwokatowi, dopuszczonemu do wykonywania zawodu adwokackiego w sądach b. dzielnicy pruskiej. — Ostrów, dnia 2 stycznia 1931. Wydział Cywilny III. Sądu Okręgowego. Goldgor mp.

216

W sprawie firmy „Młynotwórnia" Tow. Akc. Wytwórnia Maszyn Młyńskich w Rogoźnie Wlkp. — powódki — zastąpionej przez adwokata J. Sławka w Rogoźnie, przeciw J. Walkowskiemu, właśc. przedsiębiorstwa naftowego w Poznaniu, ul. Fr. Ratajczaka 2, obecnie nieznanego z miejsca pobytu — pozwanemu — o pretensję wekslową. Nad skargą wyznaczono termin do ustnej rozprawy przed I. Wydziałem Cywilnym Oddział 5 w Poznaniu na **dzień 26 lutego 1931 o godz. 10-tej przedpołudniem,** sala 36 parter, na który wzywa się pozwanego z tem, że winien do swego zastępstwa obrać adwokata uprawnionego do występowania przed sądami byłej dzielnicy pruskiej. W terminie zastępca powódki wniesie: 1. Zasądza się pozwanego na zapłacenie po-

wódce 10 000,— zł. z 10% odsetkami od sumy 2 000,— zł. od 8. 3. 1927 r., od sumy 3 000,— zł. od 10. 3. 1927 r., od sumy 3 000,— zł. od 13. 3. 1927 r., od sumy 2 000,— zł. od 16. 3. 1927 r. oraz 135,— zł. kosztów protestu i 1/6% prowizji ricambia. 2. Na ponoszenie kosztów sporu. 3. O uznanie wyroku za tymczasowo wykonalny. — Poznań, dnia 9 stycznia 1931. Sekretarjat I, Sekcja 5 Sądu Okręgowego.

Sprawy Spółek i rej. handlowy.

217

W tutejszym rejestrze stowarzyszeń wpisano dnia 12 grudnia 1930 pod Liczbą 413: „Stowarzyszenie Lokatorów Domów Magistrackich w Poznaniu", Poznań. Statut sporządzono dnia 17 maja 1930. Zarząd stanowią: Antoni Piotrowski, Stefan Weber, Adolf Taedling, Józef Matłoka, Ignacy Wieczorek, Antonina Fietz, Stefan Gudzbeler, Tomasz Maciejewski, wszyscy z Poznania. — Poznań, dnia 5 stycznia 1931. Sąd Grodzki.

218

W naszym rejestrze stowarzyszeń zapisano dziś pod nr. 21 „Towarzystwo Szkoły Przemysłowo-Handlowej Żeńskiej" z siedzibą w Lesznie. Statut sporządzono dnia 17 marca 1930 r. Członkami zarządu są: Józef Przygodzki, inżynier, Stefan Tuliszka, mistrz koszykarski, Stanisława Orłowska, przełożona szkoły przemysłowo-handlowej żeńskiej, Józef Wstawski, adwokat, wszyscy z Leszna. — Leszno, dnia 17 grudnia 1930. Sąd Powiatowy.

Zapisy w rejestrze majątkowym.

219

W dniu 4 grudnia 1930 r. wpisano w rejestrze małżeńskich praw majątkowych strona 1974, co następuje: Małżonkowie Władysław Tadeja, robotnik w Kicku i Zofja z domu Geisler. Na mocy kontraktu małżeńskiego z dnia 22 maja 1929 r. (rej. not. nr. 407 na rok 1929 notarjusza Mielcarka) zawarto ogólną wspólność majątkową małżeńską według zasad kodeksu cywilnego z wykluczeniem dalszego jej trwania z dziećmi na wypadek śmierci jednego z małżonków. Sąd Powiatowy w Inowrocławiu.

220

W tutejszym rejestrze małżeńskich praw majątkowych wpisano w dniu 13 grudnia 1930 r. na stronicy 1980 co następuje: Małżonkowie: Szlomo Szlingenbaum w Inowrocławiu, ul. Krótka 1 i Hendela z domu Czerniak. Na mocy kontraktu małżeńskiego z dnia 1 kwietnia 1930 r. (Nr. Rep. 123 notarjusza Czesława Głoszowskiego w Sompolnie) zawarto zupełny rozdział majątkowy z tem, że przedmioty w kontrakcie wymienione stanowią mienie zastrzeżone żony, a dorobek stanowić będzie wspólność małżonków. Sąd Powiatowy w Inowrocławiu.

221

W tutejszym rejestrze majątkowym wpisano dziś pod nr. 803, że Jan Wojtyczka II i jego żona Juljanna z domu Chudziak zamieszkali w Pomocnem postanowili ogólną wspólność majątkową z wykluczeniem dalszego jej trwania po śmierci jednego z małżonków. — Jutrosin, dnia 23 grudnia 1930 r. Sąd Powiatowy.

222

W tutejszym rejestrze małżeńskich praw majątkowych wpisano dnia 2 grudnia 1930 na stronie 4700, że Jaworowski Wacław, magister ekonomji i Leonja, owdowiała Szczepkowska, z domu Grabska z Poznania, umową notarjalną z dnia 12 listopada 1930 zaprowadzili rozdział majątkowy według przepisów kodeksu cywilnego, z wykluczeniem prawa zarządu nad majątkiem żony przez męża. — Poznań, dnia 19 grudnia 1930. Sąd Powiatowy.

223

W tutejszym rejestrze małżeńskich praw majątkowych wpisano dnia 2 grudnia 1930 na stronie 4701, że Kabza Władysław, nadleśniczy i Kazimiera z domu Szymczak z Puszczykowa, umową notarjalną z dnia 17 października 1930 r. zaprowadzili całkowity rozdział majątkowy, z wykluczeniem prawa zarządu i pobierania użytków majątku żony przez męża. — Poznań, dnia 2 grudnia 1930 r. Sąd Powiatowy.

224

W tutejszym rejestrze małżeńskich praw majątkowych wpisano dnia 2 grudnia 1930 na stronie 4702, że Fitzke Paweł (Paul), rolnik i Elza z domu Schulz z Sasinowa, umową notarjalną z dnia 31 stycznia 1930 zaprowadzili ogólną wspólność majątkową w myśl przepisów kodeksu cywilnego, z wykluczeniem dalszego trwania umowy po śmierci jednego z małżonków. — Poznań, dnia 18 grudnia 1930. Sąd Powiatowy.

225

W tutejszym rejestrze małżeńskich praw majątkowych wpisano dnia 5 grudnia 1930 na stronie 4703, że Bogajewicz Bronisław, rzeźnik i Petronela z domu Waligóra z Głuszyna, umową notarjalną z dnia 26 maja 1930 zaprowadzili ogólną wspólność majątkową w myśl przepisów niemieckiego kodeksu cywilnego, z wykluczeniem dalszego trwania wspólności po śmierci jednego z małżonków. — Poznań, dnia 18 grudnia 1930. Sąd Powiatowy.

226

W tutejszym rejestrze małżeńskich praw majątkowych wpisano dnia 5 grudnia 1930 na stronie 4704, że Zdyb Ludwik, robotnik i Rozalja z domu Łukaszyk z Więckowic, powiat poznański, umową notarjalną z dnia 2-go września 1930 zaprowadzili ogólną wspólność majątkową w myśl przepisów niemieckiego kodeksu cywilnego, z wykluczeniem jednakże dalszego trwania wspólności po śmierci jednego z małżonków. — Poznań, dnia 18 grudnia 1930. Sąd Powiatowy.

227

W tutejszym rejestrze małżeńskich praw majątkowych wpisano dnia 5 grudnia 1930 na stronie 4705, że Cykowiak Ludwik, robotnik i Jadwiga z domu Jabłońska z Dopiewa, umową notarjalną z dnia 2 czerwca 1930 zaprowadzili ogólną wspólność majątkową w myśl przepisów kodeksu cywilnego, z wykluczeniem dalszego trwania wspólności po śmierci jednego z małżonków. — Poznań, dnia 18 grudnia 1930. Sąd Powiatowy.

228

W tutejszym rejestrze małżeńskich praw majątkowych wpisano dnia 5 grudnia 1930 na stronie 4706, że Skubiszyński Edmund, urzędnik pocztowy i Salomeja z domu Zimna z Poznania-Gołęcin, umową notarjalną z dnia 7 października 1930 zaprowadzili ogólną wspólność majątkową w myśl przepisów kodeksu cywilnego, z wykluczeniem dalszego trwania wspólności po śmierci jednego z małżonków. — Poznań, dnia 18 grudnia 1930. Sąd Powiatowy.

229

W tutejszym rejestrze małżeńskich praw majątkowych wpisano dnia 5 grudnia 1930 na stronie 4707, że Bączyński Leon, rolnik i Władysława z domu Krause z Potaszu, umową notarjalną z dnia 4 grudnia 1929 zaprowadzili ogólną wspólność majątkową w myśl przepisów niemieckiego kodeksu cywilnego, z wykluczeniem dalszego trwania wspólności po śmierci jednego z małżonków. — Poznań, dnia 18 grudnia 1930. Sąd Powiatowy.

230

W tutejszym rejestrze małżeńskich praw majątkowych wpisano dnia 5 grudnia 1930, że Sawiński Władysław, kupiec i Wiktorja z domu Śmigielska z Poznania, umową notarjalną z dnia 23 października 1930 zaprowadzili zupełny rozdział majątkowy, z wykluczeniem prawa użytkowania i administrowania majątkiem żony przez męża. Poznań, dnia 18 grudnia 1930. Sąd Powiatowy.

231

W tutejszym rejestrze małżeńskich praw majątkowych wpisano dnia 5 grudnia 1930 na stronie 4709, że Walczak Kazimierz, ślusarz kolejowy i Joanna z domu Wiśniewska z Poznania, umową notarjalną z dnia 12 listopada 1930 r. zaprowadzili pełny rozdział majątkowy, z wy-

kluczeniem prawa zarządu i użytkowania majątku żony przez męża. — Poznań, dnia 18 grudnia 1930. Sąd Powiatowy.

232

W tutejszym rejestrze małżeńskich praw majątkowych wpisano dnia 10 grudnia 1930 na stronie 4710, że Kujawa Wojciech, kupiec i Pelagja z domu Sadowska z Poznania, umową notarjalną z dnia 3 listopada 1930 uchylili prawo męża do zarządu i użytkowania majątku żony. Poznań, dnia 18 grudnia 1930. Sąd Powiatowy.

233

W tutejszym rejestrze małżeńskich praw majątkowych wpisano dnia 10 grudnia 1930 na stronie 4711, że Niwiński Zygmunt, rolnik i Gabryela z domu Smorawińska z Poznania, umową notarjalną z dnia 20 czerwca 1930 zaprowadzili zupełny rozdział majątkowy, z wykluczeniem prawa administrowania i użytkowania majątku żony przez męża. — Poznań, dnia 18 grudnia 1930. Sąd Powiatowy.

234

W tutejszym rejestrze małżeńskich praw majątkowych wpisano dnia 10 grudnia 1930 na stronie 4712, że Szyguła Józef, rolnik i Stanisława z domu Adamska z Modrza, umową notarjalną z dnia 13 listopada 1930 zaprowadzili ogólną wspólność majątkową w myśl przepisów kodeksu cywilnego, z wykluczeniem dalszego trwania wspólności po śmierci jednego z małżonków. — Poznań, dnia 18 grudnia 1930. Sąd Powiatowy.

235

W tutejszym rejestrze małżeńskich praw majątkowych wpisano dnia 10 grudnia 1930 na stronie 4713, że Sałata Antoni, obuwnik i Agnieszka z domu Krystkowiak, owdowiała Nowacka z Rataj, umową notarjalną z dnia 13 października 1930 zaprowadzili ogólną wspólność majątkową po myśli ustawy cywilnej, z wykluczeniem dalszego trwania wspólności po śmierci jednego z małżonków. — Poznań, dnia 18 grudnia 1930. Sąd Powiatowy.

236

W tutejszym rejestrze małżeńskich praw majątkowych wpisano dnia 17 grudnia 1930 na stronie 3466, że mistrz rzeźnicki Teodor Biskupski i Franciszka z Hoppelów w Poznaniu, umową notarjalną z dnia 3 listopada 1930 znieśli ogólną wspólność majątkową i zaprowadzili zupełny rozdział majątkowy, z wykluczeniem prawa zarządzania i użytkowania majątku żony przez męża. — Poznań, dnia 18 grudnia 1930. Sąd Powiatowy.

237

W tutejszym rejestrze małżeńskich praw majątkowych wpisano dnia 17 grudnia 1930 na stronie 4722, że Stachowiak Jan, robotnik i Małgorzata z domu Przybylska z Poznania, umową notarjalną z dnia 10 listopada 1930 zaprowadzili wspólność majątkową według przepisów kodeksu cywilnego, z wykluczeniem dalszego trwania wspólności po śmierci jednego z małżonków. — Poznań, dnia 19 grudnia 1930. Sąd Powiatowy.

238

W tutejszym rejestrze małżeńskich praw majątkowych wpisano dnia 17 grudnia 1930 na stronie 4721, że Łakomy Franciszek, rolnik i Katarzyna z domu Buchtówna w Kobylnikach, umową notarjalną z dnia 9 października 1930 zaprowadzili ogólną wspólność majątkową według przepisów niemieckiego kodeksu cywilnego. — Poznań, dnia 19 grudnia 1930. Sąd Powiatowy.

239

W tutejszym rejestrze małżeńskich praw majątkowych wpisano dnia 17 grudnia 1930 na stronie 4716, że Sroczyński Wincenty, budowniczy i Helena z domu Frost z Poznania, umową z dnia 19 listopada 1912 zaprowadzili rozdział majątku, z wykluczeniem prawa męża do zarządu i pobierania użytków z majątku żony. — Poznań, dnia 19 grudnia 1930. Sąd Powiatowy.

240

W tutejszym rejestrze małżeńskich praw majątkowych wpisano dnia 17 grudnia 1930 na stronie 4715, że Schipper Gustaw, mistrz fryzjerski i Władysława z domu Mazurek z Poznania, umową notarjalną z dnia 5 listopada 1930 r. zaprowadzili zupełny rozdział majątkowy, z wykluczeniem prawa administrowania i użytkowania majątku żony przez męża. — Poznań, dnia 19 grudnia 1930. Sąd Powiatowy.

241

W tutejszym rejestrze małżeńskich praw majątkowych wpisano dnia 17 grudnia 1930 na stronie 4717, że Przybylski Marcin, robotnik i Marjanna z domu Hoffa z Sasinowa, umową notarjalną z dnia 15 listopada 1930 zaprowadzili ogólną wspólność majątkową w myśl przepisów niemieckiego kodeksu cywilnego, z wykluczeniem dalszego trwania wspólności po śmierci jednego zmałżonków. — Poznań, dnia 19 grudnia 1930 Sąd Powiatowy.

242

W tutejszym rejestrze małżeńskich praw majątkowych wpisano dnia 17 grudnia 1930 na stronie 4714, że Kosmowski Ludwik, rolnik i Józefa z domu Ciesielska z Promna, umową notarjalną z dnia 16 sierpnia 1930 zaprowadzili ogólną wspólność majątkową w myśl przepisów niemieckiego kodeksu cywilnego, z wykluczeniem dalszego trwania umowy po śmierci jednego z małżonków. — Poznań, dnia 19 grudnia 1930. Sąd Powiatowy.

243

W tutejszym rejestrze małżeńskich praw majątkowych wpisano dnia 17 grudnia 1930 na stronie 4720, że Frąckowiak Franciszek, rolnik i Marjanna z domu Kozak, owdowiała Rzyminiakowa z Żegrza, umową notarjalną z dnia 10 listopada 1930 zaprowadzili ogólną wspólność majątkową po myśli kodeksu cywilnego, z wykluczeniem jednakże dalszego trwania wspólności po śmierci jednego z małżonków. — Poznań, dnia 19 grudnia 1930. Sąd Powiatowy.

244

W tutejszym rejestrze małżeńskich praw majątkowych wpisano dnia 17 grudnia 1930 na stronie 4719, że Drygas Kazimierz, przemysłowiec i Marta z domu Kosidowska z Poznania, umową notarjalną z dnia 23 lipca 1930 zaprowadzili rozdział majątku, z wykluczeniem zarządu i użytkowania majątku żony przez męża. — Poznań, dnia 19 grudnia 1930. Sąd Powiatowy.

245

W tutejszym rejestrze małżeńskich praw majątkowych wpisano dnia 2 grudnia 1930 na stronie 4698, że Zembaty Franciszek Adam, kupiec i Wiktorja z domu Kramer z Poznania, umową notarjalną z dnia 11 listopada 1930 r. zaprowadzili zupełny rozdział majątkowy, z wykluczeniem prawa administrowania i użytkowania majątku żony przez męża. — Poznań, dnia 19 grudnia 1930. Sąd Powiatowy.

246

W tutejszym rejestrze małżeńskich praw majątkowych wpisano dnia 2 grudnia 1930 na stronie 4699, że Feiwel Febus, kupiec i Rifka z domu Krysztal z Poznania, umową notarjalną z dnia 30 sierpnia 1930 zaprowadzili zupełny rozdział majątkowy, z wykluczeniem prawa administrowania i użytkowania majątku żony przez męża. — Poznań, dnia 19 grudnia 1930. Sąd Powiatowy.

247

W tutejszym rejestrze majątkowym wpisano dziś pod Nr. 804, że Brunon Bobkiewicz, kupiec z Jutrosina i żona jego Agnieszka z domu Durska, umową z dnia 12 grudnia 1930 wykluczyli zarząd i użytkowanie męża nad majątkiem żony. — Jutrosin, dnia 27 grudnia 1930. Sąd Powiatowy.

Prenumerata kwartalna 4,50 zł. Ogłoszenia: wiersz dwułamowy 1,— zł. Cena pojedyńcz. egzemplarza 75 gr.
Adres redakcji i administracji: Poznań, ul. Gołębia 1. Telefon: 4211. Konto czekowe P. K. O. Nr. 212055.

Tłoczono w Drukarni Państwowej w Poznaniu, ulica Składowa 3.

SPRAWOZDANIE

Podkomisji lustracyjnej Komisji prawno-administracyjnej Sejmiku Wojewódzkiego z lustracji zakładów i przedsiębiorstw krajowych w wrześniu, październiku i grudniu 1930 r.

Podkomisja lustracyjna, złożona z posłów pp. Dr. Krotoskiego, Palędzkiego i Michalskiego, zwiedziła zakłady krajowe we wrześniu, październiku i grudniu 1930 r. a mianowicie:

dnia 22 września 1930 r. Zakład Psychjatryczny Owińska, zakłady wychwawcze w Antoniewie i Szubinie,

dnia 23 września 1930 r. Zakład dla Ociemniałych w Bydgoszczy, Sanatorjum dla Piersiowo-Chorych w Smukale oraz Zakład Psychjatryczny w Dziekance,

dnia 3 października 1930 r. Zakład dla Głuchoniemych i Zakład Psychjatryczny w Kościanie oraz Zakład dla Korygendów i Ubogich w Bojanowie,

dnia 4 października 1930 r. Zakład Wychowawczy w Cerekwicy oraz Zakład dla Ubogich w Śremie,

dnia 16 grudnia 1930 r. Zakład Pracy Dobrowolnej w Łaskach pod Wieleniem oraz Schronisko dla Alkoholików w Gościejewie pod Rogoźnem,

dnia 17 grudnia 1930 r. Zakład dla Głuchoniemych w Poznaniu oraz Klinikę dla Kobiet i Szkołę Położnych w Poznaniu,

dnia 18 grudnia 1930 r. Muzeum Wielkopolskie wraz z oddziałami przedhistorycznym i przyrodniczym,

razem więc 15 zakładów krajowych, dzielących się na:

a) zakłady lecznicze (Dziekanka, Owińska, Kościan, Klinika dla Kobiet w Poznaniu, Smukała, Gościejewo),

b) zakłady przytułkowe (w Śremie dla starców i nieuleczalnie chorych, w Bojanowie dla korygendów i przymusowej pracy wraz z oddziałem dla starców z zakładu śremskiego, w Laskach dla dobrowolnej pracy),

c) zakłady kulturalno-naukowe (Muzeum Wielkopolskie oraz odziały przedhistoryczny i przyrodniczy),

d) zakłady-oświatowo-wychowawcze (dla zaniedbanej młodzieży, w Antoniewie, Szubinie i Cerekwicy, dla głuchoniemych w Poznaniu i w Kościanie, dla ociemniałej młodzieży w Bydgoszczy.

Nawiązując do sprawozdania zeszłorocznego (druk sejmikowy Nr. II/283) Podkomisja lustracyjna ogranicza się w swych spostrzeżeniach tylko do tych zmian, jakie zaszły od ostatniej lustracji i podaje wyłącznie te postulaty i życzenia, jakich spełnienie w interesie naszych zakładów krajowych poczytuje w bliższej czy dalszej przyszłości za nieodzowne lub przynajmniej pożądane.

A. Zakłady lecznicze.

1. Wojewódzki Zakład Psychjatryczny w Dziekance.

W obecnym roku sprawozdawczym t. j. od 1 kwietnia 1930 r. wykonano tam inwestycje wymienione w sprawozdaniu Wydziału Wojewódzkiego za rok 1929/30 (patrz załącznik do druku sejmikowego Nr. II/340) str. 169. Tem samem wykonano wszystko, co było możliwe w ramach kredytów budżetowych.

Na przyszłość byłyby potrzebne w miarę możliwości finansowych następujące inwestycje:

1) 15 pawilonów potrzebuje koniecznie całkowitego remontu malarskiego ze względów higjenicznych, ponieważ są bardzo brudne i od kilkunastu lat nie malowane;

2) bruki i chodniki zakładowe wymagają naprawy względnie przełożenia i położenia płyt cementowych;

3) konieczne jest zakupienie elektrycznej stacji kontrolnej do kontroli pielęgniarskiej służby nocnej na oddziałach; zakład posiada stare zegary kontrolne, które są zepsute i nie działają;

4. zakład potrzebuje koniecznie urządzenia instytutu fizykalno-terapeutycznego ze względu na potrzeby lecznicze, gdyż szpital o tym ogromie co Dziekanka, przyjmujący chorych na leczenie, powinien posiadać wszelkie środki lecznicze. Pod względem aparatów medycznych brakuje aparat roentgenowski;

5. bardzo potrzebne jest wybudowanie budynku warsztatowego, w którym

pomieściłyby się warsztaty: stolarski, tkacki, szewcki, krawiecki, siodlarski, tapicerski, introligatorski, klockarnia, malarski i murarski.

2. Wojewódzki Zakład Psychjatryczny w Owińskach.

Wykonano inwestycje wymienione w sprawozdaniu Wydziału Wojewódzkiego na str. 185 i temsamem w ramach kredytów budżetowych wykonano wszystko co było możliwe.

Pozatem zakład wykazuje następujące dalsze braki, które w przyszłości należałoby usunąć w miarę możliwości finansowych:

1) wobec małego terenu zakładu koniecznem jest zakup roli celem umożliwienia szerszego zatrudnienia pacjentów, którzy składają się przeważnie z warstw rolniczych i robotniczych. Równocześnie powiększyłyby się zyski z gospodarstwa rolnego;
2) palącą jest sprawa pobudowania domu mieszkalnego dla dwóch żonatych lekarzy, ponieważ w obecnych warunkach zakład już więcej lekarzy przyjąć nie może; żonaci lekarze omijają Owińska, mając obecnie przy otwarciu kilku nowych zakładów w Polsce możność znalezienia zatrudnienia w zakładach poza województwem poznańskiem (Choroszcza, Gostynin, Chełm, Świeck);
3. pobudowanie domu mieszkalnego dla 4 pracowników kasowych i biurowych, którzy pracują już kilka lat w zakładzie i starzejąc się, również domagać się będą mieszkania służbowego dla żonatych;
4. pobudowanie narazie 3 domków mieszkalnych dla pielęgniarzy żonatych;
5. pobudowanie w nowym zakładzie domu warsztatowego, ponieważ obecne warsztaty mieszczą się po piwnicach i strychach i nie odpowiadają wymogom higjeny;
6. pobudowanie domu desinfekcyjnego, przeznaczonego do desinfekcji parowej łóżek i rzeczy zmarłych i zakaźnie chorych. Obecna komora desinfekcyjna mieści się w piwnicy i nie odpowiada przepisom sanitarnym;
7. w razie zakupu roli koniecznem jest rozbudowanie gospodarstwa rolnego: stodoła, wozownia, stajnia, obora, świniarnia, pawilon dla chorych, zatrudnionych w rolnictwie;
8. koniecznem jest wiercenie nowych źródeł, zaopatrujących zakład we wodę, ponieważ okazało się, że obecne źródła są za miałkie i zawierają zarazki zakaźne, np. tyfusu brzusznego, który mimo szczepień ochronnych pojawia się od dziesiątek lat bądź epidemicznie, bądź sporadycznie w zakładzie;
9. obecny basen wody na wieży ciśnień jest za mały na potrzeby zakładu, wskutek czego w nocy wody niema, co spowodować może łatwo nieobliczalne następstwa w razie pożaru.

3. Wojewódzki Zakład Psychjatryczny w Kościanie.

W ostatnim roku pojemność zakładu została powiększona o 100 łóżek.

Zakład został gruntownie odnowiony.

Separatki, ciemne i niehigjeniczne, zostały skasowane jako nieprzydatne do użytku pielęgnacji psychjatrycznej. Wprowadzono i przestrzega się z powodzeniem metodę niekrępowania pacjentów.

Otworzono przy zakładzie opiekę pozazakładową, która daje wielkie korzyści lecznicze. W opiece pozazakładowej dziś już znajduje się ca 8% wszystkich leczonych pacjentów zakładu.

Wprowadzono na terenie zakładu wyłącznie dla pacjentów, miejscową monetę obiegową jako czynnik:

a) pociągający pacjenta ku życiu społecznemu,
b) zwiększający jego chęć, a co za tem idzie — wydajność pracy,
c) powściągający przed wyrządzaniem zakładowi rozmyślnych szkód, (bowiem za szkody płaci pacjent zrealizowanym w ten sposób zarobkiem).

Dokonano rozszerzenia istniejących warsztatów oraz założono następujące warsztaty: ceramiczny, tekstylny, sznycerski, koszykarski, które są obsługiwane wyłącznie przez pacjentów zakładu.

W przyszłości należałoby wykonać:

1. skanalizowanie zakładu (zakład posiada przestarzały, beczkowy system do usuwania odchodów, który jest bardzo niehigjeniczny; zaprowadzenie kanalizacji dla odchodów nie nasuwa większych trudności, ponieważ mogłaby zostać dołączona do istniejącej już kanalizacji deszczowej);
2. założenie całkowicie nowej sieci telefonicznej (dotychczasowa sieć jest przestarzała; ciągła reperacja jej nie popłaca się, a złe funkcionowanie telefonów może odbić się fatalnie na bezpieczeństwie chorych);

3. przerobienie parterowej środkowej części klasztoru na zarząd (Dyrekcję zakładu, oraz urządzenie tamże wjazdu do zakładu, co jest podyktowane zarówno względami technicznemi, architektoniczno - estetycznemi, jak nawet reklamowemi jako, że nawet na zewnątrz będzie się prezentował zakład bardzo korzystnie;
4. odnowienie kuchni;
5. ogrodzenie cmentarza;
6. dla normalnego rozwoju zakładu psychjatrycznego, jest czynnikiem wybitnie hamującym, utrzymywanie na swoim terenie zupełnie obcego ciała administracyjnego, w postaci zakładu dla głuchoniemych; z powodu tego zakład:
   a) musi ograniczać się z celową ekspansją chorych, jako że wpływa to rzekomo szkodliwie na wychowanków (głuchoniemych),
   b) nie może zapewnić dostatecznego bezpieczeństwa dla chorych na terenie zakładu, ponieważ na tym samem terenie znajduje się wiele osób dla zakładu psychjatrycznego postronnych (nauczyciele dla głuchoniemych i ich rodziny), dla których nakazy psychjatrji nie są obowiązujące i które dyrekcji zakładu psychjatrycznego nie podlegają.

4. Wojewódzka Klinika dla Kobiet i Szkoła Położnych w Poznaniu.

Wykonano inwestycje, wymienione w sprawozdaniu Wydziału Wojewódzkiego na str. 193. Pozatem należałoby w przyszłości w miarę możliwości finansowych usunąć następujące braki:

1. najpilniejszą sprawą jest założenie domowej sieci telefonicznej dla usprawnienia biegu pracy Kliniki;
2. niemożność izolowania zakaźnie chorych, jest z niebezpieczeństwem połączona dla Kliniki. Zdarzały się wypadki, że szkarlatyna, którą nie było można należycie i w czas izolować, przerzuciła się na szkołę położnych, którą dla tego w części trzeba było zamknąć;
3. w końcu wymaga gruntownego remontu urządzenie kuchni. Jest ono tak przestarzałe i zniszczone, a w dodatku pomieszczenie tak niekorzystne, że spieszna zmiana i tutaj należy do nagłych i koniecznych spraw.

5. Wojewódzkie Sanatorjum dla Piersiowo-Chorych w Smukale.

Wykonano inwestycje, wymienione w sprawozdaniu Wydziału Wojewódzkiego na str. 214/15.

Potrzeby Sanatorjum na przyszłość są następujące:

1. doprowadzenie do końca odnowienia zakładu i werand. Odnowiono już prawie wszystkie ubikacje gmachu głównego; pozostaje jeszcze pawilon;
2. stworzenie ośrodka desinfekcyjnego według projektów, znajdujących się w Oddziale Budownictwa Starostwa Krajowego;
3. zastąpienie zniszczonego i niehigjenicznego już linoleum w gmachu głównym posadzką tarakotową lub nowem linoleum;
4. urządzenie nowoczesnej pralni;
5. powiększenie sieci kanalizacyjnej, nie odpowiadającej w obecnym stanie dzisiejszym wymogom;
6. wybudowanie budynku mieszkaniowego dla administracji, mieszczącej się dziś częściowo obok ciężko chorych zakaźnych;
7. przeniesienie świniarni z obrębu sanatoryjnego na należące do Sanatorjum pole.

6. Wojewódzkie Schronisko dla Alkoholików w Gościejewie.

Wykonano inwestycje, wymienione w sprawozdaniu Wydziału Wojewódzkiego na str. 237.

Dalszemi potrzebami Schroniska są:

1. uzupełnienie parkanu siatkowego na granicy długości ca 200 mtr.;
2. zainstalowanie światła elektrycznego w gmachu Schroniska, z zapędem motoru ropnego większej pojemności.

B. Zakłady przytułkowe.

1. Wojewódzki Zakład dla Ubogich w Śremie.

Zakład dla Ubogich, mieszczący się w starym gmachu poklasztornym, mieścił w dniu lustracji 247 chorych ubogich, a więc dochodził do ostatecznej granicy swej pojemności. W międzyczasie został przejęty w użycie pawilon, wydzierżawiony poprzednio Polskiemu Komitetowi Pomocy Dzieciom w Warszawie, urządzony według zasad, obowiązujących dla szpitali i mogący dać pomieszczenie 100 chorym. Do gmachu tego przeniesiono chorych na choroby zakaźne oraz kaleków. Dzięki temu w starym gmachu zyskano miejsce, które pozwoliło na przeprowadzenie pewnych ulepszeń; zarezerwowano więc ubikacje osobne dla małżeństw, które nie będą już przymusowo seperowane i urządzono — narazie tylko dla kobiet — wspólną jadalnię.

W roku sprawozdawczym odnowiono kaplicę zakładową i ulepszono kuchnię, zakupując dwa nowe kotły do gotowania (pierwsze w kraju wyrabiane) oraz kotlinę. Pozatem wykonano inwestycje wymienione w sprawozdaniu Wydziału Wojewódzkiego na str. 111.

Potrzeby Zakładu są następujące:

1. konieczna jest naprawa zupełnie zniszczonych i niezdatnych do użytku łazienek w starym gmachu;
2. założenie nowych urządzeń wentylacyjnych;
3. zakupienie aparatu desinfekcyjnego;
4. założenie pralni mechanicznej;
5. przerobienie szerokich korytarzy na świetlice.

2. Wojewódzki Zakład dla Ubogich i Korygendów w Bojanowie.

W zakładzie znajduje się 116 osób, a mianowicie: korygendów 35, korygendek 33, ubogich mężczyzn 20, ubogich kobiet 28.

Na wiosnę 1930 r. wybudowaną została nowa stodoła, 25 m. długa i 14 m. szeroka, o dachu papowym, kosztem 9 802,67 zł na miejsce spalonej w ubiegłym roku wskutek uderzenia gromu.

Koszta budowy pokryło całkowicie Krajowe Ubezpieczenie Ogniowe.

W roku ubiegłym odnowiono całkowicie kościół zakładowy, w którym odprawiają się codziennie nabożeństwa. W bieżącym roku przeprowadzony został remont w ubikacjach dla korygendek, korygendów, ubogich kobiet i mężczyzn i to wszystko we własnym zakresie korygendami. Dalej zostały utworzone warsztaty: malarski, murarski, szewcki (wyrabianie trzewików dla innych zakładów, jak: Owińsk, Dziekanki i Śremu), stolarski, kowalski, ślusarski, koszykarski, szwalnie (szycie bielizny dla innych zakładów, robienie pończoch). Wszyscy internowani pracują chętnie, pilnie i nawet intensywnie.

Korygendzi, korygendki i ubodzy korzystają dość znacznie z bibljoteki zakładowej, z takich czasopism, jak: Przewodnik Katolicki, Ilustracja, Rycerz Niepokalanej i innych. Również mają rozmaite gry, jak: piłkę nożną, koszykówkę, siatkówkę, szachy, halma itd.

Potrzeby zakładu na przyszłość są:

Naglącą sprawą jest urządzenie higjenicznych ustępów i umywalni z wejściem bezpośrednio ze sypialni; przegrodzenie dziedzińca dla kobiet i mężczyzn i urządzenie kuchni z salami jadalnemi.

3. Wojewódzki Zakład Pracy Dobrowolnej w Łaskach.

Zakład ten zmienił się w ostatnim czasie nieco na korzyść, gdyż stan budynków gospodarczych i ogrodzeń ubikacyj dla pracujących się poprawił. Widać pewne zapędy ku ulepszeniu nietylko pod względem gospodarczym, ale i wychowawczym, choć pod tym względem daleko więcej jest do zrobienia.

Potrzeby zakładu na przyszłość są następujące:

1. najpilniejszą potrzebą zakładu jest założenie telefonu;
2. konieczną potrzebą jest założenie w zakładzie radja w celach wychowawczych;
3. ze względu, że kierownik zakładu, zajęty przeważnie administracją folwarku, nie może tak, jak należy oddawać się naczelnemu zadaniu tego zakładu, t. j. pracy wychowawczej, należy, aby kierownikowi ułatwić to zadanie, do którego się przysposobił w niedawno odbytym kursie w Warszawie, oddać do pomocy jakiegoś elewa gospodarczego.

C. Zakłady kulturalno-naukowe.

Muzeum Wielkopolskie w Poznaniu.

Najważniejszą i najszczęśliwszą zdobyczą jest tu nabycie na własność kraju galerji obrazów Wesendoncka z Berlina za cenę stosunkowo bardzo niską, bo 275 000 złotych. Jeżeli się bowiem zważy, że w tej galerji, złożonej z ca 100 obrazów, znajdują się takie arcydzieła malarstwa światowego, jak: „św. Jan Chrzciciel" Ribeiry, lub „Cisza leśna" Böcklina, nie mówiąc o innych arcydziełach włoskich itd., wtedy naprawdę uznanie się należy decydującym czynnikom krajowym, że te kolekcje arcydzieł dla kraju uratowali.

Natomiast co do uchwalonego jednogłośnie przez Sejmik Wojewódzki przed 6 laty działu kultury wielkopolskiej, niestety nic dotąd nie zdziałano. Argument, że brak na to miejsca, nie wytrzymuje zdaniem Komisji krytyki. Stworzenie bowiem takiego dzieła, to nie dzieło roku lub dwóch lat, lecz kilku, jeżeli nie kilkunastu lat. Dzieło to tylko zacząć trzeba, a na jedną epokę takiego historycznego rozwoju kultury wielkopolskiej miejsce w Muzeum Wielkopolskiem zawsze się znaleźć musi, choćby narazie posłano do magazynu cenną, nie przeczę, japońszczyznę, bo chyba bliższa nam w Wielkopolsce kultura wielkopolska, od japońskiej kultury. I nie wiem, czy jest kto u nas tak predestynowany do stworzenia np. obrazu epoki romańskiej w Wielkopolsce, jak znany za-

szczytnie z prac nad tą epoką obecny dyrektor Muzeum. Tu tylko trzeba chcieć, a kto tyle darów pozyskał dla Muzeum od osób z poza Wielkopolski, ten przy dobrej woli znajdzie ofiarodawców i współpracowników dla odtworzenia obrazu rozwoju kulturalnego w Wielkopolsce. Trzeba tylko chcieć i uszanować jednomyślną uchwałę Sejmiku Wojewódzkiego. Z tego to powodu Podkomisja lustracyjna powtarza tu tylko to, co w zeszłorocznem sprawozdaniu powiedziała i co Sejmik Wojewódzki zatwierdził.

Oddział Przedhistoryczny.

Do najpilniejszych potrzeb działu przedhistorycznego zalicza się powiększenie bardzo szczupłych ubikacyj pracowni rekonstruktorskiej, w której uzupełnia się i rekonstruuje naczynia prehistoryczne. Dotychczasowe pomieszczenie w suterenach jest ciasne, ponieważ sutereny równocześnie wykorzystane są jako magazyn, a zarazem ciemne tak, że nawet latem już od południa, gdy słońce przestanie świecić do wnętrza, jest tam za ciemno na pracę, a zimą przez cały dzień panuje tam półmrok, psujący oczy pracowników i utrudniający ich pracę. Możnaby uzyskać dobre miejsce na pracownię przez pokrycie dachem szklanym zagłębionego podwórza, przylegającego do pracowni dzisiejszej; byłoby to miejsce jasne i na ten cel dość obszerne.

Oddział przyrodniczy.

Rosnące dzięki zapobiegliwości kierownika zbiory przyrodnicze potrzebują pilnie dla pomieszczenia okazów z całego świata conajmniej 10 szaf oszklonych żelaznych. Dla ich pomieszczenia trzebaby wynająć 1—2 pokoi, znajdujących się obok już wynajetych na ten cel. Należy wogóle pomyśleć o innem pomieszczeniu oddziału, jak to było planowane jeszcze przed Powszechną Wystawą Krajową w Poznaniu.

Należy wstawić do budżetu odpowiednią kwotę, potrzebną do wydania dwóch prac, dot. zbiorów muzealnych.

Wreszcie należałoby przesunąć asystenta Dr. Rakowskiego do VI grupy stanowisk służbowych.

D. Zakłady oświatowo-wychowawcze.

1. Wojewódzki Zakład Wychowawczy w Antoniewie.

Przy lustracji zakładów oświatowo-wychowawczych Podkomisje lustracyjne od szeregu lat przyzwyczajone są zobaczyć zawsze coś nowego, świadczącego o postępie.

Najwięcej tego „nowego" i to w dodatnim znaczeniu „nowego" znalazła w zakładzie Antoniewskim, gdzie kilka lat wstecz istniały fatalne wprost stosunki. Nie należy zapominać, że zakład antoniewski był ostatnim za Pruskich Rządów założonym zakładem, z uwzględnieniem najnowszych metod wychowawczych w samej budowie zakładu. Aby zastosować w nim zainicjowane w Anglji a rozpowszechnione w Niemczech rodzinne wychowanie, zbudowano 4 pawilony dla pomieszczenia po 20 wychowanków, z każdem z nich pod nadzorem odpowiedzialnego dozorcy. To też istnieją tu 4 oddziały wychowanków: a) najtrudniejszych do wychowania, po części już karanych więzieniem, b) starszych zatrudnionych w rolnictwie, c) starszych, zajętych przeważnie w rękodzielnictwie, d) najmłodszych.

Nowych wychowanków zatrudnia się w oddziale do wszelkich prac; po upływie ½ roku przydziela się ich wedle zamiłowania do różnych rzemiosł, praktykowanych w zakładzie jak krawiectwo, kołodziejstwo, kowalstwo, ogrodnictwo. Po wykształceniu w zawodzie umieszcza się wychowanka u mistrzów poza zakładem. Niezaniedbuje się przy wykształceniu fachowem wychowania religijnego, jako najważniejszego momentu w wychowaniu, do czego służy nie tylko nauka pozaszkolna religji, ale systematycznie urządzane nabożeństwa w kaplicy zakładowej, regularne przystępowanie do sakramentów św. oraz wspaniale obchodzone uroczystości kościelne i narodowe.

Ponieważ w zakładzie znajduje się wyłącznie młodzież w wieku pozaszkolnym, przeto zaprowadzono tu naukę dokształcającą w dwóch oddziałach od godziny 7—9 i 18—19. Udziela się przytem religji, polskiego, rachunków, śpiewu, rysunków i nauki o Polsce współczesnej. Wszyscy wychowankowie należą do przysposobienia wojskowego. Instrukcji udziela zawodowy kapral z Powiatowej Komendy w Wągrowcu co sobotę od 13—15.

Do zabawy mają chłopcy piłkę nożną, oszczepy, kule, dyski i różne sprzęty gimnastyczne. Ćwiczenia odbywają w wolnych chwilach, w niedziele i święta. Do zawodów stawają wychowankowie z drużynami w Skokach lub w Wągrowcu, albo też zaprasza się sąsiednie drużyny do zakładu. W niedziele i święta urządza się wspólne przechadzki do wiosek sąsiednich. Do orkiestry należy 30 wychowanków. Orkiestra gra przy obchodach tak w zakładzie jak i w sąsiedztwie.

Dnia 1 lipca występowała orkiestra nawet w Radjo Poznańskiem. — Tyle pod względem wychowawczym.

Ale i pod względem gospodarczym skonstatować musiała Komisja znakomite postępy. Mianowicie w dziedzinie ogrod-

wnictwa zaprowadzono tu mimo największych trudności, na lotnych piaskach na wielką skalę uprawę warzyw, kwiatów, drzew owocowych, stworzono dalej znaczną pasiekę, a zbudowany niewielki młynek wodny świadczy, że i mechanika i pomysłowość znajdują tu zastosowanie. Najważniejszą atoli inowacją w tym zakładzie jest rozumne wyzyskanie miejscowego terenu do hodowli ryb i stworzenie temsamem dla wychowanków nowego warsztatu pracy i zamierzenie zaprowadzenia tej hodowli na wielką skalę, celem uzyskania z nieproduktywnych dotąd torfowisk lub bagnisk, pożądanych i wcale znacznych dochodów. Dość powiedzieć, że już dotąd stworzono i zarybiono 4 stawy o łącznym obszarze 6 mórg. Inwestycje i prace w tym kierunku wdrożone są najwięcej obiecującemi inwestycjami, o ile gospodarka rybna w naszym kraju coraz lepiej się rentuje i przy odpowiedniej standaryzacji, coraz większe rokuje nadzieje.

Z potrzeb zakładu najpilniejszą jest ze względów wychowawczych zaprowadzenie oświetlenia elektrycznego, gdyż obecne oświetlenie naftowe jest zarówno niepraktyczne jak i niedostateczne, a ogółem biorąc, niemal równo kosztowne.

2. Wojewódzki Zakład Wychowawczy w Szubinie.

Omówione przy Zakładzie Antoniewskim stosunki i metody wychowawcze zaistniały od dawna już w Szubinie, dlatego mówić o nich uważa Komisja za zbyteczne.

Dla Szubina poczytuje atoli za nieodzowne jak najrychlejsze utworzenie stanowiska prefekta, jako duszpasterza i wychowawcę.

Zaleca się wreszcie sprzedaż względnie zamianę lekkich piasków na łąki w obszarze około 100 mórg, potrzebnych dla gospodarki zakładowej.

3. Wojewódzki Zakład Wychowawczy w Cerekwicy.

Dla wzorowego pod każdym względem zakładu, przydałoby się — zdaniem Komisji prócz oświetlenia elektrycznego, uprzemysłowienie maszynowe warsztatów szewckiego i krawieckiego dlatego, że Cerekwica dostarcza dla wszystkich zakładów krajowych obuwia i odzieży. Zaleca się również pobudowanie osobnego boiska wraz z kręgielnią oraz strzelnicy dla własnego hufca P. W.

Ponieważ wychowankowie zakładu korzystają z sąsiedniego kościoła parafjalnego, wypadałoby czynnikom krajowym przyczynić się odpowiednią subwencją do odnowienia kościoła.

Koniecznem jest dalej — zdaniem Komisji rozbudowanie pomieszczeń biurowych i kasowych.

Wreszcie potrzebna jest 1 pomocnicza siła biurowa, o ile możności z wykształceniem muzycznem, aby mogła być użyta ubocznie do kształcenia orkiestry w zakładzie.

Rozpatrując się w zatrudnieniu i pracy ochmistrzów w zakładach wychowawczych, Komisja przyszła do przekonania, że ze względu na ciężką i tyle odpowiedzialną pracę należałoby tych właśnie funkcjonarjuszów przenieść do wyższej klasy. Ponieważ atoli przygotowanie dozorców zakładowych do wychowawczej pracy wiele czasami pozostawia do życzenia, przeto zdaniem Komisji koniecznem jest stworzenie w obrębie zakładów krajowych kursów specjalnych dla dozorców wychowawczych względnie wysyłanie ich na tego rodzaju kursa wychowawcze.

4. Wojewódzki Zakład dla Głuchoniemych w Poznaniu.

Administracja bieżąca zakładu, która obejmuje również prowadzenie internatu i szkoły, powiększyła się w zakładzie w roku bieżącym znacznie w stosunku do lat ubiegłych z powodu zwiększenia się liczby wychowanków; np. z końcem roku szkolnego 1929/30 obsada zakładu wynosiła 129 wychowanków a z początkiem bieżącego roku szkolnego wynosiła 160 wychowanków.

Dla zbadania bowiem zdolności do szkolenia zawodowego, przedstawiono zakładowi 34 dzieci z których przyjęto na wychowanków 31.

Grono nauczycielskie składa się z dyrektora i 18 nauczycieli względnie nauczycielek, z których 4 posiada doktorat filozofji.

Personel administracyjno - gospodarczy liczy 14 osób, razem z nauczycielskim zatem 33 osoby.

Prócz szkolenia dzieci głuchoniemych zakład troszczy się również o wychowanie pozaszkolne swych zwolnionych pupilów bądźto przez umożliwienie im wyszkolenia zawodowego w odpowiednim rzemiośle lub też wskazanie pracy i niejednokrotnie schronienia. W bieżącym roku urządzony został w zakładzie zawodowy kurs dokształcający dla głuchoniemych terminatorów, celem umożliwienia im składania egzaminów po ukończeniu nauki zawodowej. Kurs ten, opłacony przez Kuratorjum Okręgu Szkolnego Poznańskiego, który przyniesie dla odnośnych terminatorów wielki pożytek, doszedł do skutku tylko za staraniem zakładu. Na kurs zgłosiło się 13 terminatorów i wszyscy złożyli egzamin po ukończeniu kursu, który trwał 12 dni.

Zakład udziela również drobnych zapomóg jednorazowych, przeważnie na gwiazdkę dla biednych byłych swoich wychowanków. Działalność pozaszkolna zakładu ma więc na celu uchronienie głuchoniemych biednych przed włóczęgostwem i żebractwem.

Stan nauki zadawala w zupełności; wychowanie jest wzorowe wedle najnowszych zasad wychowawczych. Dopłata krajowa na rok 1930/31, wynosząca 280 160 zł pomniejszyła się w porównaniu z zeszłoroczną o 1 778 zł.

Od czasu ostatniej wizytacji Podkomisji lustracyjnej, dokonano w zakładzie cały szereg drobnych reperacyj i inwestycyj we wszystkich budynkach zakładowych.

W pomocach naukowych zasługuje na wyszczególnienie zakup nowego aparatu do zdjęć.

Odzież zakładowa jest odpowiednia, wymaga jednak gwałtownie jaknajspieszniejszego uzupełnienia.

Wyżywienie w zakładzie jest dostateczne, smaczne i zdrowe, stąd też stan zdrowia wychowanków pomyślny.

Życzenia na przyszłość:

Zakład dotkliwie odczuwa brak laboratorjum naukowego, osobnej ubikacji do nauki przyrody oraz brak filmu, obrazów i innych pomocy naukowych.

W budynku szkolnym winny być jak najspieszniej założone ustępy. Sypialki dla dzieci winny być odnowione i zaopatrzone w nowe okna i podłogi. W umywalkach należy założyć przyrząd do sporządzania ciepłej wody oraz łazienki. Przy pracowniach należy założyć ustępy.

W sali gimnastycznej należy założyć nową podłogę, szatnię i ustępy. Zapoczątkowane sprzęty gimnastyczne do gimnastyki szwedzkiej należy stopniowo uzupełniać.

Również kuchnia i pralnia wymagają gruntownego remontu.

Przy budynku gospodarczym należy założyć nowe ustępy.

Oświetlenie podwórza wymaga uzupełnienia. Na środku podwórza należy umieścić 2 lampy.

Na podwórzu należy ze względów bezpieczeństwa założyć hydranty, a przy tej okazji odnowić całą instalację wodociągów, ponieważ na podwórzu woda częściowo się ulatnia i stąd bardzo wadliwie dochodzi do zakładu.

Ze względów kulturalnych i konserwacji zabytków, należy kościół zakładowy na zewnątrz i wewnątrz gruntownie odnowić, i to, o ile możności jeszcze przed r. 1932, w którym to roku zakład obchodzi 100-ną rocznicę swego istnienia.

5. Wojewódzki Zakład dla Głuchoniemych w Kościanie.

Czynności administracyjne zakładu były te same, lecz w nieco mniejszym zakresie, jak w Zakładzie dla Głuchoniemych w Poznaniu.

Zakład posiadał przed końcem roku szkolnego 1929/30 — 108 wychowanków, a w bieżącym roku szkolnym obsada zakładu wynosi 92 wychowanków. Obsada zmalała z powodu znacznej ilości zwolnień z końcem roku szkolnego 1929/30, co wyrówna się w roku przyszłym przewidywaną większą liczbą przyjęć.

Działalność pozaszkolna Zakładu względem swych byłych wychowanków jest podobna, jak w Zakładzie dla Głuchoniemych w Poznaniu.

6. Wojewódzki Zakład dla Ociemniałych w Bydgoszczy.

Zakład posiada w swej administracji obok internatu i szkoły dla dzieci w wieku szkolnym — szkołę rzemieślniczą dla szkolenia swych wychowanków po ukończeniu obowiązkowej nauki szkolnej. Obecnie obsada zakładu wynosi 125 wychowanków, w tem dzieci szkolnych 64, a terminatorów 61. Ze Śląska kształci się w zakładzie 29 ociemniałych dzieci, a z Pomorza 26, za których utrzymanie i nauczanie pobiera zakład osobne opłaty.

W zakładzie zaznaczył się poważny wzrost liczby wychowanków od roku 1929 tak, że zakład zmuszony był powiększyć pomieszczenie internatowe i szkolne wychowanków.

Zakład rozwinął bardzo ożywioną działalność w kierunku wykształcenia zawodowego ociemniałych wychowanków, w szczególności w muzyce, do których ociemniali wykazują duże zdolności i chęci.

Zakład posiada osobnego nauczyciela muzyki.

Dużo ociemniałych kształci się na stroicieli fortepianów. Troska zakładu o swych byłych wychowanków rozszerza się i poza zakład. W bieżącym roku zakład udzielił 15 byłym wychowankom zapomóg bądźto w narzędziach pracy lub w gotówce dla umożliwienia założenia warsztatu pracy i zarobkowania. Ponadto zakład zatrudnia obecnie zarobkowo w swych warsztatach przemysłowych kilkunastu niewidomych dorosłych dla uchronienia ich od nędzy. Dalej zakład prowadzi ożywioną korespondencję z swymi b. wychowankami, znajdującymi się na prowincji, pomagając im radą i pociechą moralną oraz pomocą materjalną, o ile zachodzi konieczność. W bieżącym roku właśnie działalność powyższa bardzo się wzmogła ze względu na trudne położenie gospodarcze kraju.

Podkomisja lustracyjna stwierdziła kilkakrotnie, że w zakładzie należałoby urządzić przedewszystkiem odpowiednią łazienkę. Zakład posiadał bowiem dotąd tylko 2 wanny kąpielowe na 130 wychowanków, i to w prowizorycznie urządzonej ubikacji.

Podczas ostatniej lustracji, Komisja przekonała się na miejscu o pracach nad urządzeniem nowej łaźni natryskowej i łaźni z wannami i stwierdziła, że nowo powstająca łaźnia odpowiądać będzie wszelkim nowoczesnym wymogom. W nowobudującej się łaźni umieści się również wanny do mycia nóg z płynącą ciepłą i zimną wodą.

Podwórze zakładowe, wyłożone dawniej t. zw. kociemi łbami, na którym wychowankowie niewidomi przez wykrzywienie niszczyli nadmierną ilość obuwia, wykłada się obecnie płytami cementowemi, co przyczyni się do oszczędzania obuwia.

Z potrzeb obecnie najpilniejszych po urządzeniu nowej łaźni są:

1. zakup fortepianów do kształcenia wychowanków w muzyce i na stroicieli;
2. zakupienie drukarni dla pisma niewidomych;
3. urządzenie kuchni zakładowej z nowoczesnemi kotłami;
4. instalacja wentylatorów w salach i warsztatach;
5. urządzenie ustępów spłuczkowych w budynku;
6. przerobienie obecnych ogrzewalni centralnych na wodne;
7. przebudowanie auli b. zakładu głuchoniemych na mieszkanie;
8. otynkowanie budynku na zewnątrz.

Do zakładu należy parcela o obszarze $4\frac{1}{2}$ morgi, przeznaczona na budowę nowego zakładu. Wobec tego, że w dzisiejszych warunkach o nowej budowie myśleć nie można, Komisja wnosi o upoważnienie p. Starosty Krajowego do sprzedaży owej parceli i przeznaczenia uzyskanej w ten sposób sumy na przeprowadzenie podanych wyżej koniecznych inwestycyj.

OGÓLNE UWAGI:

Uprzytomniając sobie wrażenia, wyniesione z lustracji 17 zakładów krajowych, Komsija tak samo, jak ostatni raz, stwierdzić musi z zadowoleniem i radością rzetelną pracę w tych zakładach i ustawiczny rozkwit instytucyj samorządowych.

Jeżeli ten rozkwit nie odpowiada miejscami koniecznym potrzebom tych zakładów, wina za to nie spada na czynniki lokalne w tych zakładach i Starostę Krajowego, ile raczej na zbyt daleko ze szkodą dla zakładów odnośnych posuniętą oszczędność.

Od 7-miu lat Komisje lustracyjne podnosiły konieczność zbudowania osobnych ubikacyj dla zakaźnie chorych w Krajowej Klinice dla Kobiet w Poznaniu, dla sali operacyjnej, dla polikliniki; przecież niebezpieczeństwo zakażenia się położnic lub chorych kobiet, jest zbyt przekonywującym argumentem i fundusze powinny się na to znaleźć.

Od 4-ch lat głoszą Komisje lustracyjne, że dla głuchoniemych dzieci w Kościanie przebywanie razem z psychicznie chorymi jest absolutnie nieodpowiednie i szkodliwe, mimo to w tym stanie nie zachodzi żadna zmiana, a fundusze powinny się znaleźć.

Podnosząc to, Komisja spełnia tylko swój humanitarny obowiązek, aby na nią nie spadł zarzut, że patrząc, nie widziała co boli, co cierpi, co ze względów ludzkości domaga się koniecznie sanacji.

W imieniu Komisji lustracyjnej:

(—) Dr. K. Krotoski.

Spis dalszych wniosków
na IX sesję Poznańskiego Sejmiku Wojewódzkiego

Druk sejmikowy Nr. 362. Ustalenie statutu Nr. 2 o pokryciu kosztów publicznych przedsiębiorstw meljoracyjnych, obejmującego dalsze 4 spółki meljoracyjne na obszarze województwa poznańskiego.

Druk sejmikowy Nr. 363. Ustalenie statutu Nr. 3 o pokryciu kosztów publicznych przedsiębiorstw meljoracyjnych, obejmującego dalsze 4 spółki meljoracyjne na obszarze województwa poznańskiego.

Druk sejmikowy Nr. 364. Sprawa sprzedaży parceli z nieruchomości Poznańskiego Wojewódzkiego Związku Komunalnego (Wojewódzki Zakład Psychjatryczny w Kościanie), zapisanej w księdze wieczystej Kościan tom V karta nr. 226, Skarbowi Państwa (Polskiemu Monopolowi Tytoniowemu w Warszawie).

Druk sejmikowy Nr. 365. Sprawozdanie o wykonaniu rezolucji Sejmiku Wojewódzkiego z dnia 15 maja 1929 r. poz. 33 i z dnia 12 marca 1930 poz. 26 w przedmiocie zwrotu przez Krajowe Ubezpieczenie Ogniowe pewnej części składek na odnowienie budynków względnie wypłacenia pewnej sumy na odbudowę budynków z powodu ich zużycia, o ile budynki nie były dotknięte pożarem.

Druk sejmikowy Nr. 366. Sprawozdanie o wykonaniu rezolucji Sejmiku Wojewódzkiego z dnia 15 maja 1929 r. poz. 50 w przedmiocie uzupełnienia przez Krajowe Ubezpieczenie Ogniowe ubezpieczeń w kierunku ubezpieczenia zwierząt w gospodarstwie rolnem.

Druk sejmikowy Nr. 367. Sprawozdanie o wyłożeniu do publicznego wglądu budżetu Poznańskiego Wojewódzkiego Związku Komunalnego na 1931/32.

Druk sejmikowy Nr. 368. Sprawozdanie i bilans Wojewódzkiego Banku Pożyczkowego za r. 1929/30.

Druk sejmikowy Nr. 369. Ustalenie nowego statutu dla Wojewódzkiego Sanatorjum dla Piersiowo-Chorych w Smukale.

Druk sejmikowy Nr. 370. Sprawa przystąpienia powiatów obornickiego i śmigielskiego do Międzykomunalnego Związku Elektryfikacyjnego.

Starosta Krajowy
w Poznaniu

Druk sejmikowy Nr. II/362.

Do

Pana Przewodniczącego Poznańskiego Sejmiku Wojewódzkiego

w miejscu

Na podstawie § 24 rozporządzenia z dnia 5. XI. 1889 r. (Zbiór ustaw pruskich str. 177) mam zaszczyt przesłać zgodnie z art. 43 ust. 2 regulaminu sejmikowego

uchwałę Wydziału Wojewódzkiego z dnia 17 stycznia 1931 r. poz. 436 **w przedmiocie ustalenia statutu nr. 2 o pokryciu kosztów publicznych przedsiębiorstw meljoracyjnych, obejmującego dalsze 4 spółki meljoracyjne na obszarze województwa poznańskiego**

z prośbą o postawienie sprawy na porządku obrad.

Pod względem formalnym proszę o odesłanie sprawy **do komisyj regulaminowo-organizacyjnej i budżetowo-finansowej.**

Poznań, dnia 17 stycznia 1931 r.

Starosta Krajowy:
Begale.

Wyciąg z protokółu 17 posiedzenia Wydziału Wojewódzkiego z dnia 17 stycznia 1931 r.

Poz. 436. Na wniosek Starosty Krajowego w przedmiocie statutu nr. 2 o pokryciu kosztów publicznych przedsiębiorstw meljoracyjnych, obejmującego dalsze 4 spółki meljoracyjne na terenie województwa poznańskiego —

Referent: p. Zastępca Starosty Krajowego —

Wydział Wojewódzki uchwala:

I. Wnieść na Sejmik Wojewódzki:

Wysoki Sejmik raczy uchwalić:

1. z zastrzeżeniem zatwierdzenia przez władze nadzorcze uchwala się statut nr. 2 o pokryciu kosztów publicznych przedsiębiorstw meljoracyjnych w województwie poznańskiem, których projekty i kosztorysy uzyskały zatwierdzenie Ministerstwa Robót Publicznych w brzmieniu według załącznika.
2. Upoważnia się Wydział Wojewódzki do poczynienia w tym statucie zmian, od których wprowadzenia Ministerstwo Robót Publicznych

Drukarnia Państwowa w Poznaniu.

ewentualnie uzależni zatwierdzenie statutu.

II. Referat na Sejmik Wojewódzki porucza się p. Buczkowskiemu.

Za zgodność:

Starosta Krajowy
(—) *Begale.*

MOTYWY:

Pod względem materjalnym:

Popieranie publicznych przedsiębiorstw meljoracyjnych jest ustawowym obowiązkiem, opartym na ustawie z dnia 26 października 1921 o popieraniu publicznych przedsiębiorstw meljoracyjnych (Dz. U. R. P. Nr. 91, poz. 671) w brzmieniu ustawy z dnia 23 czerwca 1925 (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 524).

Załączony statut obejmuje dalsze 4 spółki meljoracyjne, których projekty i kosztorysy uzyskały już zatwierdzenie Ministerstwa Robót Publicznych.

Pod względem formalnym:

Właściwość Wydziału Wojewódzkiego wynika z § 14 rozporządzenia z dnia 5-go listopada 1889 r. (Zbiór ustaw pruskich str. 177) a Sejmiku Wojewódzkiego z art. 3, 5 i 13 ustawy o popieraniu publicznych przedsiębiorstw meljoracyjnych z dnia 25 października 1921 o brzmieniu ustawy z dnia 23 czerwca 1925 (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 524).

STATUT NR. 2

o pokryciu kosztów publicznych przedsiębiorstw meljoracyjnych w Województwie Poznańskiem, których projekty i kosztorysy uzyskały zatwierdzenie Ministerstwa Robót Publicznych.

Na podstawie art. 3, 5 i 13 ustawy z dnia 26 października 1921 r. o popieraniu publicznych przedsiębiorstw meljoracyjnych (Dz. U. R. P. Nr. 91, poz. 671) w brzmieniu ustalonem ustawą z dnia 23-go czerwca 1925 r. (Dz. U. Nr. 75, poz. 524) i § 1 rozporządzenia Ministrów Robót Publicznych, Skarbu, Spraw Wewnętrznych oraz Rolnictwa z dnia 21 listopada 1927 r. o statutach i rozporządzeniach, dotyczących publicznych przedsiębiorstw meljoracyjnych (Dz. U. Nr. 112, poz. 950) postanawia Poznański Sejmik Wojewódzki, co następuje:

§ 1.

Postanowienia niniejszego statutu normują pokrycie kosztów następujących przedsiębiorstw meljoracyjnych:

1. spółki meljoracyjnej Rogowo-Janówiec w powiecie żnińskim,
2. spółki meljoracyjnej Konarskie-Łążek w powiecie śremskim,
3. spółki regulacji rzeczki Miały w powiecie czarnkowskim,
4. spółki regulacji rzeki Białej Strugi w powiecie szubińskim.

§ 2.

Podstawą techniczną wykonania przedsiębiorstw, wymienionych w § 1, są projekty techniczne, zatwierdzone przez Ministra Robót Publicznych.

Wysokość sum kosztorysowych, zatwierdzonych przez Ministra Robót Publicznych, wynosi:

1. dla spółki meljoracyjnej Rogowo-Janówiec 118 000,— zł
2. dla spółki meljoracyjnej Konarskie-Łążek . 162 000,— „
3. dla spółki regulacji rzeczki Miały . . . 310 000,— „
4. dla spółki regulacji rzeki Białej Strugi . . 110 000,— „

razem: 700 000,— zł

§ 3.

Celem zapewnienia należytego wykonania robót tworzy się dla każdego z przedsiębiorstw, wymienionych w § 1, fundusz budowy do wysokości zatwierdzonego kosztorysu z udziałem Skarbu Państwa, Poznańskiego Wojewódzkiego Związku Komunalnego i odnośnej spółki wodnej, jak następuje:

Zamiast nazwy L. p. spółki wymienionej w § 1	Ustawą przewidziany udział w pokryciu kosztów ustalonych kosztorysem			Uwagi
	przypada na	%	zł	
1	a) Państwo . .	30	35 400,—	według art. 5 ust. 3 ustawy o popieraniu publicznych przedsiębiorstw meljoracyjnych.
	b) P. W. Z. K. .	30	35 400,—	
	c) Spółkę . . .	40	47 200,—	
	razem:	100	118 000,—	
2	a) Państwo . .	40	64 800,—	dto.
	b) P. W. Z. K. .	30	48 600,—	
	c) Spółkę . . .	30	48 600,—	
	razem:	100	162 000,—	

Zamiast nazwy L. p. spółki wymienionej w § 1	Ustawą przewidziany udział w pokryciu kosztów ustalonych kosztorysem			Uwagi
	przypada na	%	zł	
3	a) Państwo . .	40	124 000,—	według art. 5 ust. 2 punkt a) ustawy o popieraniu publicznych przedsiębiorstw meljoracyjnych.
	b) P. W. Z. K. .	30	93 000,—	
	c) Spółkę . . .	30	93 000,—	
	razem:	100	310 000,—	
4	a) Państwo . .	30	33 000,—	dto.
	b) P. W. Z. K. .	30	33 000,—	
	c) Spółkę . . .	40	44 000,—	
	razem:	100	110 000,—	
Ogółem:	a) Państwo . .		257 200,—	
	b) P. W. Z. K. .		210 000,—	
	c) Spółkę . . .		132 800,—	
	razem:		700 000,—	

§ 4.

Kwoty przewidziane w § 3 dla poszczególnych uczestników pokrycia kosztów przedsiębiorstw meljoracyjnych mają być wypłacone w równych ratach rocznych w okresach jak następuje:

Zamiast nazwy L. p. spółki wymienionej w § 1	Kwota przypadająca do wypłacenia w myśl § 3		Okresy wypłaty	Kwotę wymienioną w rubryce 3 wypłaci się w następujących latach				
	na	zł		1932/33 zł	1933/34 zł	1934/35 zł	1935/36 zł	1936/37 zł
1	2	3	4	5	6	7	8	9
1	a) Państwo	35 400,—	5	7 100,—	7 100,—	7 100,—	7 100,—	7 000,—
	b) W.Z.K.P.	35 400,—		7 100,—	7 100,—	7 100,—	7 100,—	7 000,—
	c) Spółka	47 200,—		9 500,—	9 500,—	9 400,—	9 400,—	9 400,—
	Razem:	118 000,—		23 700,—	23 700,—	23 600,—	23 600,—	23 400,—
2	a) Państwo	64 800,—	5	13 000,—	13 000,—	13 000,—	13 000,—	12 800,—
	b) W.Z.K.P.	48 600,—		9 800,—	9 700,—	9 700,—	9 700,—	9 700,—
	c) Spółka	48 600,—		9 800,—	9 700,—	9 700,—	9 700,—	9 700,—
	Razem:	162 000,—		32 600,—	32 400,—	32 400,—	32 400,—	32 200,—
3	a) Państwo	124 000,—	5	24 800,—	24 800,—	24 800,—	24 800,—	24 800,—
	b) W.Z.K.P.	93 000,—		18 600,—	18 600,—	18 600,—	18 600,—	18 600,—
	c) Spółka	93 000,—		18 600,—	18 600,—	18 600,—	18 600,—	18 600,—
	Razem:	310 000,—		62 000,—	62 000,—	62 000,—	62 000,—	62 000,—
4	a) Państwo	33 000,—	5	6 600,—	6 600,—	6 600,—	6 600,—	6 600,—
	b) W.Z.K.P.	33 000,—		6 600,—	6 600,—	6 600,—	6 600,—	6 600,—
	c) Spółka	44 000,—		8 800,—	8 800,—	8 800,—	8 800,—	8 800,—
	Razem:	110 000,—		22 000,—	22 000,—	22 000,—	22 000,—	22 000,—
Ogółem:	a) Państwo	257 200,—		51 500,—	51 500,—	51 500,—	51 500,—	51 200,—
	b) W.Z.K.P.	210 000,—		42 100,—	42 000,—	42 000,—	42 000,—	41 900,—
	c) Spółka	232 800,—		46 700,—	46 600,—	46 500,—	46 500,—	46 500,—
	Razem:	700 000,—		140 300,—	140 100,—	140 000,—	140 000,—	139 600,—

Okresy te wyznacza się zarazem dla ostatecznego wykonania robót przedsiębiorstw meljoracyjnych.

§ 5.

Niezależnie od świadczeń Państwa i Poznańskiego Wojewódzkiego Związku Komunalnego spółka może pobierać datki na podstawie art. 111 ustawy wodnej z dnia 19 września 1922 r. w brzmieniu rozporządzenia Ministra Robót Publicznych z dnia 13 kwietnia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 62, poz. 574).

Wpływ uzyskany z datków w okresie wykonywania prac meljoracyjnych winien być zapisywany w osobnym wykazie.

Państwo i Poznański Wojewódzki Związek Komunalny mogą obniżyć swoje zasiłki w takim stosunku, w jakim wpływ z dodatków, przewidzianych w ustępie pierwszym, przyczyni się do pokrycia kosztów przedsiębiorstwa meljoracyjnego.

§ 6.

Spółki wodne, zawiązane dla wypełnienia zadań przewidzianych niniejszym statutem, winny statutowo zapewnić odpowiedni udział w zarządzie i zebraniu spółki jednemu przedstawicielowi państwowej władzy wodnej i jednemu przedstawicielowi Poznańskiego Wojewódzkiego Związku Komunalnego.

§ 7.

Grunty uzyskane wskutek regulacji stanowią z zachowaniem odnośnych postanowień ustawy wodnej własność Państwa, Poznańskiego Wojewódzkiego Związku Komunalnego i odnośnej spółki w takim stosunku, w jakim te podmioty pokrywają koszta przedsiębiorstwa.

Zarząd temi gruntami sprawuje odnośna spółka.

§ 8.

Kwoty potrzebne corocznie na pokrycie udziału w kosztach przedsiębiorstw meljoracyjnych według § 4 winny być umieszczane w zwyczajnym budżecie Poznańskiego Wojewódzkiego Związku Komunalnego pod tytułem: „Wojewódzki Fundusz Meljoracyjny".

Wydatek na ten cel pokrywany będzie ze zwyczajnych dochodów Poznańskiego Wojewódzkiego Związku Komunalnego w myśl ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. Nr. 94, poz. 747).

Zarząd Wojewódzkim Funduszem Meljoracyjnym wykonuje Starosta Krajowy pod nadzorem Wydziału Wojewódzkiego.

Starosta Krajowy winien przedkładać Sejmikowi Wojewódzkiemu Poznańskiemu corocznie sprawozdanie z administracji tym funduszem.

§ 9.

Spółki wodne, wymienione w § 1, są obowiązane układać corocznie budżety i programy oraz kosztorysy prac meljoracyjnych w ramach kredytów niniejszym statutem przewidzianych oraz prowadzić rachunki zgodnie z przepisami swych statutów.

Spółkom wolno jednak wykonać roboty objęte zatwierdzonemi projektami i kosztorysami w krótszym czasie niż to przewidziano w § 4, zwiększone z tego powodu wydatki spółki w okresie wykonania prac nie powodują zwiększenia udziałów Państwa i Poznańskiego Wojewódzkiego Związku Komunalnego, przypadających spółce w tym okresie.

Odpisy budżetów rocznych, programów i kosztorysów meljoracyjnych oraz zamknięcie rachunkowe za rok ubiegły należy corocznie przedkładać w 2 egzemplarzach właściwemu Staroście powiatowemu, który przesyła jeden egzemplarz Wojewodzie Poznańskiemu, drugi Staroście Krajowemu.

§ 10.

Funduszem budowy (§ 3) zarządza odnośna spółka (§ 1) przy zastosowaniu postanowień niniejszego statutu.

Do funduszu budowy (§ 3) wpłacają:

a) Wojewódzki Związek Komunalny Poznański zasiłki, przewidziane w § 4 niniejszego statutu, za asygnatą Starosty Krajowego Poznańskiego, za pośrednictwem właściwych Starostów Powiatowych i poświadczeniem władzy nadzorczej, iż warunki wypłaty zachodzą;
b) Skarb Państwa zasiłki, przewidziane w § 4 niniejszego statutu, za asygnatą Wojewody Poznańskiego, za pośrednictwem właściwych Starostów Powiatowych i stwierdzeniem, że warunki wypłaty zachodzą.

§ 11.

Nadzór nad działalnością i gospodarką spółek wodnych sprawują właściwi Starostowie powiatowi względnie oznaczeni przez Wojewodę w myśl art. 188 ust. 2 ustawy wodnej z dnia 19 września 1922 r. w brzmieniu rozporządzenia Ministra Robót Publicznych z dnia 13 kwietnia 1928 r. (Dz. U. Nr. 62, poz. 574).

Spółki wodne prowadzą roboty pod kierownictwem technika spółkowego, zatwierdzonego przez Wojewodę.

Wszelkie umowy z przedsiębiorcami wykonującymi roboty podlegają zatwierdzeniu Wojewody.

Zmiany dotykające podstaw hydrologicznych projektu lub powodujące powiększenie kosztorysu podlegają zatwierdzeniu przez Ministra Robót Publicznych. Inne

zmiany projektu, w granicach zatwierdzonego kosztorysu, podlegają zatwierdzeniu przez Wojewodę.

Organom Poznańskiego Wojewódzkiego Związku Komunalnego przysługuje każdego czasu prawo przeprowadzenia kontroli robót wspólnie z organami Urzędu Wojewódzkiego.

Kolaudacja robót może się odbywać tylko przy współudziale delegata Wojewody.

Protokóły kolaudacyjne podlegają badaniu przez Wojewodę.

Odpisy protokółów kolaudacyjnych, zbadanych przez Wojewodę, winny być przedkładane do wiadomości Ministrowi Robót Publicznych.

Wypłata rat kolaudacyjnych może nastąpić tylko w razie niepodniesienia zarzutu ze strony Wojewody względnie Ministra Robót Publicznych.

§ 12.

Utrzymanie wykonanych urządzeń meljoracyjnych należy do odnośnych spółek wodnych. Nadzór nad należytem spełnianiem tych obowiązków sprawują władze określone w ustępie pierwszym § 11 niniejszego statutu.

§ 13.

Statut niniejszy wchodzi w życie po zatwierdzeniu go przez Ministrów: Robót Publicznych, Skarbu, Spraw Wewnętrznych oraz Rolnictwa.

Dzień wejścia w życie postanowień statutu ogłosi Starosta Krajowy w Poznańskim Dzienniku Wojewódzkim.

Starosta Krajowy
w Poznaniu

Druk sejmikowy Nr. II/363.

Do

Pana Przewodniczącego Poznańskiego Sejmiku Wojewódzkiego

w miejscu

Na podstawie § 24 rozporządzenia z dnia 5. XI. 1889 r. (Zbiór ustaw pruskich str. 177) mam zaszczyt przesłać zgodnie z art. 43 ust. 2 regulaminu sejmikowego

uchwałę Wydziału Wojewódzkiego z dnia 17 stycznia 1931 r. poz. 448 **w przedmiocie ustalenia statutu nr. 3 o pokryciu kosztów publicznych przedsiębiorstw meljoracyjnych, obejmującego dalsze 4 spółki meljoracyjne na obszarze województwa poznańskiego**

z prośbą o postawienie sprawy na porządku obrad.

Pod względem formalnym proszę o odesłanie sprawy **do komisyj regulaminowo-organizacyjnej i budżetowo-finansowej.**

Poznań, dnia 17 stycznia 1931 r.

Starosta Krajowy:
Begale.

Wyciąg z protokółu 17 posiedzenia Wydziału Wojewódzkiego z dnia 17 stycznia 1931 r.

Poz. 448. Na wniosek Starosty Krajowego w przedmiocie statutu nr. 3 o pokryciu kosztów publicznych przedsiębiorstw meljoracyjnych, obejmującego dalsze 4 spółki meljoracyjne na terenie województwa poznańskiego —

Referent: p. Zastępca Starosty Krajowego —

Wydział Wojewódzki uchwala:

I. Wnieść na Sejmik Wojewódzki:
Wysoki Sejmik raczy uchwalić:
1. Z zastrzeżeniem zatwierdzenia przez władze nadzorcze uchwala się statut nr. 3 o pokryciu kosztów publicznych przedsiębiorstw meljoracyjnych w województwie poznańskiem, których projekty i kosztorysy uzyskały zatwierdzenie Ministerstwa Robót Publicznych w brzmieniu według załącznika.
2. Upoważnia się Wydział Wojewódzki do poczynienia w tym statucie zmian, od których wprowadzenia Ministerstwo Robót Publicznych

Drukarnia Państwowa w Poznaniu.

ewentualnie uzależni zatwierdzenie statutu.

II. Referat na Sejmik Wojewódzki porucza się p. Buczkowskiemu.

Za zgodność:

Starosta Krajowy
(—) *Begale.*

MOTYWY:

Pod względem materjalnym:

Popieranie publicznych przedsiębiorstw meljoracyjnych jest ustawowym obowiązkiem, opartym na ustawie z dnia 26 października 1921 o popieraniu publicznych przedsiębiorstw meljoracyjnych (Dz. U. R. P. Nr. 91, poz. 671) w brzmieniu ustawy z dnia 23 czerwca 1925 (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 524).

Załączony statut obejmuje dalsze 4 spółki meljoracyjne, których projekty i kosztorysy uzyskały już zatwierdzenie Ministerstwa Robót Publicznych.

Spółki te objęte są „statutem o pokryciu kosztów publicznych przedsiębiorstw meljoracyjnych w Województwie Poznańskiem, których projekty i kosztorysy nie uzyskały dotąd zatwierdzenia Ministerstwa Robót Publicznych", uchwalonym przez Sejmik Wojewódzki w dniu 12 lipca 1928 pod punktem 53 porządku obrad. Statut ten nie został jednak dotychczas zatwierdzony przez Ministerstwo. Statut obejmował 9 spółek meljoracyjnych, z których w międzyczasie 4 (wymienione w uchwale) uzyskały zatwierdzenie swoich projektów i kosztorysów.

Ponieważ wyżej cytowany statut z 12-go lipca 1928 liczyć może na zatwierdzenie dopiero wtedy, gdy zostaną zatwierdzone przez Ministerstwo projekty i kosztorysy wszystkich 9 spółek, — oraz z powodu tego, że w międzyczasie przedmiotowym 4 spółkom już pewne sumy wypłacono na podstawie poświadczeń Województwa Poznańskiego o wykonaniu prac, konieczne jest uchwalenie dla tych spółek osobnego statutu.

Rozłożeniu pokrycia kosztów na raty roczne począwszy od roku 1928/29 nie stoją na przeszkodzie względy finansowe, ponieważ odnośne kredyty na ten cel były przewidziane w budżetach państwowym (według informacji w Dyrekcji Robót Publicznych Województwa Poznańskiego) oraz Związku Wojewódzkiego i zostały z upływem odnośnych okresów budżetowych przelane na fundusz meljoracyjny.

Pod względem formalnym:

Właściwość Wydziału Wojewódzkiego wynika z § 14 rozporządzenia z dnia 5-go listopada 1889 r. (Zbiór ustaw pruskich str. 177) a Sejmiku Wojewódzkiego z art. 3, 5 i 13 ustawy o popieraniu publicznych przedsiębiorstw meljoracyjnych z dnia 25 października 1921 r. w brzmieniu ustawy z dnia 23 czerwca 1925 (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 524).

STATUT NR. 3

o pokryciu kosztów publicznych przedsiębiorstw meljoracyjnych w Województwie Poznańskiem, których projekty i kosztorysy uzyskały zatwierdzenie Ministerstwa Robót Publicznych.

Na podstawie art. 3, 5 i 13 ustawy z dnia 26 października 1921 r. o popieraniu publicznych przedsiębiorstw meljoracyjnych (Dz. U. R. P. Nr. 91, poz. 671) w brzmieniu ustalonem ustawą z dnia 23-go czerwca 1925 r. (Dz. U. Nr. 75, poz. 524) i § 1 rozporządzenia Ministrów Robót Publicznych, Skarbu, Spraw Wewnętrznych oraz Rolnictwa z dnia 21 listopada 1927 r. o statutach i rozporządzeniach, dotyczących publicznych przedsiębiorstw meljoracyjnych (Dz. U. Nr. 112, poz. 950) postanawia Poznański Sejmik Wojewódzki, co następuje:

§ 1.

Postanowienia niniejszego statutu normują pokrycie kosztów następujących przedsiębiorstw meljoracyjnych:

1. spółki regulacji Lutyni w powiecie jarocińskim,
2. spółki regulacji i ogroblenia Górnej Orli w powiecie rawickim,
3. spółki regulacji Gąsawki w powiecie żnińskim,
4. spółki meljoracyjnej Wielkiej Wełny w Rogoźnie w powiecie obornickim.

§ 2.

Podstawą techniczną wykonania przedsiębiorstw, wymienionych w § 1, są projekty techniczne, zatwierdzone przez Ministra Robót Publicznych.

Wysokość sum kosztorysowych, zatwierdzonych przez Ministra Robót Publicznych, wynosi:

1.	dla spółki regulacji Lutyni w pow. jarocińskim	380 000 zł
2.	dla spółki regulacji i ogroblenia Górnej Orli w powiecie rawickim .	1 300 000 „
3.	dla spółki regulacji Gąsawki w pow. żnińskim	190 000 „
4	dla spółki meljoracyjnej Wielkiej Wełny w Rogoźnie w pow. obornickim	185 000 „
	razem:	2 055 000 zł

§ 3.

Celem zapewnienia należytego wykonania robót tworzy się dla każdego z przedsiębiorstw, wymienionych w § 1, fundusz budowy do wysokości zatwierdzonego kosztorysu z udziałem Skarbu Państwa, Poznańskiego Wojewódzkiego Związku Komunalnego i odnośnej spółki wodnej, jak następuje:

Zamiast nazwy L. p. spółki wymienionej w § 1	Ustawą przewidziany udział w pokryciu kosztów ustalonych kosztorysem			Uwagi
	przypada na	%	zł	
1	a) Państwo . .	40	152 000,—	według artykułu 5 ustawy o popieraniu publicznych przedsiębiorstw meljoracyjnych.
	b) P. W. Z. K. .	30	114 000,—	
	c) Spółke . . .	30	114 000,—	
	razem:	100	380 000,—	
2	a) Państwo . .	40	520 000,—	dto.
	b) P. W. Z. K. .	30	390 000,—	
	c) Spółkę . . .	30	390 000,—	
	razem:	100	1 300 000,—	

Zamiast nazwy L. p. spółki wymienionej w § 1	Ustawą przewidziany udział w pokryciu kosztów ustalonych kosztorysem			Uwagi
	przypada na	%	zł	
3	a) Państwo . . b) P. W. Z. K. . c) Spółkę . . .	40 30 30	76 000,— 57 000,— 57 000,—	według art. 5 ustawy o popieraniu publicznych przedsiębiorstw meljoracyjnych.
	razem:	100	190 000,—	
4	a) Państwo . . b) P. W. Z. K. . c) Spółkę . . .	30 30 40	55 500,— 55 500,— 74 000,—	dto.
	razem:	100	185 000,—	
Ogółem:	a) Państwo . . b) P. W. Z. K. . c) Spółkę . . .		803 500,— 616 500,— 635 000,—	
	razem:		2 055 000,—	

§ 4.

Kwoty przewidziane w § 3 dla poszczególnych uczestników pokrycia kosztów przedsiębiorstw meljoracyjnych mają być wypłacone w równych ratach rocznych w okresach jak następuje:

Zamiast nazwy L. p. spółki meljoracyjnej w § 1	Kwota przypadająca do wypłacenia w myśl § 3		Okresy wypłaty	Kwotę wymienioną w rubryce 3		
	na	zł		1928/29 zł	1929/30 zł	1930/31 zł
1	2	3	4	5	6	7
1	a) Państwo . . . . b) P.W.Z.K. . . . . c) Spółka	152 000,— 114 000,— 114 000,—	8	20 000,— 15 000,— 15 000,—	20 000,— 15 000,— 15 000,—	20 000,— 15 000,— 15 000,—
	Razem:	380 000,—		50 000,—	50 000,—	50 000,—
2	a) Państwo . . . . b) P.W.Z.K. . . . . c) Spółka	520 000,— 390 000,— 390 000,—	11	48 000,— 36 000,— 36 000,—	48 000,— 36 000,— 36 000,—	48 000,— 36 000,— 36 000,—
	Razem:	1 300 000,—		120 000,—	120 000,—	120 000,—
3	a) Państwo . . . . b) P.W.Z.K. . . . . c) Spółka	76 000,— 57 000,— 57 000,—	5	15 200,— 11 400,— 11 400,—	15 200,— 11 400,— 11 400,—	15 200,— 11 400,— 11 400,—
	Razem:	190 000,—		38 000,—	38 000,—	38 000,—
4	a) Państwo . . . . b) P.W.Z.K. . . . . c) Spółka	55 500,— 55 500,— 74 000,—	5	11 100,— 11 100,— 14 800,—	11 100,— 11 100,— 14 800,—	11 100,— 11 100,— 14 800,—
	Razem:	185 000,—		37 000,—	37 000,—	37 000,—
Ogółem:	a) Państwo . . . . b) P W.Z.K. . . . . c) Spółka	803 500,— 616 500,— 635 000,—		94 300,— 73 500,— 77 200,—	74 300,— 73 500,— 77 200,—	94 300,— 73 500,— 77 200,—
	Razem:	2 055 000,—		245 000,—	245 000,—	245 000,—

wypłaci się w następujących latach

1931/32 zł	1932/33 zł	1933/34 zł	1934/35 zł	1935/36 zł	1936/37 zł	1937/38 zł	1938/39 zł
8	9	10	11	12	13	14	15
20 000,— 15 000,— 15 000,—	20 000,— 15 000,— 15 000 —	20 000,— 15 000,— 15 000,—	16 000,— 12 000,— 12 000,—	16 000,— 12 000,— 12 000,—	— — —	— — —	— — —
50 000,—	50 000,—	50 000,—	40 000,—	40 000,—	—	—	—
48 000,— 36 000,— 36 000,—	48 000,— 36 000,— 36 000,—	48 000,— 36 000,— 36 000,—	48 000,— 36 000,— 36 000,—	48 000,— 36 000,— 36 000,—	48 000,— 36 000,— 36 000,—	48 000,— 36 000,— 36 000,—	40 000,— 30 000,— 30 000,—
120 000,—	120 000,—	120 000,—	120 000,—	120 000,—	120 000,—	120 000,—	100 000,—
15 200,— 11 400,— 11 400,—	15 200 — 11 400,— 11 400,—	— — —	— — —	— — —	— — —	— — —	— — —
38 000,—	38 000,—	—	—	—	—	—	—
11 100,— 11 100,— 14 800,—	11 100,— 11 100,— 14 800,—	— — —	— — —	— — —	— — —	— — —	— — —
37 000,—	37 000,—	—	—	—	—	—	—
94 300,— 73 500,— 77 200,—	94 300,— 73 500,— 77 200,—	68 000,— 51 000,— 51 000,—	64 000,— 48 000,— 48 000,—	64 000,— 48 000,— 48 000,—	48 000,— 36 000,— 36 000,—	48 000,— 36 000,— 36 000,—	40 000,— 30 000,— 30 000,—
245 000,—	245 000,—	170 000,—	160 000,—	160 000,—	120 000,—	120 000,—	100 000,—

Okresy te wyznacza się zarazem dla ostatecznego wykonania robót przedsiębiorstw meljoracyjnych.

§ 5.

Niezależnie od świadczeń Państwa i Poznańskiego Wojewódzkiego Związku Komunalnego spółka może pobierać datki na podstawie art. 111 ustawy wodnej z dnia 19 września 1922 r. w brzmieniu rozporządzenia Ministra Robót Publicznych z dnia 13 kwietnia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 62, poz. 574).

Wpływ uzyskany z datków w okresie wykonywania prac meljoracyjnych winien być zapisywany w osobnym wykazie.

Państwo i Poznański Wojewódzki Związek Komunalny mogą obniżyć swoje zasiłki w takim stosunku, w jakim wpływ z datków, przewidzianych w ustępie pierwszym, przyczyni się do pokrycia kosztów przedsiębiorstwa meljoracyjnego.

§ 6.

Spółki wodne, zawiązane dla wypełnienia zadań, przewidzianych niniejszym statutem, winny statutowo zapewnić odpowiedni udział w zarządzie i zebraniu spółki jednemu przedstawicielowi państwowej władzy wodnej i jednemu przedstawicielowi Poznańskiego Wojewódzkiego Związku Komunalnego.

§ 7.

Grunty uzyskane wskutek regulacji stanowią z zachowaniem odnośnych postanowień ustawy wodnej własność Państwa, Poznańskiego Wojewódzkiego Związku Komunalnego i odnośnej spółki w takim stosunku, w jakim te podmioty pokrywają koszta przedsiębiorstwa.

Zarząd temi gruntami sprawuje odnośna spółka.

§ 8.

Kwoty potrzebne corocznie na pokrycie udziału w kosztach przedsiębiorstw meljoracyjnych według § 4 winny być umieszczone w zwyczajnym budżecie Poznańskiego Wojewódzkiego Związku Komunalnego pod tytułem: „Wojewódzki Fundusz Meljoracyjny".

Wydatek na ten cel pokrywany będzie ze zwyczajnych dochodów Poznańskiego Wojewódzkiego Związku Komunalnego w myśl ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. Nr. 94, poz. 747).

Zarząd Wojewódzkim Funduszem Meljoracyjnym wykonuje Starosta Krajowy pod nadzorem Wydziału Wojewódzkiego.

Starosta Krajowy winien przedkładać Sejmikowi Wojewódzkiemu Poznańskiemu corocznie sprawozdanie z administracji tym funduszem.

§ 9.

Spółki wodne, wymienione w § 1, są obowiązane układać corocznie budżety i programy oraz kosztorysy prac meljoracyjnych w ramach kredytów niniejszym statutem przewidzianych oraz prowadzić rachunki zgodnie z przepisami swych statutów.

Spółkom wolno jednak wykonać roboty objęte zatwierdzonemi projektami i kosztorysami w krótszym czasie niż to przewidziano w § 4; zwiększone z tego powodu wydatki spółki w okresie wykonania prac nie powodują zwiększenia udziałów Państwa i Poznańskiego Wojewódzkiego Związku Komunalnego, przypadających spółce w tym okresie.

Odpisy budżetów rocznych, programów i kosztorysów meljoracyjnych oraz zamknięcie rachunkowe za rok ubiegły należy corocznie przedkładać w 2 egzemplarzach właściwemu Staroście powiatowemu, który przesyła jeden egzemplarz Wojewodzie Poznańskiemu, drugi Staroście Krajowemu.

§ 10.

Funduszem budowy (§ 3) zarządza odnośna spółka (§ 1) przy zastosowaniu postanowień niniejszego statutu.

Do funduszu budowy (§ 3) wpłacają:

a) Wojewódzki Związek Komunalny Poznański zasiłki, przewidziane w § 4 niniejszego statutu, za asygnatą Starosty Krajowego Poznańskiego, za pośrednictwem właściwych Starostów Powiatowych i poświadczeniem władzy nadzorczej, iż warunki wypłaty zachodzą;
b) Skarb Państwa zasiłki, przewidziane w § 4 niniejszego statutu, za asygnatą Wojewody Poznańskiego, za pośrednictwem właściwych Starostów Powiatowych i stwierdzeniem, że warunki wypłaty zachodzą.

§ 11.

Nadzór nad działalnością i gospodarką spółek wodnych sprawują właściwi Starostowie powiatowi względnie oznaczeni przez Wojewodę w myśl art. 188 ust. 2 ustawy wodnej z dnia 19 września 1922 r. w brzmieniu rozporządzenia Ministra Robót Publicznych z dnia 13 kwietnia 1928 r. (Dz. U. Nr. 62, poz. 574).

Spółki wodne prowadzą roboty pod kierownictwem technika spółkowego, zatwierdzonego przez Wojewodę.

Wszelkie umowy z przedsiębiorcami wykonującymi roboty podlegają zatwierdzeniu Wojewody.

Zmiany dotykające podstaw hydrologicznych projektu lub powodujące powiększenie kosztorysu podlegają zatwierdzeniu przez Ministra Robót Publicznych. Inne

zmiany projektu, w granicach zatwierdzonego kosztorysu, podlegają zatwierdzeniu przez Wojewodę.

Organom Poznańskiego Wojewódzkiego Związku Komunalnego przysługuje każdego czasu prawo przeprowadzenia kontroli robót wspólnie z organami Urzędu Wojewódzkiego.

Kolaudacja robót może się odbywać tylko przy współudziale delegata Wojewody.

Protokóły kolaudacyjne podlegają badaniu przez Wojewodę.

Odpisy protokółów kolaudacyjnych, zbadanych przez Wojewodę, winny być przedkładane do wiadomości Ministrowi Robót Publicznych.

Wypłata rat kolaudacyjnych może nastąpić tylko w razie niepodniesienia zarzutu ze strony Wojewody względnie Ministra Robót Publicznych.

§ 12.

Utrzymanie wykonanych urządzeń meljoracyjnych należy do odnośnych spółek wodnych. Nadzór nad należytem spełnianiem tych obowiązków sprawują władze określone w ustępie pierwszym § 11 niniejszego statutu.

§ 13.

Statut niniejszy wchodzi w życie po zatwierdzeniu go przez Ministrów: Robót Publicznych, Skarbu, Spraw Wewnętrznych oraz Rolnictwa.

Dzień wejścia w życie postanowień statutu ogłosi Starosta Krajowy w Poznańskim Dzienniku Wojewódzkim.

Starosta Krajowy
w Poznaniu

Druk sejmikowy Nr. II/364.

Do

Pana Przewodniczącego
Poznańskiego Sejmiku Wojewódzkiego

w miejscu

Na podstawie § 24 rozporządzenia z dnia 5. XI. 1889 r. (Zbiór ustaw pruskich str. 177) mam zaszczyt przesłać zgodnie z art. 43 ust. 2 regulaminu sejmikowego

uchwałę Wydziału Wojewódzkiego z dnia 17 stycznia 1931 r. poz. 437 **w przedmiocie sprzedaży parceli z nieruchomości Poznańskiego Wojewódzkiego Związku Komunalnego, zapisanej w księdze wieczystej Kościan tom 5 karta nr. 226, Skarbowi Państwa (Polskiemu Monopolowi Tytoniowemu w Warszawie)**

z prośbą o postawienie sprawy na porządku obrad.

Pod względem formalnym proszę o odesłanie sprawy **do komisji prawno-administracyjnej.**

Poznań, dnia 17 stycznia 1931 r.

Starosta Krajowy:
Begale.

Wyciąg z protokółu 17 posiedzenia Wydziału Wojewódzkiego z dnia 17 stycznia 1931 r.

Poz. 437. Wniosek Starosty Krajowego w przedmiocie sprzedaży parceli z nieruchomości Poznańskiego Wojewódzkiego Związku Komunalnego (Wojewódzkiego Zakładu Psychjatrycznego w Kościanie) — zapisanej w księdze wieczystej Kościan tom 5 karta nr. 226, Skarbowi Państwa (Polskiemu Monopolowi Tytoniowemu w Warszawie) —

Referent: p. Starosta Krajowy —

I. **Wydział Wojewódzki uchwala** z zastrzeżeniem zatwierdzenia przez Sejmik Wojewódzki:

Upoważnia się Starostę Krajowego w Poznaniu oraz poniżej wymienionych 2 członków Wydziału Wojewódzkiego:

a) Dr. Juljusza Trzcińskiego,

b) Michała Kosowskiego

do zawarcia z Skarbem Państwa (Polskim Monopolem Tytoniowym w Warszawie) umowy kupna - sprzedaży

Drukarnia Państwowa w Poznaniu.

odnośnie do parceli o powierzchni 2,86 m^2 z nieruchomości Poznańskiego Wojewódzkiego Związku Komunalnego (Wojewódzkiego Zakładu Psychjatrycznego w Kościanie), zapisanej w księdze wieczystej Kościan tom 5, karta Nr. 226, za ogólną cenę 663,— zł z tem, że wszelkie koszty, połączone z zmianą własności przedmiotowej parceli, ponosi kupujący, t. j. Skarb Państwa.

II. Referat na Sejmik porucza się p. Staroście Krajowemu.

Za zgodność:

Starosta Krajowy
(—) *Begale.*

UZASADNIENIE:

Pod względem rzeczowym:

W roku 1928 wybudowała Państwowa Fabryka Wyrobów Tytoniowych w Kościanie, której nieruchomość graniczy z nieruchomością Poznańskiego Wojewódzkiego Związku Komunalnego (Wojewódzkiego Zakładu Psychjatrycznego w Kościanie), elektrownię, przyczem nowo budującym się budynkiem przekroczyła granice nieruchomości Poznańskiego Wojewódzkiego Związku Komunalnego, zapisanej w księdze wieczystej Kościan tom 5, karta 226, w rozmiarach 2,86 m^2.

Po wniesionym przez Starostwo Krajowe sprzeciwie i przeprowadzeniu korespondencji z Dyrekcją Polskiego Monopolu Tytoniowego w Warszawie, zgodziła się Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego na nabycie na własność Skarbu Państwa przedmiotowej parceli wspomnianej nieruchomości P. W. Z. K. o powierzchni 2,86 m^2 za ogólną cenę 663,— zł.

Z uwagi, iż w niniejszym przypadku rozchodzi się tylko o względnie drobny obszar gruntu jakoteż, że właścicielem sąsiedniej posesji, z której przekroczono granice gruntu W. Z. K. P., jest Skarb Państwa, zrezygnowano z żądania usunięcia budynku z gruntu W. Z. K. P. lub zapłacenia rocznej renty.

Cenę kupna przedmiotowego skrawka gruntu umówiono z uwagi na zniekształcenie granicy nieruchomości W. Z. K. P. i wynikające z tego zniekształcenia utrudnienia gospodarcze oraz pomniejszenie wartości gruntu W. Z. K. P., na 663 zł. W cenie tej uwzględniono obok odszkodowania za grunt w wysokości 429 zł, t. j. 15 zł za 1 m^2, również koszty pomiaru Urzędu Katastralnego, poniesione przez Wojewódzki Związek Komunalny Poznański w wysokości 134 zł oraz koszty podróży funkcjonarjuszów Wojewódzkiego Związku Komunalnego Poznańskiego w sprawie przedmiotowej do Kościana i z powrotem w wysokości 100,15 zł. Przy wypośrodkowaniu wartości przedmiotowego skrawka gruntu uwzględniono, że wartość 1 m^2 wynosi 15 zł, co przy zajętych 2,86 m^2 wynosiłoby 42,90 zł, a uwzględniając powyżej wspomniane utrudnienia gospodarcze i umniejszenie wartości gruntu macierzystego, przyjęto, że wartość przedmiotowego skrawka gruntu wynosi conajmniej dziesięciokrotną kwotę, t. j. 10 $\times$ 42,90 zł = 429 zł.

Pod względem formalnym:

Właściwość Wydziału Wojewódzkiego wynika z § 13 rozporządzenia z dnia 5 listopada 1889 r.

Starosta Krajowy
w Poznaniu

Druk sejmikowy Nr. II/365.

Do

Pana Przewodniczącego Poznańskiego Sejmiku Wojewódzkiego

w miejscu

Na podstawie § 24 rozporządzenia z dnia 5. XI. 1889 r. (Zbiór ustaw pruskich str. 177) mam zaszczyt przesłać zgodnie z art. 43 ust. 2 regulaminu sejmikowego

uchwałę Wydziału Wojewódzkiego z dnia 17 stycznia 1931 r. poz. 442 **w przedmiocie wykonania rezolucji Sejmiku Wojewódzkiego z dnia 15 maja 1929 r. i z dnia 12 marca 1930 r. dot. zwrotu przez Krajowe Ubezpieczenie Ogniowe pewnej części składek na odnowienie budynków wzgl. wypłacenia pewnej sumy na odbudowę budynków z powodu ich zużycia**

z prośbą o postawienie sprawy na porządku obrad.

Pod względem formalnym proszę o odesłanie sprawy **do komisji prawno-administracyjnej.**

Poznań, dnia 17 stycznia 1931 r.

Starosta Krajowy:
Begale.

Wyciąg z protokółu 17 posiedzenia Wydziału Wojewódzkiego z dnia 17 stycznia 1931 r.

Poz. 442. Na wniosek Starosty Krajowego w przedmiocie wykonania rezolucji Sejmiku Wojewódzkiego z dnia 15 maja 1929 r. poz. 33 i z dnia 12 marca 1930 r. poz. 26 dot. zwrotu pewnej części składek na odnowienie budynków względnie wypłacenia pewnej sumy na odbudowę budynków z powodu ich zużycia —

Referent: p. Generalny Dyrektor Baranowski —

Wydział Wojewódzki uchwala:

I. W wykonaniu rezolucji Sejmiku Wojewódzkiego:

a) z dnia 15 maja 1929 r. poz. 33 w brzmieniu:

„Sejmik Wojewódzki wnosi o uwzględnienie przy ubezpieczeniu nieruchomości od ognia zwrotu pewnej części wpłaconych składek względnie wypłacenia pewnej sumy na odbudowę w razie konieczności odnowienia budynków z powodu ich

Drukarnia Państwowa w Poznaniu.

zużycia, o ile budynki nie były dotknięte pożarem,"

b) z dnia 12 marca 1930 r. poz. 26 w brzmieniu:

„Wzywa się Generalnego Dyrektora Krajowego Ubezpieczenia Ogniowego do przedłożenia na następnej sesji Sejmiku Wojewódzkiego sprawozdania z postępu badań w przedmiotowej (powyższej) sprawie"

wnosi się na Sejmik Wojewódzki:

Wysoki Sejmik raczy uchwalić:

I. Przyjmuje się do wiadomości:

a) że stworzenie warunków pomocy dla właścicieli budowli, wymagających remontu, w formie, jaką określił Sejmik Wojewódzki w rezolucji swej z dnia 15 maja 1929 r. t. j. w granicach odpowiedzialności Krajowęgo Ubezpieczenia Ogniowego za ryzyko ogniowe bez dodatkowego świadczenia ze strony ubezpieczającego, jest niemożliwe,

b) że obowiązek ponoszenia świadczeń z tego tytułu możnaby nałożyć na Krajowe Ubezpieczenie Ogniowe tylko w drodze dodatkowego ubezpieczenia za dodatkową składką, co jednakże na razie nie jest wskazanem.

II. Referat na Sejmik Wojewódzki porucza się p. wicemarszałkowi Noskowi.

Za zgodność:

Starosta Krajowy
(—) *Begale.*

MOTYWY:

Pod względem materjalnym:

W wykonaniu rezolucyj Sejmiku Wojewódzkiego, wymienionych w niniejszej uchwale, przeprowadziło Krajowe Ubezpieczenie Ogniowe odpowiednie szczegółowe badania. W wyniku tych badań stwierdzono, że tak w miastach jak i na wsi od czasów początku wojny światowej nie remontowano budynków w dostatecznej mierze. Winą tego są: ciężki stan gospodarczy w okresie powojennym, wadliwe zasady ochrony lokatorów i inne, znane powody. Szczególnie ucierpiały dachy.

Wobec ruiny wielu budynków właściciele znajdują się w kłopotliwem położeniu tembardziej, że nie posiadają odpowiednich środków na przeprowadzenie remontu. Stan ten powoduje zmniejszenie dbałości o budowle co do zapobiegania ewentualnemu pożarowi.

Konieczne jest przeto przyjście ubezpieczającym z pomocą. Pomoc ta ograniczyć się jednak musi do możliwości finansowych zakładu.

Jeżeliby ubezpieczającym udzielać zasiłków bezzwrotnych, w formie proponowanej w rezolucji Sejmiku Wojewódzkiego, konieczne byłoby ze względu na to, że Krajowe Ubezpieczenie Ogniowe na ten cel środków nie posiada, nagromadzenie wpierw potrzebnego kapitału w drodze obciążenia ubezpieczających świadczeniami dodatkowemi.

Świadczenia te mogłyby jednakże odnosić się tylko do budowli nowych, gdyż przy budowlach starych, nie remontowanych przez wiele lat i dlatego nieproporcjonalnie wadliwych do ich wieku, sprawa niewytrzymałaby z punktu widzenia Krajowego Ubezpieczenia Ogniowego kalkulacji.

Ponieważ zaś głównie chodzi właśnie o stare budowle, cel rezolucji Sejmiku Wojewódzkiego nie zostałby osiągnięty. Dlatego ten sposób należałoby odroczyć do czasu lepszej konjunktury gospodarczej.

Drugim sposobem przyjścia ubezpieczającym, posiadającym stare budowle, z pomocą byłoby udzielanie ubezpieczającym oprocentowanych pożyczek remontowych. Sposób ten, łatwy do zrealizowania w ramach obecnych możliwości K. U. O., mógłby w krótkim czasie być wprowadzony w życie.

Pod względem formalnym:

Właściwość Wydziału Wojewódzkiego wynika z § 5a, a Sejmiku Wojewódzkiego z § 4 statutu Krajowego Ubezpieczenia Ogniowego.

Starosta Krajowy
w Poznaniu

Druk sejmikowy Nr. II/366

Do

Pana Przewodniczącego
Poznańskiego Sejmiku Wojewódzkiego

w miejscu

Na podstawie § 24 rozporządzenia z dnia 5. XI. 1889 r. (Zbiór ustaw pruskich str. 177) mam zaszczyt przesłać zgodnie z art. 43 ust. 2 regulaminu sejmikowego

uchwałę Wydziału Wojewódzkiego z dnia 17 stycznia 1931 r. poz. 443 **w przedmiocie wykonania rezolucji Sejmiku Wojewódzkiego z dnia 15 maja 1929 r. dot. uzupełnienia przez Krajowe Ubezpieczenie Ogniowe ubezpieczeń w kierunku ubezpieczenia zwierząt w gospodarstwie rolnem**

z prośbą o postawienie sprawy na porządku obrad.

Pod względem formalnym proszę o odesłanie sprawy **do komisji prawno-administracyjnej.**

Poznań, dnia 17 stycznia 1931 r.

Starosta Krajowy:
Begale.

Wyciąg z protokółu 17 posiedzenia Wydziału Wojewódzkiego z dnia 17 stycznia 1931 r.

Poz. 443. Na wniosek Starosty Krajowego w przedmiocie wykonania rezolucji Sejmiku Wojewódzkiego z dnia 15 maja 1929 r. poz. 50 dot. uzupełnienia ubezpieczeń w kierunku ubezpieczenia zwierząt w gospodarstwie rolnem —

Referent: p. Generalny Dyrektor Baranowski —

Wydział Wojewódzki uchwala:

I. W wykonaniu rezolucji Sejmiku Wojewódzkiego z dnia 15 maja 1929 r. poz. 50 w brzmieniu:

„Sejmik Wojewódzki wzywa Starostę Krajowego i Naczelnego Dyrektora Krajowego Ubezpieczenia Ogniowego, aby przygotowali projekt uzupełnienia ubezpieczeń w kierunku ubezpieczenia zwierząt w gospodarstwie rolnem",

wnosi się na Sejmik Wojewódzki:

Wysoki Sejmik raczy uchwalić:

1. Sejmik Wojewódzki, uznając konieczność zaprowadzenia w Woje-

Drukarnia Państwowa w Poznaniu.

wództwie Poznańskiem ubezpieczenia zwierząt od śmierci, spowodowanej chorobą zwykłą lub nieszczęśliwym wypadkiem, stwierdza, że:

a) racjonalną formą organizacyjną tego ubezpieczenia byłyby stowarzyszenia miejscowe jako jednostki samodzielne, lecz wspierane przez nadbudowy powiatową i wojewódzką przy współudziale Krajowego Ubezpieczenia Ogniowego, jako wojewódzkiego publicznego zakładu ubezpieczeń,

b) że ubezpieczenie to uzyskać może właściwe podstawy przez powszechność dobrowolną, wobec czego należy rozwinąć propagandę idei ubezpieczenia zwierząt wśród najszerszych sfer rolnictwa, jako zagadnienia palącego nietylko w interesie jednostki, lecz dobrobytu ogólnego,

c) wobec trudności powszechnego, a dobrowolnego zorganizowania na drodze spółkowej zaleca się korzystać z uprawnień, danych sejmikom powiatowym w rozporządzeniu Prezydenta R. P. z dnia 27 maja 1927 (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 410) i w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 31 stycznia 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 13, poz. 112) w przedmiocie ubezpieczenia przymusowego,

d) wspomniane ad c) rozporządzenia nie przewidują możliwości zorganizowania ubezpieczenia w drodze przymusu na zasadach stowarzyszeń miejscowych,

wobec czego

Sejmik Wojewódzki wzywa Naczelnego Dyrektora Krajowego Ubezpieczenia Ogniowego do wystąpienia wobec właściwych władz centralnych z wnioskiem o dostosowanie przepisów prawnych do postulatów wyrażonych powyżej.

II. Referat na Sejmik Wojewódzki porucza się p. Dr. Trzcińskiemu.

Za zgodność:

Starosta Krajowy
(—) *Begale.*

MOTYWY:

Pod względem materjalnym:

W wykonaniu rezolucji Sejmiku Wojewódzkiego, wymienionej w niniejszej uchwale, przeprowadziło Krajowe Ubezpieczenie Ogniowe odpowiednie szczegółowe badania. W wyniku tych badań ustalono konieczność zaprowadzenia takiego ubezpieczenia. Każdy ubytek inwentarza

stanowi bowiem dla gospodarza stratę, trudną do powetowania. Ubezpieczenie, chociaż uciążliwe, ratuje rolnika z takiej sytuacji, daje mu gwarancję utrzymania swego inwentarza na raz zaprowadzonym poziomie i stwarza dla niego możność stałego ulepszania stanu inwentarza.

Ubezpieczenie to jednakże ze względu na swoją odrębność oddziałów ubezpieczeń, prowadzonych dotychczas w Krajowem Ubezpieczeniu Ogniowem, oraz ze względu na swoją istotę wymaga zupełnie innej formy organizacyjnej.

Wielkiej doniosłości przy tem ubezpieczeniu jest bowiem z punktu widzenia zakładu ubezpieczeniowego przedewszystkiem dobra i stała kontrola nad obchodzeniem się ubezpieczonego z inwentarzem i pozatem taniość administracji. Ześrodkowanie ubezpieczenia bezpośrednio powodowałoby znaczne koszta administracyjne ze względu na wielką ilość drobnych objektów ubezpieczonych, na częstokroć wielką ich odległość od centrali ubezpieczeniowej i na trudności niezbędnej kontroli. Doświadczenia wykazały, że racjonalnie to wykonać mogą zarządy ośrodków mniejszych, jak gmin względnie wójtostw, które pracują honorowo lub za zwrotem kosztów rzeczowych. Wspólność interesów ubezpieczonych małych grup działa wychowawczo i twórczo poza ramami samego ubezpieczenia także w kierunku udoskonalenia i racjonalizacji hodowli zwierząt. Stowarzyszenia w takich ośrodkach pokrywałyby szkody w pierwszym rzędzie; nadwyżkę szkód, określoną w pewnej procentowej wysokości, ponosiłyby powiaty, jako nadbudowa stowarzyszeń lokalnych w granicach ściśle określonych. Dalsze niedobory wyrównywałby związek wojewódzki przez publiczny zakład ubezpieczeń t. j. przez Krajowe Ubezpieczenie Ogniowe.

Zważywszy, że kalkulacja ubezpieczeniowa opiera się na prawie wielkich liczb, które dają konieczną w tej dziedzinie równowagę dochodów i wydatków, czyli, że dopiero wielka ilość ubezpieczających dać może racjonalne podstawy ubezpieczenia, zaleca się rozwinąć przez ciała samorządowe szeroką propagandę wśród sfer rolniczych w kierunku zrozumienia konieczności ubezpieczenia zwierząt, jako zagadnienia palącego.

Wobec tego, że najprawdopodobniej — według doświadczeń w innych krajach — powszechne a dowolne zorganizowanie tych ubezpieczeń na drodze spółkowej usunie szczególnie w obecnych warunkach gospodarczych poważne trudności, zaleca się korzystać z uprawnień, danych sejmikom powiatowym w rozporządzeniu Prezydenta R. P. z dnia 27 maja 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 410) i w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 31 stycznia 1929 (Dz. U. R. P. Nr. 13, poz. 112) w przedmiocie ubezpieczenia przymusowego i wprowadzić ubezpieczenie to w drodze przymusu.

Wspomniane jednak wyżej rozporządzenia nie przewidują możliwości zorganizowania ubezpieczenia w drodze przymusu na zasadach stowarzyszeń miejscowych. Dlatego jest wskazane wystąpienie wobec właściwych władz z wnioskiem o odnośną zmianę przepisów przez uwzględnienie w nich wyżej wymienionych postulatów.

Pod względem formalnym:

Właściwość Wydziału Wojewódzkiego wynika z § 5 a, a Sejmiku Wojewódzkiego z § 4 statutu Krajowego Ubezpieczenia Ogniowego.

Rada Zarządzająca Krajowego Ubezpieczenia Ogniowego rozpatrywała sprawę na posiedzeniu swojem z dnia 10 listopada 1930 r.

Starosta Krajowy
w Poznaniu

Druk sejmikowy Nr. II/367.

Do

Pana Przewodniczącego Poznańskiego Sejmiku Wojewódzkiego

w miejscu

Na podstawie § 24 rozporządzenia z dnia 5 XI. 1889 r. (Zbiór ustaw pruskich str. 177) mam zaszczyt przesłać zgodnie z art. 43 ust. 2 regulaminu sejmikowego

uchwałę Wydziału Wojewódzkiego z dnia 17 stycznia 1931 r. poz. 444 **w przedmiocie sprawozdania o wyłożeniu do publicznego wglądu budżetu Poznańskiego Wojewódzkiego Związku Komunalnego na rok 1931/32**

z prośbą o postawienie sprawy na porządku obrad.

Pod względem formalnym proszę o odesłanie sprawy **do komisji budżetowo-finansowej.**

Poznań, dnia 17 stycznia 1931 r.

Starosta Krajowy:
Begale.

Wyciąg z protokółu 17 posiedzenia Wydziału Wojewódzkiego z dnia 17 stycznia 1931 r.

Poz. 444. Na wniosek Starosty Krajowego w przedmiocie przyjęcia do wiadomości wyłożenia do publicznego wglądu budżetu Poznańskiego Wojewódzkiego Związku Komunalnego na rok 1931/32 —

Referent: p. Starosta Krajowy —

Wydział Wojewódzki uchwala:

I. Wnieść na Sejmik Wojewódzki:
Wysoki Sejmik raczy uchwalić:

Przyjmuje się do wiadomości, iż zgodnie z § 53 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 28-go czerwca 1926 r. — Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 433 — projekt budżetu Poznańskiego Wojewódzkiego Związku Komunalnego na rok 1931/32 wyłożony był do publicznego wglądu w czasie od 6 do 13-go stycznia 1931 r. włącznie, i że w tym czasie żadnych zarzutów i zastrzeżeń ze strony płatników danin komunalnych nie wniesiono.

II. Referat na Sejmik Wojewódzki porucza się p. Staroście Krajowemu.

Za zgodność:
Starosta Krajowy
(—) *Begale.*

Drukarnia Państwowa w Poznaniu.

MOTYWY:

Pod względem rzeczowym:

Wyłożenie projektu budżetu Poznańskiego Wojewódzkiego Związku Komunalnego na rok 1931/32 nastąpiło na zasadzie przepisów § 53 rozporządzenia z dnia 28 czerwca 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 433).

Wyłożenie budżetu do publicznego wglądu ogłoszono w Poznańskim Dzienniku Wojewódzkim z dnia 3 stycznia 1931 r. nr. 1.

Pod względem formalnym:

Właściwość Wydziału Wojewódzkiego wynika z §§ 13 i 14 rozporządzenia z dnia 5 listopada 1889 r. a Sejmiku z § 2 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 17-go czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 522) i z ustępu drugiego § 53 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 28 czerwca 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 433).

Starosta Krajowy
w Poznaniu

Druk sejmikowy Nr. II/368

Do

Pana Przewodniczącego
Poznańskiego Sejmiku Wojewódzkiego

w miejscu

Na podstawie § 24 rozporządzenia z dnia 5. XI. 1889 r. (Zbiór ustaw pruskich str. 177) mam zaszczyt przesłać zgodnie z art. 43 ust. 2 regulaminu sejmikowego

uchwałę Wydziału Wojewódzkiego z dnia 17 stycznia 1931 r. poz. 446 **w przedmiocie sprawozdania i bilansu Wojewódzkiego Banku Pożyczkowego za rok 1929/30**

z prośbą o postawienie sprawy na porządku obrad.

Pod względem formalnym proszę o odesłanie sprawy do **komisyj prawno-administracyjnej i budżetowo-finansowej.**

Poznań, dnia 17 stycznia 1931 r.

Starosta Krajowy:
Begale.

Wyciąg z protokółu 17 posiedzenia Wydziału Wojewódzkiego z dnia 17 stycznia 1931 r.

Poz. 446. Na wniosek Starosty Krajowego o zatwierdzenie bilansu Wojewódzkiego Banku Pożyczkowego w Poznaniu, zamkniętego na dzień 31 marca 1930 r. wraz z rachunkiem zysków i strat i podziału nadwyżki bilansowej oraz o zatwierdzenie uchwał Dyrekcji Wojewódzkiego Banku Pożyczkowego z dnia 13-go czerwca i 19 grudnia 1930 r. w przedmiocie przekazania Wojewódzkiemu Związkowi Komunalnemu 107 050 zł —

Referent: p. Starosta Krajowy —

Wydział Wojewódzki uchwala:

I. Wnieść na Sejmik Wojewódzki:

Wysoki Sejmik uchwalić raczy:

1. Przyjmuje się do wiadomości sprawozdanie*) Dyrekcji Wojewódzkiego Banku Pożyczkowego za rok 1929/30,
2. zatwierdza się bilans*) Wojewódzkiego Banku Pożyczkowego w Poznaniu za rok 1929/30 z datą 31-go marca 1930 r. w aktywach i pasywach na łączną sumę zł 19 639 913,90 wraz z rachunkiem zysków i strat*),

*) Sprawozdanie, bilans oraz rachunek zysków i strat zawarte są w „Sprawozdaniu Wydziału Wojewódzkiego z administracji Wojew. Związku Komunalnego za rok 1929/30" — str. 76—80 (p. załącznik do druku sejmikowego II/340).

Drukarnia Państwowa w Poznaniu.

Zał. 1

3. zatwierdza się podział nadwyżki bilansowej według załącznika z tem, że z pozostałości, wykazanej pod pkt. c) w kwocie 18 003,80 zł należy udzielić następujących dalszych subwencyj:
   a) Komitetowi Budowy Pomnika Chrobrego w Gnieźnie 3 000 zł,
   b) Zarządowi „Chóru im. Moniuszki w Poznaniu" 1 000 zł,
4. udziela się pokwitowania Dyrekcji Wojewódzkiego Banku Pożyczkowego,

Zał. 2 i 3

5. zatwierdza się uchwały Dyrekcji Wojewódzkiego Banku Pożyczkowego z dnia 13 czerwca 1930 r. (z zastrzeżeniem zawartem pod l. 3) i 19 grudnia 1930 r. w przedmiocie przekazania po myśli § 23 statutu na rzecz Wojewódzkiego Związku Komunalnego sumy 107 050 zł, a to z przeznaczeniem według załącznika.

II. Poruczyć referat na Sejmik p. Barciszewskiemu.

Za zgodność:

Starosta Krajowy
(—) *Begale.*

UZASADNIENIE:

Pod względem materjalnym:

Ustnie.

Pod względem formalnym:

Właściwość Wydziału Wojewódzkiego wynika z § 13 rozporządzenia z 5 listopada 1889 r. (Zbiór ustaw pruskich str. 177) a Sejmiku Wojewódzkiego z § 25 statutu Wojewódzkiego Banku Pożyczkowego.

Według uchwał Dyrekcji Wojewódzkiego Banku Pożyczkowego z dnia 13 czerwca i 19 grudnia 1930 r. podzielono nadwyżkę bilansową za rok 1929/30 . . . . . . 250 150,25 zł
oraz pozostałość do dyspozycji z roku 1928/29 . . 44 984,50 „

ogółem: 295 134,75 zł

jak następuje:

na kapitał zakładowy		100 000,— zł
na fundusz rezerwowy		12 905,11 „
na fundusz rezerwy specjalnej		42 720,09 „
na rachunek Wojew. Związku Komun. Pozn.:		
a) budżetowo	60 000,—	
b) z dyspozycji Dyrekcji:		
ba) na rachunek Wojew. Związku Komun. Poznańskiego dalsze	20 000,—	
bb) dla Ruchu Prawniczego . .	350,—	
bc) dla Teatru w Bydgoszczy . .	10 000,—	
bd) na Pomnik Najśw. Serca Jezusowego	5 000,—	
be) na Fund. im. L. Begalego przy Stow. Urzędników Pozn. Samorządu Wojewódzkiego .	500,—	
bf) dla Wlkp. Związku Kół Śpiewaczych	1 500,—	
bg) dla Stowarzyszenia im. Gen. Jadwigi Zamoyskiej opieki nad dziećmi wychodźtwa polskiego we Francji . . .	500,—	
bh) na Przytulisko dla Niemowląt w Poznaniu	200,—	
bi) na gratyfikację dla Dyrekcji	9 000,—	107 050,— „
na rachunek Banku:		
a) zadysponowana przez Dyrekcję remuneracja dla pracowników Banku	11 182,—	
b) na zakup maszyny do liczenia .	3 273,75	
c) pozostałość	18 003,80	32 459,55 „
	ogółem:	295 134,75 zł

ODPIS

uchwały Dyrekcji Woj. B-ku Pożyczkowego z dnia 13. czerwca 1930 r. w sprawie zatwierdzenia bilansu i rachunku zysków i strat oraz przelewów z osiągniętej nadwyżki bilansowej.

I. *Zatwierdzenie bilansu za rok 1929/30.*

Przyjmuje się do zatwierdzającej wiadomości bilans za rok operacyjny 1929/30, wykazujący według załącznika po stronie czynnej i biernej 19 639 913,90 zł.

II. *Zatwierdzenie rachunku strat i zysków.*

Zatwierdza się rachunek strat i zysków z wykazaną nadwyżką w sumie 250 150,25 zł.

V. *Rozpatrzenie wniosków o przyznanie subwencji.*

Przyznaje się subwencję:

1. dla Ruchu Prawniczego	350,— zł
2. dla Teatru w Bydgoszczy	10 000,— „
3. na budowę pomnika Najświętszego Serca Jezusowego	5 000,— „
4. na fundusz im. L. Begalego przy Stowarzyszeniu Urzędn. Pozn. Samorz. Wojew.	500,— „
5. dla Wielkop. Związk. Kół Śpiewaczych	1 500,— „
6. dla Stowarzyszenia im. Gen. Jadwigi Zamoyskiej opieki nad dziećmi wychodźtwa polskiego we Francji	500,— „
7. na Przytulisko dla Niemowląt w Poznaniu	200,— „
Razem:	18 050,— zł

VI. *Podział nadwyżki bilansowej:*

Z nadwyżki bilansowej za rok 1929/30		250 150,25 zł
oraz pozostałych do dyspozycji z r. 1928/29		44 984,50 „
ogółem:		295 134,75 zł
przelewa się:		
po uwzględnieniu przyznanych subwencyj jak wyżej	18 050,—	
1. na kapitał zakładowy . . .	100 000,—	
2. na fundusz rezerwowy . . .	12 905,11	
3. na fundusz rezerwy specjalnej	42 720,09	
4. na rachunek Wojew. Związku Komun. Pozn. przewidziane w budżecie	60 000,—	
5. na rachunek Wojew. Związku Komun. Pozn. dalsze	20 000,—	
6. na gratyfikacje dla urzędników	11 182,—	
7. na zakup maszyny do liczenia dla Banku Pożyczkowego . .	3 273,75	
8. pozostałość do dalszej dyspozycji	27 003,80	295 134,75 zł

(—) *Begale.* (—) *Dr. Hubert.* (—) *Klemczak.*
(—) *Droździk.*
(—) *Müller.*

Załącznik 3.

ODPIS

uchwały Dyrekcji Wojewódzkiego Banku Pożyczkowego z dnia 19 grudnia 1930 r.

Ze względu na korzystne wyniki operacyj bankowych w roku 1929/30 uchwala się tytułem gratyfikacji dla Przewodniczącego Dyrekcji Banku p. Starosty Krajowego L. Begalego 5 000,— zł oraz dla Syndyka Woj. Banku Pożyczkowego, wyższego radcy krajowego p. Dr. Huberta 4 000,— zł.

Starosta Krajowy
w Poznaniu

Druk sejmikowy Nr. II/369.

Do

Pana Przewodniczącego
Poznańskiego Sejmiku Wojewódzkiego

w miejscu

Na podstawie § 24 rozporządzenia z dnia 5. XI. 1889 r. (Zbiór ustaw pruskich str. 177) mam zaszczyt przesłać zgodnie z art 43 ust. 2 regulaminu sejmikowego

uchwałę Wydziału Wojewódzkiego z dnia 17 stycznia 1931 r. poz. 447 **w przedmiocie ustalenia nowego statutu dla Wojewódzkiego Sanatorjum dla Piersiowo-Chorych w Smukale**

z prośbą o postawienie sprawy na porządku obrad.

Pod względem formalnym proszę o odesłanie sprawy do **komisji regulaminowo-organizacyjnej.**

Poznań, dnia 17 stycznia 1931 r.

Starosta Krajowy:
Begale.

Wyciąg z protokółu 17 posiedzenia Wydziału Wojewódzkiego z dnia 17 stycznia 1931 r.

Poz. 447. Na wniosek Starosty Krajowego w przedmiocie nowego statutu dla Wojewódzkiego Sanatorjum dla Piersiowo-Chorych w Smukale —

Referent: p. w. r. kr. Mielcarzewicz —

Wydział Wojewódzki uchwala:

I. Wnieść na Sejmik Wojewódzki:
Wysoki Sejmik raczy uchwalić nowy statut Publicznego Wojewódzkiego Sanatorjum dla Piersiowo - Chorych w Smukale w brzmieniu, ustalonem w załączniku — z zastrzeżeniem zatwierdzenia przez władze nadzorcze.

II. Upoważnia się Wydział Wojewódzki do poczynienia w statucie zmian, od przyjęcia których uzależnione byłoby w danym razie zatwierdzenie statutu przez władze nadzorcze.

III. Referat na Sejmik Wojewódzki porucza się p. Dr. Matuszewskiemu.

Za zgodność:

Starosta Krajowy
(—) *Begale.*

Drukarnia Państwowa w Poznaniu.

MOTYWY:

Pod względem materjalnym:

W myśl art. 86 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 22 marca 1928 r. o zakładach leczniczych (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 382) należy obecnie obowiązujące statuty zakładów leczniczych dostosować do postanowień tego rozporządzenia.

W wykonaniu tego przepisu opracowano nowy statut dla Wojewódzkiego Sanatorjum dla Piersiowo-Chorych w Smukale w brzmieniu według załącznika.

Przy sporządzaniu tego statutu stosowano się do wskazówek, zawartych w piśmie p. Wojewody Poznańskiego z dnia 30 października 1929 r. l. dz. 11272/29-VII.

Sanatorjum było dotychczas przedsiębiorstwem Wojewódzkiego Związku Komunalnego Poznańskiego. Nowy statut konstruuje Sanatorjum jako zakład publiczny. Nadanie Sanatorjum charakteru zakładu publicznego jest konieczne przedewszystkiem ze względu na cel Sanatorjum — leczenie osób chorych na gruźlicę, — a pozatem dlatego, ponieważ opłaty Sanatorjum uzyskują w ten sposób charakter danin komunalnych i podlegają w razie zalegania — ściąganiu w drodze uproszczonej, — administracyjnej. Dotychczasowy sposób ściągania zaległości nasunął ze względu na procedurę prywatno-prawną wiele trudności.

Pod względem formalnym:

Właściwość Wydziału i Sejmiku Wojewódzkiego wynika z rozporządzenia z dnia 5 listopada 1889 r. (Zbiór ustaw pruskich str. 177).

STATUT

dla Publicznego Wojewódzkiego Sanatorjum dla Piersiowo Chorych w Smukale pod Bydgoszczą w Województwie Poznańskiem.

Rozdział I.

Nazwa, rodzaj, cel, zadanie i majątek Sanatorjum.

§ 1.

Nazwa zakładu brzmi: „Publiczne Wojewódzkie Sanatorjum dla Piersiowo - Chorych w Smukale" pod Bydgoszczą w Województwie Poznańskiem (w skróceniu Sanatorjum).

§ 2.

Sanatorjum jest specjalnym zakładem leczniczym. Liczba łóżek szpitalnych wynosi 180.

§ 3.

Celem Sanatorjum jest leczenie osób, dotkniętych chorobami gruźliczemi. W szczególności zadaniem Sanatorjum jest przyjmowanie do leczenia i pielęgnowania lub pod obserwację lekarską osób dorosłych i dzieci obojga płci w wieku od 6-ciu do 14-tu lat, dotkniętych gruźlicą płuc, krtani lub jelit, których cierpienie ma widoki uzdrowienia lub takiej poprawy, jakiej wymaga zdolność do pracy.

Nie mogą być przyjęci do Sanatorjum i nie mogą w Sanatorjum przebywać chorzy z daleko posuniętą gruźlicą płuc, krtani lub jelit, nie rokujący żadnej poprawy, — oraz chorzy z chorobami zakaźnemi, umysłowo chorzy, alkoholicy, narkomani i osoby wzbudzające zewnętrznym wyglądem wstręt.

§ 4.

Sanatorjum nie prowadzi przychodni.

§ 5.

Sanatorjum jest samoistnym publicznym zakładem Poznańskiego Wojewódzkiego Związku Komunalnego. Pod względem prawno - majątkowym jest własnością tego związku.

§ 6.

Okręg szpitalny Sanatorjum tworzy obszar Województwa Poznańskiego.

§ 7.

Prawo publiczności przysługuje Sanatorjum na zasadzie art. 5 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 22 marca 1928 r. o zakładach leczniczych (Dz. U. R. P. Nr. 38/28, poz. 382).

§ 8.

Majątek Sanatorjum składa się z jednego gmachu szpitalnego z dwoma leżalniami, budynku gospodarczego z maszynownią i pralnią mechaniczną, z willi dyrektora, 12,75 ha ziemi ornej i 1,75 ha ogrodu.

Pozatem Sanatorjum na podstawie umowy prywatno - prawnej korzysta bezpłatnie z pawilonu szpitalnego fundacji Bertha-Amalja, będącego własnością Towarzystwa ku Zwalczaniu Gruźlicy w Poznaniu.

Innego majątku Sanatorjum nie posiada.

Rozdział II.

Ustrój wewnętrzny Sanatorjum.

§ 9.

Sanatorjum posiada 2 oddziały szpitalne: jeden dla ciężko chorych o 139 łóżkach i jeden dla lżej chorych o 41 łóżkach.

§ 10.

Na oddział dla ciężko chorych przeznaczonych jest 33 pokoi wspólnych, a na oddział dla lżej chorych 11 pokoi wspólnych.

§ 11.

Sanatorjum posiada dwie klasy szpitalne: I. i II., przyczem liczba łóżek I. klasy wynosi 1/4 część liczby łóżek II. klasy.

§ 12.

Sanatorjum prowadzi aptekę domową.

§ 13.

Inne lecznicze lub sanitarne urządzenia i części składowe Sanatorjum stanowią:

a) w budynkach Sanatorjum: poczekalnia, pokój obserwacyjny o 10 łóż-

kach, gabinet z lampami kwarcowemi i Roentgenem, pracownia bakterjologiczna, łazienki, własny wodociąg, kanalizacja, oświetlenie elektryczne, ogrzewanie centralne i kamera dezynfekcyjna;

b) poza budynkami Sanatorjum: dwie kryte werandy do leżakowania, jeden barak letni.

§ 14.

Sanatorjum posiada następujące urządzenia i pomieszczenia administracyjno-gospodarcze:

a) w gmachu głównym i pawilonie: gabinet dla dyrektora, 2 gabinety lekarskie, dwa mieszkania dwupokojowe dla lekarzy, 1 mieszkanie jednopokojowe dla lekarza, 5 pokoi dla sióstr, 2 pokoje dla sił biurowych, po 1 jadalni dla lekarzy, personelu administracyjnego oraz robotników i służby, 1 mieszkanie (pokój i kuchnia) dla ochmistrza, 1 mieszkanie 3-pokojowe i kuchnia dla kasjera, 3 pokoje kancelaryjne, 2 kuchnie sanatoryjne, 9 ubikacyj na magazyny żywnościowe, spiżarniane i bieliźniane oraz przechowalnie, 10 pokoi dla służby i robotników, 1 kaplica;

b) w budynku gospodarczym: pralnia i prasowalnia, stajnia na dwa konie i wozownia, garaż, świniarnia, 1 mieszkanie 3-pokojowe i kuchnia dla maszynisty, 1 mieszkanie 2-pokojowe i kuchnia i 1 mieszkanie 1-pokojowe dla robotników.

Rozdział III.

Środki na utrzymanie i prowadzenie Sanatorjum.

§ 15.

Dochód z majątku własnego Sanatorjum stanowią produkty z ogrodu warzywnego i z roli, dochody z inwentarza żywego oraz dochody za użycie przez pacjentów powózki zakładowej.

§ 16.

Główny dochód stanowią opłaty za utrzymanie i leczenie chorych.

§ 17.

Subwencyj Sanatorjum nie otrzymuje, ewentualne deficyty Sanatorjum pokrywa z własnych funduszów Poznański Wojewódzki Związek Komunalny w postaci dopłat, uwzględnianych w jego budżecie.

Dopłatę uiszcza Poznański Wojewódzki Związek Komunalny dopiero wtenczas i o tyle, gdy i o ile fundusz rezerwowy (§ 20 ust. 3) nie starczy na pokrycie deficytów.

§ 18.

Sanatorjum korzysta — w miarę ofiarności — z zapomóg i ofiar jako wpływów przygodnych.

§ 19.

Inne dochody Sanatorjum pochodzą z opłat za prześwietlenie i zdjęcia Roentgenem osób zgłaszających się z poza zakładu.

§ 20.

Sanatorjum posiada:

a) fundusz inwestycyjny,

b) fundusz rezerwowy.

Fundusz inwestycyjny służy do nagromadzenia kapitałów, potrzebnych na dokonanie większych inwestycyj w Sanatorjum. Na fundusz ten składają się wpływy z opłat, przewidziane w § 21 ust. 1, zdanie 2 niniejszego statutu.

Fundusz rezerwowy służy na pokrycie niedoborów Sanatorjum. Na fundusz ten składają się dochody, przewidziane w §§ 18 i 19 oraz nadwyżka dochodów z § 15 niniejszego statutu.

Rozdział IV.

Koszty leczenia, opłaty dzienne i dodatkowe.

§ 21.

Podstawowa opłata dzienna jest jednakowa dla wszystkich chorych, umieszczonych na tej samej klasie. Opłata dzienna na I. klasie obejmuje oprócz własnych przeciętnych kosztów także 10%-owy dodatek na fundusz inwestycyjny.

Dla chorych z poza okręgu szpitalnego, za których do zwrotu kosztów leczenia nie jest obowiązana gmina, opłata dzienna na każdej klasie jest wyższa o 15%.

Dla chorych, za których do zwrotu kosztów leczenia jest obowiązana gmina, położona poza okręgiem szpitalnym, opłata dzienna na każdej klasie jest wyższa o 10%.

§ 22.

Za osobę towarzyszącą chorej uiszcza się opłatę dzienną, obowiązującą dla tej samej klasy leczenia, na której umieszczono pacjenta.

§ 23.

Prawo korzystania bez opłaty z 5 miejsc II. klasy posiada Towarzystwo ku Zwalczaniu Gruźlicy w Poznaniu na zasadzie umowy z dnia 2 marca 1926 r.

Osobne dodatkowe opłaty pobiera się:

1. za przewóz chorego do i z Sanatorium,
2. za pomocnicze środki i narzędzia lecznicze, jak okulary, protezy i t. p.,
3. za następujące specjalne zabiegi lecznicze na I. klasie:

   a) za udzielenie pacjentowi — na

jego życzenie — utrzymania, wychodzącego poza ramy, przewidziane ogólnie dla zakładu,

b) za udzielenie pacjentowi — na jego życzenie — leczenia, przekraczającego normy, stosowane ogólnie w zakładzie,

c) za specjalną opiekę lekarską i pielęgniarską — jeżeli pacjent życzy sobie bezpośredniej opieki u określonego imiennie lekarza lub pieczy ciągłej indywidualnej pielęgniarskiej.

Zasady obliczania dodatkowych opłat ustala Poznański Wydział Wojewódzki. Opłaty te uiszcza się na zasadzie osobnych w tym przedmiocie zawartych umów.

§ 24.

Opłaty dzienne ustala się stosownie do przepisów rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 22 marca 1928 r. o zakładach leczniczych (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 382). W szczególności opłata dzienna obejmuje wszystkie wydatki Sanatorjum, łożone na jego utrzymanie oraz wszystkie świadczenia dla chorych.

Do opłaty dziennej wlicza się również koszty prostych a niezbędnych przyrządów, bez których chory nie może opuścić Sanatorjum, tudzież niepokryte koszty pogrzebu — i to według przeciętnych z ostatniego trzechlecia.

Do opłaty dziennej nie wlicza się kosztów rozbudowy, przebudowy oraz większych inwestycyj, tudzież kosztów jednorazowego urządzenia i zaopatrzenia Sanatorjum. Koszty te ponosi Poznański Wojewódzki Związek Komunalny.

§ 25.

Opłaty dzienne ustanawia Wydział Wojewódzki — z zastrzeżeniem zatwierdzenia przez władze powołane do zatwierdzenia budżetu Sanatorjum — w zasadzie na rok zgóry. Opłata ustanowiona obowiązuje aż do czasu jej zmiany, wywołanej zmianą warunków utrzymania chorego lub prowadzenia Sanatorjum.

§ 26.

Opłaty dzienne obowiązują po upływie 14-tu dni od dnia ich ogłoszenia w Poznańskim Dzienniku Wojewódzkim.

§ 27.

Koszty leczenia i koszty utrzymania chorych oraz koszty utrzymania osób towarzyszących pobiera się zgóry, przyczem przy przyjmowaniu pobiera się koszta conajmniej za okres dwutygodniowy. Dyrektor Sanatorjum w wyjątkowych przypadkach może odstąpić od powyższej zasady. Na klasie II. (najniższej) nie można jednak od zapłaty zgóry czynić zawisłe przyjęcie chorego do Sanatorjum.

§ 28.

Koszty leczenia, niepokryte zgóry, płatne są w ostatnim dniu każdego miesiąca, a jeżeli pobyt chorego trwał krócej niż do końca miesiąca, w dniu opuszczenia Sanatorjum.

§ 29.

Przy obliczaniu opłat liczy się dzień przyjęcia i zwolnienia bez względu na porę przyjęcia i zwolnienia za pełny dzień podlegający opłacie.

§ 30.

Koszty leczenia (włącznie opłat dodatkowych) w Sanatorjum są należnościami publiczno - prawnemi. Do ich ściągania mają zastosowanie przepisy dot. ściągania danin komunalnych po myśli art. 33 ustęp 2 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 22 marca 1928 r. o zakładach leczniczych (Dz. U. R. P. Nr. 38/28, poz. 382).

Rozdział V.

Obowiązki i uprawnienia Sanatorjum i chorych.

§ 31.

Sanatorjum obowiązane jest przyjmować na leczenie i pielęgnowanie lub obserwację lekarską — w miarę wolnych miejsc oraz przy uwzględnieniu 5 miejsc na II. klasie, zastrzeżonych Towarzystwu ku Zwalczaniu Gruźlicy w Poznaniu (23) — każdą osobę, odpowiadającą wymogom punktu 3. niniejszego statutu i pochodzącą z okręgu szpitalnego, która zgłosi się doń lub skierowana zostanie przez urzędy lub instytucje publiczne bez względu na przynależność państwową lub gminną, wyznanie, stan majątkowy i zawód, skoro tylko dyrektor Sanatorjum lub uprawnieni przez niego lekarze sanatoryjni stwierdzą potrzebę umieszczenia w Sanatorjum, a względy sanitarno - policyjne pozwalają na przyjęcie.

§ 32.

Do Sanatorjum mogą być także przyjmowani chorzy, pochodzący z poza okręgu szpitalnego. Chorzy ci nie mogą jednakże korzystać z Sanatorjum przed chorymi, pochodzącymi z okręgu szpitalnego.

§ 33.

Osoba, nienadająca się do przyjęcia ze względu na przeznaczenie Sanatorjum, może być przyjęta tymczasowo, o ile na to zezwalają przepisy sanitarno - policyjne, a zwłoka zagraża życiu chorego lub jego otoczeniu.

§ 34.

Sanatorjum dostarcza każdemu przyjętemu doń choremu pomocy lekarskiej i potrzebnej opieki, leków, pożywienia i pomieszczenia, a w razie śmierci pokrywa w braku innych osób fizycznych lub prawnych, do tego obowiązanych, koszty zwykłego pogrzebu. Koszty te obciążają w takim przypadku Poznański Wojewódzki Związek Komunalny.

Ubogim chorym dostarcza Sanatorjum ponadto niezbędnych i najprostszych przyrządów względnie opatrunków, o ile chory bez nich nie może opuścić Sanatorjum.

§ 35.

Wszyscy chorzy otrzymują w zależności od rodzaju choroby jednakową pomoc i opiekę lekarską.

§ 36.

Chorzy, zgłaszający się do Sanatorjum, winni przed przyjęciem przedłożyć w Sanatorjum świadectwo lekarskie, stwierdzające rodzaj i stan choroby, oraz pisemne zobowiązanie właściwej osoby fizycznej lub prawnej do ponoszenia kosztów leczenia.

§ 37.

Celem ustalenia stanu osobowego i stosunków materjalnych chorego względnie osób i instytucyj, na których ewentualnie ciążyłby ustawowy obowiązek zapłaty kosztów leczenia, osoby zgłaszające się do Sanatorjum, winny przedstawić niezbędne dokumenty osobiste. Odnośnie do osób odstawionych do Sanatorjum przez urząd lub inną instytucję publiczną, ciąży obowiązek ten na tym urzędzie względnie instytucji.

§ 38.

Skoro badanie lekarskie wykaże, że chory nie potrzebuje już leczenia lub obserwacji, lub też nie kwalifikuje się do pobytu w Sanatorjum, należy go z Sanatorjum wypisać.

Chorego można również wypisać, gdy nie stosuje się do regulaminu zakładowego, wyjąwszy jednak wypadki, jeżeli wypisanie grozi niebezpieczeństwem choremu względnie jego otoczeniu.

Jeżeli chorego na żądanie własne lub jego prawnego zastępcy wypisuje się z Sanatorjum przedwcześnie, należy zwrócić uwagę tych osób na możliwe niekorzystne skutki i zaznaczyć to w historji choroby.

§ 39.

Osoby, niekwalifikujące się do dalszego leczenia w Sanatorjum, których nie można pozostawić samym sobie, oddaje Sanatorjum pod opiekę rodziny lub tej gminy, która jest zobowiązaną do roztoczenia nad tą osobą opieki. Członkowie rodziny chorego, a odnośnie do ubogiej osoby właściwa gmina, obowiązani są na wezwanie Sanatorjum bezzwłocznie odebrać chorego z Sanatorjum.

Rozdział VI.

Ustrój zarządu Sanatorjum.

§ 40.

Naczelnemi organami Sanatorjum są:

a) Sejmik Wojewódzki jako organ uchwalający i kontrolujący,
b) Wydział Wojewódzki jako zwierzchni organ zarządzający,
c) Starosta Krajowy jako pośredni organ zarządzający i wykonawczy.

§ 41.

Naczelne organy Sanatorjum pełnią swoje czynności na zasadzie i w zakresie rozporządzenia dotyczącego administracji Prowincjonalnego Związku Stanowego Prowincji Poznańskiej z dnia 5 listopada 1889 roku (zbiór ustaw pruskich str. 177).

§ 42.

Bezpośredni zarząd Sanatorjum sprawuje dyrektor Sanatorjum, który jako odpowiedzialny kierownik Sanatorjum:

a) sprawuje bezpośredni zarząd Sanatorjum pod względem lekarskim i gospodarczym,
b) jest przedstawicielem Sanatorjum na zewnątrz,
c) organizuje życie wewnętrzne Sanatorjum i porządek pracy w Sanatorjum,
d) obowiązany jest do starania się o należyte i dostateczne zaopatrzenie Sanatorjum we wszelkie narzędzia, aparaty i leki, niezbędne dla osiągnięcia najlepszych wyników leczenia, oraz o niezbędne i dostateczne wyposażenie Sanatorjum w urządzenia higjeniczne i należyte ich utrzymanie. W tym celu przedkłada dyrektor władzom naczelnym Sanatorjum wnioski o potrzebach Sanatorjum,
e) jest odpowiedzialny za przestrzeganie higjeny osobistej chorego,
f) układa preliminarze budżetowe,
g) jest odpowiedzialny za należyte wykorzystanie środków, przyznanych na utrzymanie Sanatorjum,
h) jest zwierzchnikiem bezpośrednim wszystkich pracowników Sanatorjum,
i) układa projekty statutów, regulaminów i instrukcyj służbowych i przedkłada je organom naczelnym,
j) przyjmuje i zwalnia niższy personel (służbę) Sanatorjum,

k) pełni jednocześnie obowiązki ordynatora na jednym z oddziałów Sanatorjum,

l) decyduje o przyjęciu i zwolnieniu chorych oraz osób towarzyszących.

§ 43.

Zastępstwo dyrektora sprawuje lekarz-prymarjusz, na którego w razie nieobecności dyrektora przechodzą czasowo wszelkie obowiązki i uprawnienia dyrektora.

§ 44.

Rada szpitalna przy Sanatorjum nie istnieje.

Rozdział VII.

Kategorje pracowników, ich prawa i obowiązki.

§ 45.

Ilość i rodzaj pracowników Sanatorjum określa osobny statut etatów stanowisk służbowych.

§ 46.

Pracownicy Sanatorjum są funkcjonarjuszami Poznańskiego Wojewódzkiego Związku Komunalnego, powołanymi albo w drodze nominacji albo w drodze umowy.

W drodze nominacji muszą być powołani dyrektor Sanatorjum, jego zastępca, inspektor i sekretarz.

§ 47.

Stanowiska dyrektora, prymarjusza i ordynatorów mogą być nadane tylko w drodze publicznego konkursu. O wyniku konkursu rozstrzyga sąd konkursowy.

W skład sądu konkursowego wchodzą Starosta Krajowy i 2 członków Wydziału Wojewódzkiego.

Jeżeli konkurs nie da rezultatu, stanowiska te mogą być obsadzone w inny sposób za zezwoleniem władzy nadzorczej.

§ 48.

Wszelkie stanowiska w Sanatorjum mogą być oddawane tylko obywatelom polskim.

§ 49.

Do pracowników zakładowych odnoszą się prawa i obowiązki dotyczące funkcjonarjuszów Poznańskiego Wojewódzkiego Związku Komunalnego, a w szczególności przepisy odnoszące się do pracowników zakładów leczniczych.

§ 50.

Pracownicy Sanatorjum otrzymują pobory w myśl przepisów dotyczących pracowników Poznańskiego Wojewódzkiego Związku Komunalnego.

§ 51.

Dodatki za kierownictwo i funkcyjne unormuje osobna uchwała Poznańskiego Wydziału Wojewódzkiego.

§ 52.

Zasiłków na dokształcanie personelu nie udziela się.

Rozdział VIII.

Postanowienia ogólne.

§ 53.

W zakresie prowadzenia biurowości, kasowości, administracji i gospodarki obowiązują Sanatorjum przepisy dotyczące poznańskich zakładów wojewódzkich, w szczególności zakładów leczniczych.

Rozdział IX.

Postanowienia szczególne i końcowe.

§ 54.

Z Sanatorjum nie korzysta żadna z klinik uniwersyteckich.

§ 55.

Współudział w kształceniu przyszłych lekarzy wykonuje Sanatorjum w ten sposób, że przyjmuje w okresie wakacyjnym na praktykę 2 słuchaczy wydziału lekarskiego, pochodzących z Województwa Poznańskiego.

§ 56.

Wojewódzki Związek Komunalny Poznański zobowiązany jest na zasadzie umowy z dnia 2 marca 1926 r. zawartej z Towarzystwem ku Zwalczaniu Gruźlicy w Poznaniu dot. nabycia Sanatorjum:

1. używać przejętą nieruchomość zgodnie z jej dotychczasowem przeznaczeniem t. j. celem dalszego prowadzenia i rozwijania na niej ludowej lecznicy dla piersiowo-chorych przedewszystkiem kobiet i dzieci do lat czternastu,
2. obowiązek powyższy wypełniać bezpośrednio t. j. z wyłączeniem ustąpienia praw i eksploatowania nieruchomości lub zakładu innej osobie.

Prawa i obowiązki, wynikające z umowy z dnia 2 marca 1926 r., odnoszą się tylko do Poznańskiego Wojewódzkiego Związku Komunalnego i nie mogą być w żaden sposób przeniesione na żaden inny przedmiot prawa, czy to prawno-prywatny, czy prawno - publiczny, nawet wówczas, gdyby wskutek zmian w ustawodawstwie lub ustroju terytorjalnym Wojewódzki Związek Komunalny Poznański pomimo swej woli nie miał mocy prawnej prowadzić dalej bezpośrednio Sanatorjum.

Niewypełnienie któregokolwiek z wyżej wymienionych obowiązków powoduje rozwiązanie umowy.

Na ten przypadek nieruchomość wraz z wszystkiem, co na niej stoi lub leży,

przechodzi z powrotem na własność Towarzystwa ku Zwalczaniu Gruźlicy w Poznaniu, o ile Towarzystwo zwróci równowartość za niezamortyzowane wydatki inwestycyjne.

Wojewódzki Związek Komunalny Poznański zobowiązany jest na żądanie Towarzystwa złożyć odpowiednie prawne oświadczenie i dokonać czynności potrzebnych dla przeniesienia własności.

W zamian za oddanie nieruchomości, Wojewódzki Związek Komunalny Poznański zobowiązany jest od ewentualnych nadwyżek jakie wykazywać mogą dochody Sanatorjum ponad jego wydatki, udzielić Towarzystwu ku Zwalczaniu Gruźlicy w Poznaniu 25%. Wojewódzki Związek Komunalny Poznański zobowiązany jest zarazem przez czas działania umowy udzielić Towarzystwu ku Zwalczaniu Gruźlicy w Poznaniu corocznie 5 wolnych miejsc klasy II przez cały rok.

§ 57.

Regulamin porządku wewnętrznego Sanatorjum, instrukcję służbową dla pracowników oraz inne przepisy wykonawcze do niniejszego statutu wyda Starosta Krajowy.

§ 58.

Statut oraz jego zmiany winny przed wejściem w życie być ogłoszone w Poznańskim Dzienniku Wojewódzkim.

§ 59.

Statut niniejszy wchodzi w życie od 1 kwietnia 1932 r.

Równocześnie traci moc obowiązującą dotychczasowy statut Sanatorjum z dnia 4 listopada 1924 r.

Starosta Krajowy
w Poznaniu

Druk sejmikowy Nr. II/370.

Do

Pana Przewodniczącego
Poznańskiego Sejmiku Wojewódzkiego

w miejscu

Na podstawie § 24 rozporządzenia z dnia 5. XI. 1889 r. (Zbiór ustaw pruskich str. 177) mam zaszczyt przesłać, zgodnie z art. 43 ust. 2 regulaminu sejmikowego

uchwałę Wydziału Wojewódzkiego z dnia 17 stycznia 1931 r. poz. 449 **w przedmiocie stanowiska Poznańskiego Wojewódzkiego Związku Komunalnego co do przystąpienia powiatów obornickiego i śmigielskiego do Międzykomunalnego Związku Elektryfikacyjnego**

z prośbą o postawienie sprawy na porządku obrad.

Pod względem formalnym proszę o odesłanie sprawy **do komisji prawno-administracyjnej.**

Poznań, dnia 17 stycznia 1931 r.

Starosta Krajowy:
Begale.

Wyciąg z protokółu 17 posiedzenia Wydziału Wojewódzkiego z dnia 17 stycznia 1931 r.

Poz. 449. Na wniosek nagły Starosty Krajowego w przedmiocie oświadczenia się Wojewódzkiego Związku Komunalnego Poznańskiego w sprawie przystąpienia powiatów obornickiego i śmigielskiego do Międzykomunalnego Związku Elektryfikacyjnego —

Referent: p. Zastępca Starosty Krajowego —

Wydział Wojewódzki po przyjęciu nagłości uchwala:

I. Wnieść na Sejmik Wojewódzki:

Wysoki Sejmik raczy uchwalić:

Po myśli art. 9 ust. 3 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 22 marca 1928 r. o związkach międzykomunalnych (Dz. U. R. P. nr. 39/28, poz. 386) Sejmik Wojewódzki oświadcza, iż nie zachodzą żadne przeszkody co do przystąpienia powiatowych związków komunalnych obornickiego i śmigielskiego do Międzykomunalnego Związku Elektryfikacyjnego.

Drukarnia Państwowa w Poznaniu.

II. Referat na Sejmik Wojewódzki porucza się p. Michalskiemu.

Za zgodność:
Starosta Krajowy
(—) *Begale.*

MOTYWY:

Pod względem materjalnym:

Pan Wojewoda Poznański doniósł, iż powiatowe związki komunalne obornicki i śmigielski zamierzają przystąpić do Międzykomunalnego Związku Elektryfikacyjnego i zażądał przedłożenia uchwały Wojewódzkiego Związku Komunalnego Poznańskiego po myśli art. 9 ust. 3 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 22-go marca 1928 r. o związkach międzykomunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 39/28, poz. 286).

Powzięcie przeto przedmiotowej uchwały jest konieczne.

Pod względem formalnym:

Właściwość Sejmiku Wojewódzkiego wynika z rozporządzenia z dnia 5 listopada 1889 r. (Zbiór ustaw pruskich str. 177).